Pierre Alexis Ponson du Terrail

Pierre Alexis Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”
CLUBUL VALEŢILOR DE CUPĂ
Volumul 1

Capitolul I.

Într-o seară către orele patru, un poştalion alerga în goana mare pe un drum ce ducea către Nivernais.

Era în toamna anului 184., mai precis spre sfârşitul lunii octombrie. În acest anotimp, nimic nu este mai frumos decât centrul Franţei şi mai ales această parte din Nivernais care se învecinează cu departamentul Lyon şi face parte din arondismentul Chamecy.

Păşunile trec atunci de la verdele închis al verii la verdele mai tandru şi aproape gălbui care vesteşte îngheţurile apropiate. Arborii încep să se scuture şi plopii melancolici care mărginesc râul Lyon se înclină la suflarea primelor vânturi.

Totuşi, aerul este încă plăcut şi cerul fără nori; doar dimineaţa, o ceaţă diafană acoperă câmpiile şi mlaştinile, împrăştiindu-se la primele raze ale soarelui, iar spre seară coboară din nou de pe coline şi se întinde în văile transparente şi aurite o dată cu ultimele raze ale apusului.

Poştalionul de care vorbim, traversa în acest timp una din regiunile cele mai pitoreşti şi mai sălbatice ale acestui frumos ţinut, o vale unde curgeau în meandre infinite, unul lângă altul, râul – opera Domnului, canalul – opera omului.

Valea era încadrată de două lanţuri de coline acoperite cu păduri, aceste imense păduri care ating Morvanul.

Ici, colea, din mijlocul stâncilor acoperite cu muşchi şi al arborilor verzi cărora apele le udau rădăcinile, se vedeau

ivindu-se câte o clopotniţă rustică, câte o biserică acoperită cu ardezie sau câte un sat în care acoperişurile de paie sunt cele mai numeroase; uneori vedeai câte una din acele frumoase ruine feudale respectate din întâmplare la 1793.

Drumul cel mare şerpuia ca o panglică albicioasă pe marginea canalului lângă casele de la ecluze şi trecea dedesubtul satelor, cocoţate pe dealuri şi aproape toate înconjurate cu o centură verde de păduri şi de vii.

În poştalion, a cărui capotă era ridicată, un bărbat şi o femeie ţineau între ei un copilaş frumos de patru ani, cu păr blond şi ochi albaştri, care gungurea fără încetare, punând mereu alte întrebări mamei şi tatălui său şi extaziindu-se la sunetul făcut de clopoţeii de la gâtul viguroşilor cai ce trăgeau aristocraticul atelaj.

Tatăl copilului era un om încă tânăr, putând avea treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani, înalt, brunet, cu părul negru şi ochi albaştri.

Faţa sa, puţin severă, era de o mare frumuseţe, frumuseţe ce devenea aproape juvenilă când copilul îndrepta spre el privirea profundă şi încântătoare, plină de naivă curiozitate.

Mama copilului avea douăzeci şi cinci de ani, probabil; era blondă, puţin palidă, cu un surâs în care fericirea se vădea a fi învins melancolia. Ea semăna cu copilul, aşa cum o floare seamănă cu un boboc născând.

Copilul era aşezat între ei; fiecare îl ţinea de o mână, trecându-şi cealaltă mână în spatele lui.

Şi cele două mâini se înlănţuiau într-o strângere afectuoasă.

Această dovadă a dragostei lor părea că este o prelungire a lunii de miere – atât de scurtă de obicei – şi care pentru ei părea să nu se termine niciodată.

Acest bărbat şi această femeie elegant îmbrăcaţi, având lacheii aşezaţi în spatele poştalionului, cu un aspect aristocratic ce trăda înalta lor situaţie socială, nu erau alţii decât contele şi contesa de Kergaz.

Veneau din Italia şi se îndreptau către frumoasele lor proprietăţi din Magny-sur-Yonne unde se gândiseră să petreacă sfârşitul anotimpului, urmând să ajungă la Paris abia pe la mijlocul lui decembrie.

Domnul conte de Kergaz părăsise Parisul la opt zile după căsătoria sa cu domnişoara de Balder.

Desfătările acestei prime iubiri s-au petrecut pe malul mării Siciliene, la umbra unei vile închiriate la Palermo.

Au locuit şase luni – o iarnă întreagă —, anotimpul îngheţului şi al gerurilor din Franţa, cel al razelor călduţe şi al brizelor sprinţare, aici.

Apoi au revenit la Paris pentru a trăi în acea locuinţă spaţioasă, dar puţin cam rece, de pe strada Culture-Sainte-Catherine.

Dar aici, schimbarea aerului şi probabil câteva amintiri neplăcute au influenţat într-un mod supărător asupra sănătăţii doamnei de Kergaz.

Tânăra femeie s-a îmbolnăvit destul de grav pentru a-i nelinişti pe doctori care i-au prescris să se reîntoarcă în Sicilia.

Armand de Kergaz a plecat deci luând cu el şi tânăra mamă – căci Jeanne era însărcinată atunci în luna a şaptea sau a opta – pe acest pământ al Siciliei, unde soarele este atât de dulce pentru cei suferinzi.

Influenţa binefăcătoare a climei nu a întârziat să se facă simţită.

Jeanne s-a însănătoşit imediat, devenind mai tânără şi mai frumoasă ca niciodată.

Copilul s-a născut la Palermo; ramurile verzi ale unui sicomor au făcut umbră leagănului, iar murmurul valurilor de azur a fost primul cântec pe care l-a auzit.

Şi cum aerul plăcut şi parfumat era propice creşterii copilului – deşi sănătatea contesei s-a restabilit la sfârşitul primului an —, au uitat să plece din Palermo încă trei ani de zile.

Totuşi, într-o zi, dorul de ţară, acest dor straniu şi atât de comun în acelaşi timp, a venit şi le-a bătut la uşă.

În mijlocul pinilor din Italia, al sicomorilor, pe acea terasă a vilei care domina marea albastră ca un safir, ascultând acel plâns necontenit, dar plăcut urechii, pe care-l fac valurile când spală neîncetat nisipul aurit al plajei, cei doi tineri căsătoriţi pe care fericirea îi făcuse să-şi uite ţara atâta amar de vreme îşi amintiră dintr-o dată de Franţa. Nu le-a venit în minte întâi Parisul, acest uriaş şi modern Babilon, unde s-au iubit şi au suferit, ci şi-au amintit de acest frumos şi poetic colţişor nivernez, în care domnul de Kergaz cumpărase la prima sa întoarcere, un pământ seniorial unde se odihnise cincisprezece zile înainte de a pleca să se îngrijească de sănătatea soţiei sale în dulcea climă a sudului.

Ei se gândeau la acest frumos castel, pierdut sub un masiv împădurit, înconjurat de un imens parc, în faţa căruia se întindea un câmp verde; la aceste păduri dese şi pline de murmure vagi; şi cum ştiau că peste tot unde vor fi împreună fericirea va fi lângă ei şi le va zâmbi ca un heruvim înveşmântat în alb şi roz… au plecat.

S-au îmbarcat pentru Neapole, au traversat Italia în toată lungimea ei, au vizitat în grabă Romă, Veneţia şi Florenţa, au urmat drumul Cornişei şi s-au reîntors în Franţa prin departamentul Var, această Italie în miniatură.

După cincisprezece zile, călătoreau pe acest drum nivernez unde i-am regăsit noi şi nu mai aveau, către ceasurile patru ale serii, decât cinci sau şase leghe până la castelul Magny.

— Jeanne, iubita mea, murmură Armand, sorbindu-şi din ochi tânăra soţie, în timp ce degetele se jucau cu buclele blonde ale micului Gontran, nu vei regreta, oare, vila noastră din Palermo, acea ţară a făgăduinţei, în acest singuratec şi tăcut castel în care mergem?

— Oh! nu, răspunse Jeanne, oriunde eşti tu, oriunde mâna mea este într-a ta nu este tot o ţară a făgăduinţei?

— Îngerul meu, şopti contele, m-ai făcut atât de fericit, încât probabil că Dumnezeu îmi va interzice partea mea de paradis. În Franţa sau în Italia, a trăi alături de tine este mai mult decât o ţară a făgăduinţei, este cerul însuşi.

Şi contele strânse în mâna sa mâna micuţă şi albă a Jeannei; şi duşi de acelaşi gând şi acelaşi elan, se aplecară amândoi spre fruntea copilului, dându-i acestuia câte o sărutare.

— Dacă vei voi, draga mea, continuă domnul de Kergaz, vom petrece toată toamna la Magny şi ne vom întoarce la Paris în luna ianuarie.

— Ah, sigur că vreau, răspunse Jeanne, Parisul e atât de negru, atât de trist, îţi aminteşte de atâtea necazuri.

Armand tresări.

— Biata mea Jeanne, văd o cută pe fruntea ta, ochii trădează o uşoară nelinişte şi eu te înţeleg.

— Nu-i adevărat, răspunse ea, te înşeli Armand, dragul meu, fericirea poate fi neliniştită?

Şi ea îi aruncă, vorbind astfel, surâsul ei, acel surâs pe jumătate visător care pare să zică: calmul inimii cuprinde şi puţină melancolie.

— Uneori da, continuă Armand. Îmi amintesc că, la Palermo un nume fatal şi blestemat rătăcea deseori pe buzele tale.

— Andréa! spuse Jeanne, cu o neaşteptata emoţie.

— Da, Andréa. Ţi-e teamă, îmi ziceai, de geniul infernal al acestui om; fericirea noastră trebuie să-l urmărească precum o remuşcare. Doamne, dacă ar îndrăzni să apară aici...

— Da, murmură contesa, e adevărat că am spus toate acestea; dar eram nebună atunci, am uitat cât eşti de nobil şi de puternic, şi că lângă tine pot trăi întotdeauna fără să mă tem de nimic.

— Tu ai dreptate, copilă, replică domnul de Kergaz emoţionat. Sunt puternic ca să te pot apăra, sunt puternic

fiindcă te iubesc, sunt puternic fiindcă Dumnezeu este alături de mine şi m-a desemnat protectorul tău.

Jeanne se uită la soţul ei cu acea privire plină de încredere a femeii sigure că n-a greşit luându-şi acest bărbat ca sprijin în viaţă.

— Ştiu prea bine, reluă Armand, că fratele meu Andréa este unul din oamenii – din fericire rari care fac din societatea noastră un câmp de bătălie pe care flutură stindardul răului; ştiu că geniul său diabolic se descurajează greu, că ura pe care mi-o poartă – şi care era destul de mare şi aşa trebuie să fi crescut datorită înfrângerii suferite în lupta în care a încercat să mi te răpească. Dar fii sigură copilă, va veni vremea când demonul, obosit de a lupta în zadar, se va retrage, pentru a nu mai apărea; şi cred că acest timp a şi venit pentru Andréa, fiindcă văd că ne-a lăsat în pace, renunţând să ne mai urmărească cu răzbunarea lui.

Şi Armand adăugă, după o tăcere:

— Imediat după nunta noastră, am făcut să-i parvină, prin Léon Rolland, două sute de mii de franci, acestui frate denaturat, angajându-se în schimb printr-o scrisoare să părăsească Franţa şi să plece în America, unde îşi va găsi uitarea şi, poate, liniştea. Să se fi atins Dumnezeu de această inimă rebelă şi vinovată? Nu ştiu. Dar de patru ani această neobosită poliţie pe care am organizat-o la Paris – pentru a face o faptă bună – şi a cărei conducere am încredinţat-o, în lipsa mea, bunului meu prieten Fernand Rocher, această poliţie a putut să constate că într-adevăr a părăsit Franţa şi că nu s-a mai întors. Poate o fi murit.

— Armand, murmură Jeanne, cu durere, să nu ne dorim niciodată acest lucru.

Contele îşi sărută soţia pe frunte.

— În fond, – zise el – de ce să ne necăjim astfel pentru amintiri deja îndepărtate şi de care ne despart cei patru ani de fericire care s-au scurs. Să trăim fericiţi, inima mea, cu

privirea îndreptată spre copilul nostru, să continuăm să facem fapte bune, să încercăm să ajutăm pe cei în suferinţă.

Şi Armand adăugă:

— Să-şi primească pedeapsa cei care au atras-o asupra capului lor.

Putea vorbi astfel, fiindcă, deşi la cinci sute de leghe de Paris, contele îşi continuase marea operă de însănătoşire socială, cheltuind două treimi din imensa-i avere, operă în care şi-l asociase şi pe Fernand Rocher.

Vom vedea imediat ce ajutor au găsit, contele şi contesa, în persoana acestei Magdalene care s-a numit Baccarat şi care acum nu mai era decât o umilă soră de caritate.

Poştalionul continua să alerge în timp ce domnul de Kergaz şi soţia vorbeau astfel, când vizitiul strigă un puternic: Păzea! care atrase imediat atenţia tinerilor căsătoriţi, făcându-i să se uite înaintea lor.

Un om într-o stare de completă nemişcare era întins de-a latul şoselei, care aici era destul de îngustă.

— Păzea! repetă vizitiul.

Omul nu se mişcă, cu toată apropierea cailor care erau cât pe-aci să-l calce. Atunci vizitiul, pentru a evita o nenorocire, opri brusc atelajul.

— E beat, fără îndoială, zise domnul de Kergaz.

Şi întorcându-se către unul din cei doi lachei aşezaţi în spatele scaunului, spuse:

— Germain, coboară şi aranjează-l astfel încât să putem trece fără a-i pricinui vreun rău.

Lacheul coborî şi se apropie de omul care zăcea întins pe drum.

Omul, în picioarele goale, îmbrăcat în zdrenţe, cu faţa acoperită de o imensă barbă neîngrijită, părea leşinat.

— Bietul om, suspină contesa mişcată până la lacrimi, e leşinat de foame, probabil.

Spunând aceasta, puse repede în mâna soţului ei un flacon de săruri pe care-l purta la gât atârnat de un lănţişor de aur, zicând, în acelaşi timp, celuilalt lacheu:

— Repede, François! Repede! Caută în coş şi vei găsi o sticlă de vin de Malaga şi câte ceva de-ale gurii.

Armand coborî alergând spre cerşetorul leşinat. Era un om încă tânăr şi, cu toate că arăta foarte slăbit din cauza suferinţelor îndurate, trăsăturile păstrau urmele unei mari frumuseţi. Părul şi barba erau de un blond auriu, picioarele, însângerate de mărăcini, şi mâinile, deşi pârlite de soare, erau totuşi foarte delicate.

Contele privi omul şi scoase un strigăt mirat:

— Doamne! murmură el, ce stranie asemănare. Ai zice că-i Andréa.

Doamna de Kergaz coborî şi ea din trăsură şi – ca şi soţul ei – se apropie de sărmanul cerşetor…

Ca şi el, scoase un strigăt de uimire:

— Ai zice că e Andréa – repetă ea.

Era totuşi de necrezut ca baronetul Sir Williams, elegantul viconte Andréa, să ajungă din rău în mai rău, până la această nefericită situaţie a cerşetorului în zdrenţe, desculţ, gata să moară de foame.

În orice caz, dacă era într-adevăr el, fusese crud încercat de privaţiuni de tot felul, judecând după această faţă palidă, slăbită, pe care suferinţa îşi puse din plin amprenta.

Şi totuşi erau trăsăturile lui, părul lui blond, talia lui.

Armand îl forţă să miroasă din flaconul de săruri, după care cei doi lachei îl ridicară.

Cu greu deschise ochii; în sfârşit, suspină şi murmură câteva cuvinte abia inteligibile.

— Se încălzise… Mi-a fost foame… Am căzut…

Şi vorbind astfel, cerşetorul – pe care domnul Kergaz şi soţia continuau să-l privească cu o curiozitate plină de teamă – aruncă împrejur priviri rătăcite.

Deodată îl fixă pe Armand, pe faţa lui se citi o spaimă cumplită, încercă să se smulgă din mâinile lacheilor şi chiar să fugă.

Dar avea picioarele obosite de un drum lung şi nu fu în stare să facă nici un pas.

— Andréa! strigă Armand în sufletul căruia îşi făcu loc un sentiment de profundă compasiune. Andréa, tu eşti?

— Andréa? repetă cerşetorul cu un glas tulburat. De ce-mi vorbiţi de Andréa? A murit… Nu-l cunosc. Mă numesc Jérôme cerşetorul…

Şi păru cuprins de friguri, dinţii îi clănţăneau cu zgomot, cu un ultim efort încercă să se degajeze şi s-o rupă la fugă.

Dar forţele îl trădară, leşinul reapăru şi se prăbuşi ca mort.

— E fratele meu, strigă contele, care, de la vederea acestui om ajuns la lamentabila şi ruşinoasa situaţie de cerşetor, îi uită toate crimele, neamintindu-şi decât că fuseseră născuţi de aceeaşi mamă.

— E fratele tău, Armand! repetă doamna de Kergaz, pe care o animau aceleaşi gânduri şi aceeaşi compasiune.

Cerşetorul leşinat fu urcat în poştalion şi domnul de Kergaz spuse vizitiului:

— Nu suntem decât la trei leghe de Magny; caii pot crăpa, dar să ajungem în trei sferturi de oră.

Şi poştalionul reîncepu să gonească înainte ca un fulger. Foarte curând pătrunseră pe aleea de tei care ducea la peronul castelului.

Câteva minute mai târziu, cerşetorul deschise ochii; datorită îngrijirii atente, nu se mai găsea pe stradă, ci în patul unui elegant dormitor.

Un bărbat şi o femeie erau aplecaţi asupra lui, ascultând temători avizul unui medic chemat în grabă.

— Acest leşin este cauzat – spunea medicul – în primul rând de o prelungită lipsă de alimentaţie, coroborată cu un drum foarte lung. Picioarele sunt umflate. Numai ieri trebuie să fi mers cel puţin douăzeci de leghe.

— Andréa, murmură domnul de Kergaz, aplecându-se la urechea cerşetorului. Eşti aci, la mine… La fratele tău… La tine…

Andréa – căci el era – continua să-l privească cu aceiaşi ochi buimăciţi, speriaţi. Ai fi zis că se credea pradă unor

vise stranii şi că încerca să alunge vedenii oribile.

— Frate, repetă domnul de Kergaz cu o voce emoţionată şi mângâietoare, frate, tu eşti?

— Nu, nu, bâlbâia celălalt, sunt un cerşetor fără căpătâi, un om pe care justiţia divină îl urmăreşte, pe care remuşcările îl sfâşie permanent… Eu sunt unul din marii vinovaţi care se condamnă singuri să parcurgă lumea fără oprire ducând cu ei povara neliniştii lor.

Domnul de Kergaz scoase un strigăt de bucurie.

— Ah, frate, deci te-ai pocăit, în fine?

El făcu un semn tinerei femei, care părăsi încăperea împreună cu medicul.

Atunci Armand, rămas singur la capul vicontelui Andréa, îi prinse afectuos mâna şi-i spuse:

— Noi am avut aceeaşi mamă şi dacă e adevărat că te căieşti pentru faptele tale…

— Mama… îl întrerupse Andréa cu o voce surdă; eu i-am fost călăul.

Şi adăugă cu un accent de profundă umilinţă:

— Frate, când mă voi înzdrăveni un pic, când picioarele mele umflate îmi vor permite să-mi continui drumul, mă veţi lăsa să plec, nu-i aşa? O bucată de pâine, puţină apă, Jerôme cerşetorul nu are nevoie de mai mult.

— Doamne, murmură domnul de Kergaz, emoţionat, în ce neagră mizerie ai căzut, sărmane frate?

— E o mizerie dorită, zise cerşetorul, aplecându-şi umilit fruntea. Căinţa mă cuprinse într-o zi şi am vrut să ispăşesc toate crimele comise. Cei două sute de mii de franci pe care mi i-ai dat, nu i-am risipit. Sunt intacţi, depuşi la banca din New York. Dobânda se varsă în folosul unor ospicii. Eu n-am nevoie de nimic… M-am pedepsit singur să rătăcesc prin lume, cerşind milă oamenilor, dormind prin hambare şi grajduri, uneori chiar pe marginea drumului… Probabil că, în sfârşit, Dumnezeu, căruia m-am rugat ziua şi noaptea, va sfârşi prin a mă ierta.

— Aşa să fie! răspunse contele. În numele Domnului, te iert şi îţi spun că ai ispăşit de ajuns.

Şi domnul de Kergaz, strângându-şi fratele în braţe, continuă:

— Iubitul meu frate, vrei să trăieşti sub acoperişul meu, nu ca un vagabond, nu ca un vinovat, ci ca un prieten, ca un egal, fiu al aceleiaşi mame, fiul rătăcitor care aduce cu el căinţa, primit de toţi cu braţele deschise? Rămâi cu noi, frate, împreună cu soţia mea, cu copilul meu şi vei fi fericit, căci eşti iertat.

Capitolul II.

La aproape două luni după scena pe care v-am povestit-o, vom regăsi la Paris, pe strada Culture-Sainte-Catherine, pe contele Armand de Kergaz şi soţia sa vorbind între patru ochi într-o cameră de lucru.

Era în primele zile din ianuarie, către ceasurile zece ale dimineţii.

Chiciura care acoperea arborii din grădină sclipea în razele slabe ale soarelui de iarnă; era frig şi un foc mare ardea în cămin.

Contele era aşezat într-un fotoliu, îmbrăcat cu o haină de casă; ţinea în mână un cleşte cu care – în timp ce vorbea – răscolea din când în când tăciunii din vatră.

Doamna de Kergaz, în capot, stătea aproape de el, cu aerul ei melancolic, ascultându-l cu toată atenţia.

— Copila mea dragă – zise contele —, eram fericit doar cu dragostea ta, dar acum această fericire este deplină de când ne-a fost redat, prin căinţa lui, scumpul nostru frate.

— Oh! răspunse Jeanne, Dumnezeu, în marea lui bunătate, a învăluit cu iertarea lui această inimă nelegiuită, transformând-o într-un suflet de sfânt.

— Sărmanul Andréa, murmură contele, ce viaţă exemplară!… Ce căinţă!… Jeanne dragă, trebuie, să-ţi fac o mărturisire oribilă şi vei vedea cât s-a schimbat.

— Doamne! ce s-a mai întâmplat, întrebă Jeanne neliniştită.

— Cred că ştii că Andréa n-a vrut să ducă decât în aparenţă viaţa noastră comună. Deşi uneori stă cu noi în salon, de fapt el locuieşte într-o mansardă fără încălzire, pretextând că urmează un regim sever ce i-a fost indicat. Se mulţumeşte cu alimentele cele mai simple şi n-a pus în gură nici o picătură de vin.

— Şi posteşte zilnic până la prânz.

— Asta nu e nimic, ripostă contele, încă nu ştii nimic, draga mea.

— Ştiu, reluă doamna de Kergaz, că în fiecare dimineaţă, îmbrăcat modest, sub numele de André Tissot, merge în strada Vieux-Colombier unde lucrează într-o prăvălie ţinând socotelile patronilor, muncind de la opt dimineaţa până la şase seara, treabă pentru care primeşte o mică remuneraţie de o mie două sute de franci. Deşi ar fi putut beneficia cum ar fi vrut de banii noştri, a preferat să datoreze mizera-i existenţă numai muncii sale.

— Din această cauză m-a şi obligat să accept de la el optzeci de franci pe lună, plătindu-şi astfel întreţinerea.

— O astfel de căinţă, o viaţă atât de exemplară, murmură Jeanne cu admiraţie, trebuie să fie plăcută Domnului, care fără îndoială că l-a iertat de mult.

— Oh! asta încă nu e nimic, draga mea, continuă contele, dacă ai şti…!

— Spune, dragul meu, spune! Vreau să ştiu totul.

— Ei bine, Andréa poartă o haină aspră, din păr de capră astfel că tot corpul e o rană.

Doamna de Kergaz scoase un strigăt.

— Dar este îngrozitor, înspăimântător! Cum se poate aşa ceva?

— Vrei să ştii cum am aflat?

— Da.

— Ei bine, află că în noaptea asta am lucrat foarte târziu cu Fernand Rocher şi Léon Rolland. Ei au plecat pe la orele două dimineaţa. La dejun îl văzusem pe Andréa foarte palid şi-mi mărturisise că e suferind. Cum toată seara fusesem

nelinişţit din cauza lui, mi-a venit ideea de a urca până la el ca să văd ce mai face. Ştii foarte bine că a refuzat ca servitorii castelului să pătrundă în camera lui; voia să-şi facă singur totul, să măture singur, să-şi facă patul singur. Dar, în realitate, patul lui nici n-are nevoie să fie făcut. Nenorocitul doarme pe podea, fără altă plapumă decât propria-i cămaşă.

— Doamne fereşte! strigă contesa, şi suntem în ianuarie.

— Îmi vine să cred că asta este de fapt o sinucidere lentă, suspină contele. Am urcat în vârful picioarelor. Văzând o rază de lumină, am bătut încetişor, dar nu mi-a răspuns. Şi cum nu era încuiat, am intrat. Ah, ce privelişte oribilă!… Andréa era culcat pe podea, pe jumătate gol, aproape de el ardea o lumânare; lângă lumânare se află cartea sfântului Augustin, deschisă. Nenorocitul, învins de oboseală, adormise citind. Atunci am văzut că are şalele sângerânde şi încinse cu acel groaznic brâu din păr de capră care se numeşte cilicie. Şi ar fi trebuit să mă gândesc la aşa ceva, fiindcă ori de câte ori făcea o mişcare mai bruscă, o suferinţă atroce se răspândea imediat pe faţa lui.

— Armand, întrerupse doamna de Kergaz, mişcată până la lacrimi, trebuie făcut totul ca să renunţe la această autopedepsire exagerată. Ar trebui să vorbeşti cu preotul de la Saint-Laurent pe care şi l-a ales confesor.

Contele ridică privirea:

— Andréa, prin felul lui de a fi, este inflexibil. Mi-e teamă că nu va suporta această penitenţă excesivă şi-l vom pierde. Este foarte slăbit şi de o paloare groaznică: nu-şi permite să doarmă decât atunci când oboseala înfrânge voinţa. Şi în plus, această muncă ingrată de douăsprezece ore pe care o face zilnic devine din ce în ce mai vătămătoare. Andréa are nevoie de aer curat şi de o viaţă activă. Mi-aş dori să-l pot determina să facă o călătorie. Probabil mă va refuza, şi poate chiar ne va părăsi.

— Asta nu trebuie să se întâmple – strigă Jeanne – el va trăi lângă noi. Uite, Armand, vrei să-l iau deoparte, să

încerc să-l conving că justiţia divină este satisfăcută, că ispăşirea lui depăşeşte greşeala? Oh! vei vedea dragul meu cât voi fi de convingătoare; trebuie să-l farmec.

— Iată – zise contele – mi-a venit o idee, o excelentă idee pentru a-l smulge acestei vieţi, care până la urmă îl va ucide.

— Într-adevăr, ai găsit o soluţie? întrebă bucuroasă contesa.

— Ai să vezi, draga mea.

Domnul de Kergaz păru să reflecteze.

— Ştii bine – zise el – că, în lipsa mea, Fernand Rocher şi Léon Rolland, ajutaţi de sora Louise, m-au înlocuit cât au putut şi au uşurat multe din mizeriile vieţii… Fernand Rocher şi soţia sa – care este în comitetul de ajutorare a noii biserici Saint-Vincent-de-Paul – şi-au luat ca sarcină să ajute pe câţiva din cei care trăiesc în ceea ce noi numim mizeria aurită. Este vorba de acei mici funcţionari ale căror lefuri sunt neîndestulătoare pentru a-şi putea hrăni familia. În acelaşi timp, Léon Rolland împreună cu frumoasa şi virtuoasa lui soţie, s-au îngrijit de cartierul Saint-Antoine, care este cel mai populat şi aproape cel mai sărac din Paris. Léon Rolland conduce un mare atelier de tâmplărie şi ebenistică în care aproape două sute de muncitori găsesc tot anul de lucru.

Cerise a deschis o mare casă de confecţii unde foloseşte toate tinerele orfane, care ar putea cădea pradă viciului, dacă nu ar avea din ce trăi. Şi, în fine, doamna Charmet a ales drept câmp al pioasei sale lupte acest cartier al nebuniei şi al desfrâului unde altădată strălucea sub numele de Baccarat.

— Tot ce-mi spui acum îmi este cunoscut de mult.

— Săracii şi nefericiţii n-au pierdut nimic din cauza absenţei mele – reluă domnul de Kergaz. Dar această muncă de caritate este doar o parte din sarcina pe care mi-am asumat-o. Dacă opera de ajutorare a sărmanilor îşi urmează drumul obişnuit, în schimb justiţia şomează…

— Ce vrei să spui? întrebă contesa.

— Ascultă, Jeanne, ascultă, reluă contele: „Într-o seară, sau mai bine zis într-o noapte, acum mai bine de zece ani, doi oameni s-au întâlnit într-o clădire construită pe vârful uneia din colinele care domină Parisul. Aceşti doi oameni şi-au desemnat reciproc marele oraş situat la picioarele lor, frământat în lung şi în lat de beţia prelungită a unei nopţi de carnaval.

Unul din oameni strigă:

— Iată un întins câmp de bătălie pentru acela care are destul aur de cheltuit în serviciul răului. Vezi acest imens oraş? Ei bine, pentru omul care are bani şi timp, sunt femei de sedus, oameni de vândut şi de cumpărat, pungaşi de organizat, mansarde, în care se munceşte pentru fiecare bănuţ, de transformat în budoare ale lenei şi desfrâului. Iată o mare şi frumoasă misiune!››

Şi acest om râdea cu un râs sardonic.

Ai fi zis că însuşi dracul sau Don Juan îşi aminteau de viaţa trecută şi erau gata s-o reînceapă.

Or, omul care vorbea în acest mod nelegiuit era Andréa, iar celălalt eram chiar eu!

Ei bine! ştii ce a însemnat această luptă între bine şi rău, şi cum a fost învins în cele din urmă răul. Dar Andréa nu era deloc singurul reprezentant al răului, iar Parisul a rămas acelaşi Babilon modern, unde viciul brutalizează necontenit virtutea, unde crima şi infamia cresc ca într-un pământ fertil… Ah! câţi vinovaţi rămân încă de pedepsit, câte victime mai trebuie încă smulse călăilor lor!”

Doamna de Kergaz asculta visătoare.

— Îţi ghicesc intenţia – zise ea – sau, cel puţin, cred că o ghicesc. Vrei să-i dai virtuosului şi pocăitului Andréa departamentele pedepselor secrete.

— Ai ghicit, draga mea. Poate că această neobişnuită inteligenţă, această puternică voinţă, aceasta îndrăzneală fără margini pe care le-a folosit aşa de bine în slujba răului, le va întrebuinţa la fel de eficient şi pentru a servi binele.

— O cred, sunt convinsă că aşa va fi! răspunse doamna de Kergaz.

Discuţia celor doi soţi fu întreruptă de o sonerie prelungită care anunţa un vizitator.

— Iată – zise Armand – notele zilnice făcute de poliţia mea. Oamenii pe care-i folosesc în această treabă sunt devotaţi, inteligenţi, dar au nevoie de un şef.

Uşa se deschise şi apăru un lacheu.

El ducea o tavă pe care se afla un plic destul de voluminos, pe care contele îl deschise imediat.

Plicul cuprindea 7 sau 8 file scrise mărunt, fără semnătură.

Domnul de Kergaz citi încetişor: „Agenţii secreţi ai domnului conte de Kergaz sunt în acest moment pe urmele unei misterioase şi neobişnuite asociaţii care de aproape două luni încearcă să exploateze Parisul.

Această asociaţie pare să aibă ramificaţii în toate mediile sociale. Sediul ei, şefii ei, totul este încă învăluit în mister pentru noi. Doar rezultatele încep să ne fie cunoscute şi numai în parte. Scopul acestei cooperări între bandiţi este de a pune mâna prin orice mijloace pe hârtii compromiţătoare pentru liniştea unor familii şi să exercite – cu ajutorul acestor hârtii – un şantaj de mari proporţii.

Scrisori imprudente, scrise de o femeie îndrăgostită, şi care este ameninţată că soţul va afla totul, falsuri în scrisorile personale pe care le comit unii tineri nesăbuiţi, şi pe care un necunoscut le-ar putea pune la dispoziţia judecătorului de instrucţie, nimic nu le scapă.

Această asociaţie care şi-a luat ca titulatură ‹‹Clubul valeţilor de cupă›› se introduce peste tot, ia toate formele şi toate atitudinile necesare atingerii scopului propus.

Agenţii domnului conte – se termină corespondenţa – muncesc permanent, urmăresc toate pistele, dar până în prezent rezultatele au fost slabe, nu s-a putut descoperi, de fapt, nimic”.

Gânditor, contele de Kergaz îi spuse soţiei sale:

— Iată, îţi vine să crezi că intervine chiar voinţa divină. Noi căutam să dăm o întrebuinţare utilă înaltelor calităţi pe care Andréa le posedă din plin şi iată ce citesc chiar acum.

În timp ce doamna de Kergaz citea raportul trimis de agenţii poliţiei secrete soţului ei, contele sună:

— Trimite-mi-l pe Germain, spuse el valetului.

Germain era servitorul de încredere al lui Armand, singurul care cunoştea secretul misterioasei existenţe a lui Andréa.

— Vei merge în strada Vieux-Colombier, îl spuse domnul de Kergaz, şi-l vei aduce aici pe fratele meu.

Germain plecă, iar după o oră contele şi soţia să îl văzură intrând în cameră pe Andréa.

Pentru cine cunoscuse pe strălucitorul viconte Andréa, un Don Juan batjocoritor şi necredincios, sau pe baronetul Sir Williams, acel distins şi flegmatic gentleman, fratele domnului de Kergaz, fiul contelui de Felipone, era absolut imposibil să-l recunoască.

Era palid, slăbit. Hainele sale imitau stofa şi croiala fără pretenţie a costumelor clericale. Mergea cu ochii plecaţi, cu capul puţin înclinat înainte, mersul său trădând uneori o vie suferinţă.

Abia dacă îndrăznea s-o privească pe contesă, ca şi cum, după patru ani, amintirea odioasei sale comportări şi insultele pe care i le adresase se ridicau acum în faţa lui ca o fantomă răzbunătoare.

Cu aceeaşi ezitare plină de umilinţă, strânse mâna pe care i-o întindea contele de Kergaz.

— Dragă frate, murmură acesta.

— M-ai chemat, Armand? întrebă Andréa cu o voce tremurată; m-am grăbit să-mi părăsesc lucrul şi să vin.

— Scumpul meu Andréa, răspunse Armand, te-am chemat pentru că am nevoie de tine...

Ochii lui Andréa se umplură de bucurie.

— Ah! zise el, trebuie să mor pentru tine?

Un surâs apăru pe faţa lui Armand.

— Nu, trebuie să trăieşti în primul rând.

— Şi să trăieşti cu judecată, adăugă doamna de Kergaz luând mâinile lui Andréa şi strângându-le.

Andréa roşi şi vru să-şi retragă mâinile.

— Nu, nu, murmură el, nu sunt demn, doamnă, de interesul pe care mi-l arătaţi.

— Fratele meu…

— Lăsaţi doamnă, lăsaţi pe sărmanul păcătos, continuă el umil, să micşoreze prin pocăinţă mânia divină.

Jeanne ridică ochii la cer.

E un adevărat sfânt, gândi ea.

— Frate! spuse atunci contele de Kergaz, ştii că mi-am impus o misiune?

— Sigur – răspunse Andréa – o misiune nobilă, o misiune sfântă.

— Şi am nevoie de ajutorul tău ca să-mi continui opera.

Vicontele Andréa tresări.

— E mult de atunci, de când te-am rugat să mă asociezi la munca ta, Armand, dacă eram demn să fac fapte bune. Dar cum va arăta caritatea împărţită de mâinile mele pătate?

— Frate, spuse domnul de Kergaz, nu e vorba de a face bine într-un mod vulgar, trebuie pedepsit sau prevenit răul.

Şi Armand întinse vicontelui Andréa nota confidenţială întocmită de poliţia sa.

Acesta o citi cu toată atenţia şi păru să fie profund uimit.

— Ei bine, frate, reluă domnul de Kergaz, timpul ispăşirilor vulgare, al pocăinţei umile şi ascunse a trecut; trebuie să redevii un om puternic, inteligent, abil, un om tot atât de curajos în a servi o cauză nobilă pe cât erai când făceai rău. Trebuie, în concluzie, să devii un adversar demn al acestei asociaţii de bandiţi pe care vreau s-o exterminăm.

Andréa asculta cu atenţie şi tăcea. Deodată îşi înălţă capul; un fulger trecu prin ochii săi posomorâţi şi lipsiţi de strălucire de multă vreme.

— Ei bine, eu voi fi omul acela.

Domnul de Kergaz scoase un strigăt de bucurie.

— Eu voi fi mâna răzbunătoare – continuă vicontele – care va urmări fără odihnă misterioşii inamici ai societăţii; această organizaţie de bandiţi căreia agenţii tăi nu i-au putut descoperi locurile de întâlnire, statutele, ei bine, o voi demasca eu.

Şi în timp ce vorbea, o transformare păru a se petrece cu Andréa.

Omul umil şi aplecat până acum sub mâna căinţei, penitentul copleşit de remuşcări se îndrepta puţin câte puţin, privirea îi devenea strălucitoare şi-şi găsea siguranţa. Nu fără o trecătoare spaimă văzu doamna de Kergaz reapărând, parcă prin minune, baronetul Sir Williams, îndrăzneţul de pe vremuri, teribilul Andréa, atâta amar de vreme bandit el însuşi.

Dar spaima doamnei de Kergaz nu dură decât o secundă. Baronetul Sir Williams nu mai exista, banditul Andréa era mort, rămânea numai un om devotat fratelui său, societăţii… un soldat al marii cauze a umanităţii.

În acest moment, uşa se deschise şi în cameră pătrunse o femeie.

Această femeie era îmbrăcată în negru, iar peste îmbrăcămintea neagră purta pelerina cenuşie a surorilor de caritate care nu făcuseră legământ.

Ca şi vicontele, această femeie nu mai era decât propria ei umbră.

Singură frumuseţea ei a supravieţuit acelui pios naufragiu în care s-a înecat Baccarat, pentru a renaşte sora Louise, nobila femeie lovită de dragoste, fecioara nebună devenită Magdalena pocăită.

Baccarat – o să fim iertaţi că-i păstrăm acest nume – rămăsese frumoasă în ciuda chinurilor sale, în ciuda pocăinţei, frumoasă – cu toată grija pe care parcă o avea în a ascunde sub grosolănia îmbrăcăminţii frumuseţea şi statura de regină, care, altădată, suciseră atâtea capete tinere şi provocaseră atâtea desperări.

Un singur, un ultim rest de cochetărie, scuzabil bineînţeles, o împiedicase să-şi taie părul, acel păr blond şi lung, care, despletit, ar fi acoperit-o toată, ajungându-i la călcâie.

Dar ea îşi ascundea cât putea pletele-i lungi sub boneta albă, sub glugă, şi era aşa de umilă şi modestă în ţinuta ei, încât nimeni n-ar fi îndrăznit să-i reproşeze această ultimă legătură cu cele lumeşti.

La vederea ei, Jeanne alergă către ea şi-i prinse mâinile:

— Bună ziua, dragă soră, zise ea.

Şi Baccarat, îngerul căinţei, procedă ca şi Andréa, îşi retrase mâinile şi se bâlbâia.

— Ah! doamnă! nu sunt demnă de a săruta nici poalele rochiei dumneavoastră.

Domnul de Kergaz fu acela care prinse de mână pe Baccarat şi pe Andréa şi, ţinându-i strânşi pe amândoi, le spuse:

— Aţi fost doi îngeri decăzuţi; căinţa v-a ridicat pe amândoi. Uniţi-vă pentru cauza comună: sunteţi amândoi demni de a lupta sub acelaşi stindard, ca nobilii transfugi ai păcatului.

Baccarat ridică atunci ochii către Sir Williams şi i se făcu frică. I se părea că o voce ascunsă îi striga:

— Monştrii de acest fel nu pot fi niciodată atinşi de căinţă! Nu! Nu!

Capitolul III.

În aceeaşi zi în care aceste evenimente aveau loc în locuinţa familiei de Kergaz, o scenă de cu totul altă factură se petrecea câteva ore mai târziu la cealaltă margine a Parisului, adică în foburgul Saint-Honoré în colţul micii străzi Berri.

Noaptea era deosebit de întunecoasă; o ceaţă deasă plutea deasupra întregului Paris şi era atât de densă, încât fusese suspendată circulaţia omnibuzelor şi a trăsurilor de piaţă; felinarele nu izbuteau să împrăştie întunericul nopţii şi trebuia să-ţi cunoşti foarte bine drumul pentru a nu te

rătăci în cartierul acela aproape pustiu căruia i se mai spunea pe atunci Faubourg du Roule.

Cu toate acestea, în clipa în care la biserica Saint-Philippe suna de unsprezece, mai mulţi bărbaţi, venind din direcţii diferite, se strecurară unul câte unul în stradă de Berri, se opriră toţi în faţa unei case mai mult decât modeste, ca să nu spunem suspecte, la ale cărei ferestre nu se zărea nici o lumină şi dispărură unul după altul în bezna unei alei întunecoase care se ivea în spatele porţii.

Această alee, destul de lungă, de altfel, se sfârşea la capătul unei scări. Scara nu ducea, aşa cum s-ar fi putut crede, la etajele de sus ale clădirii ci, dimpotrivă, cobora în adâncul pământului şi primul dintre misterioşii vizitatori care păşi pe ea coborî cam cincizeci de trepte într-o beznă desăvârşită, sprijinindu-se de balustradă şi înaintând cu sfială.

La capătul acestui drum se ivi din întuneric o mână care-l opri.

În acelaşi timp o voce surdă îi spuse:

— Încotro te îndrepţi şi pentru ce vii să-mi furi mie vinul?

— Dragostea este un lucru trebuincios, răspunse vizitatorul.

— Foarte bine, reluă vocea.

O uşă se deschise pe neaşteptate şi o lumină îngădui noului venit să-şi dea seama că se află în pragul unei săli subterane al cărei aspect ciudat merita să fie zugrăvit.

Era, la drept vorbind, una din boxele unei pivniţe, dacă judecăm după mulţimea butoaielor care se aflau de-a lungul pereţilor.

Peste fiecare butoi fusese aşezată o tăblie de lemn în aşa fel încât să poată fi folosite drept scaune; în mijlocul pivniţei fusese aşezată o masă, pe masă se afla o lampă iar în faţa ei un fotoliu.

Semăna cu fotoliul rezervat preşedintelui acestei misterioase reuniuni. Pe masă, în preajma lămpii, se găsea un voluminos dosar plin de hârţoage. Cine s-ar fi uitat însă

cu mai multă atenţie la aceste hârtii n-ar fi putut să spună cu ce caractere fuseseră scrise.

Era un conglomerat de hieroglife, de cifre romane şi arabe şi de semne tipografice cărora nu le puteai ghici sensul decât în cazul în care cunoşteai cheia.

Bărbatul care veghea la intrarea în subterană introduse succesiv şase persoane, punându-le aceeaşi întrebare şi primind de fiecare dată acelaşi răspuns; toţi noii veniţi purtau mantale largi, ceea ce îi făcea să semene unul cu altul. În urma ultimului venit acelaşi bărbat închise uşa cu grijă şi luă loc la masa preşedintelui.

Era un om foarte tânăr. Să fi avut douăzeci şi şase sau douăzeci şi opt de ani. Nimeni n-ar fi putut răspunde cu certitudine; un lucru era însă sigur, şi anume că el nu depăşea această vârstă.

Şi totuşi, în ciuda faptului că era atât de tânăr, chipul său trăda un om energic, un om plin de îndrăzneală, un om a cărui inteligenţă se dovedeşte uneori apropiată de ceea ce se numeşte geniu.

Ţinuta sa aducea cu aceea a unui fante de bulevard, respectiv un bărbat tânăr, bogat şi fără nici o ocupaţie. Chipul său era batjocoritor iar când păşea, părea foarte sigur pe el; îşi dădea capul pe spate cu obrăznicie iar privirile sale păreau că sunt stăpâne peste cei şase pe care-i primise în încăpere.

La drept vorbind şi aceştia şase merită să fie schiţaţi.

După ce îşi lepădară mantalele, preşedintele îşi dădu şi el seama cât erau de deosebiţi unul de celălalt, ca fel de a fi, ca îmbrăcăminte, ca vârstă.

Primul, care luase loc foarte aproape de masă, era un bărbat în jur de cincizeci de ani, înalt, slab, decorat cu mai multe ordine, având mustăţi groase şi bine vopsite în negru iar pe cap o perucă de aceeaşi culoare, care-i acoperea fruntea.

Hainele sale trădau un om de lume care păstrase în viaţa civilă dezinvoltura uşuratică a unui ofiţer.

Preşedintele i se adresă:

— Bună-ziua, maiorule, eşti punctual.

Cel de al doilea era un bărbat de treizeci de ani, cu părul lung, cu barba nerasă, purtând o evidentă pecete de artist.

— Bună ziua, Phidias, îi spuse preşedintele indicându-i un scaun în stânga sa.

Cel de al treilea nu era câtuşi de puţin mai vârstnic decât preşedintele.

Era unul dintre acei tinerei care şi-au proptit un lornion în ochi, care şi-au crescut o mustaţă enormă, aşa cum întâlneşti la toate spectacolele dramatice, la toate concertele şi în toate saloanele micii burghezii. Aidoma preşedintelui, însă, avea privirea vie şi nasul drept, semn al voinţei neclintite, iar pe buze îi flutura un zâmbet ironic.

— Bună-ziua, baroane, îi spuse preşedintele.

Al patrulea era cu totul diferit de cei trei despre care am vorbit până acum.

Nu era un fante elegant în goană după vreo actriţă.

Era un servitor în livrea.

Nu arăta însă câtuşi de puţin a valet obişnuit, cu aerul tâmp; semăna mai degrabă cu lacheul de altădată, cu valetul puţin obraznic căruia stăpânul îi face confidenţe şi care îşi îngăduie să dea din când în când sfaturi stăpânului său; era un bărbat între două vârste, destul de verde încă pentru vreo cameristă şi care ar fi putut, la nevoie, să tragă uşor pe sfoară vreun unchiaş picat din provincie sau vreun notar de la ţară.

Salutul pe care i-l adresă preşedintele avea în el ceva misterios, ceea ce dovedea că se bucură de multă stimă.

Al cincilea era foarte ciudat la înfăţişare; era un om aproape bătrân, dar un bătrân robust, viguros, al cărui păr argintiu se întindea până în dreptul frunţii, ai cărui ochi scânteiau plini de viaţă, al cărui spate larg şi ale cărui mâini puternice trădau bărbatul învăţat cu tot ce putea fi mai greu.

Chipul său era plin de cele mai ciudate cicatrice. Fusese ciupit de vărsat, fusese ars de vitriol sau de pulbere, fusese desfigurat de cine ştie ce boală îngrozitoare? Mister.

În orice caz, fapt este că omul acesta avea ceva respingător şi dur în fiinţa lui, cu toate că era îmbrăcat exagerat de elegant, dar o eleganţă de prost gust.

S-ar fi putut crede că plecase la un bal: haină neagră, jachetă albă, un enorm lanţ de ceas, un lanţ dublu, ghete verzui ascunzând nişte picioare enorme, manşete mult prea largi, răsfrânte peste mânecile hainei.

Mâinile roşii, aspre, cu unghii diforme păreau să nu ştie ce sunt acelea mănuşi.

În sfârşit, ultimul dintre cei şase întrunea în persoana lui tot ce arta şi fantezia puteau face mai bun în deplină colaborare. Era un creol? Să fi fost rodul tainic al iubirii unui maharajah indian cu o englezoaică fină ca un porţelan? Să fi fost un mândru hidalgo în vinele căruia alerga iute sângele maurilor din Grenada?

Cine ar fi putut răspunde acestor întrebări?

Era înalt, negricios, cu tenul aproape măsliniu; atât părul cât şi barba sa, pe care o purta tunsă scurt, aruncau reflexele albăstrii ale penelor corbului.

Trăsăturile sale, perfecte, oferind privirilor un tip de o nemaipomenită frumuseţe, erau luminate de focul privirilor sale stranii.

În lumea în care trăia, omul acesta, asupra căruia vom reveni de îndată şi căruia îi vom trăda originea transatlantică, omul acesta fusese supranumit Fermecătorul Chérubin.

După ce toată lumea se aşează, preşedintele luă şi el loc în fotoliul care-i era rezervat şi adresă fiecăruia salutul său.

— Domnilor, spuse el după aceea, adresându-se tuturora, asociaţia noastră, întemeiată sub numele de Clubul Valeţilor de Cupă, este alcătuită din douăzeci şi patru de membri, care, în cea mai mare parte, nu se cunosc unii cu alţii, ceea ce reprezintă o garanţie de discreţie.

Cei şase asociaţi, care nu se văzuseră niciodată, se priveau cu multă curiozitate.

— Fiecare dintre dumneavoastră, continuă preşedintele, a avut posibilitatea să ia cunoştinţă de statutul clubului înainte de a deveni membru: ştiţi, aşadar, că prima dintre condiţii este supunere oarbă în faţa şefului misterios şi necunoscut de nimeni în afară de mine, care nu sunt decât umilul său intermediar.

Cei şase membri se înclinară.

— Întâlnirea dumneavoastră de astă-seară, continuă preşedintele, este rezultatul dorinţei şefului care a ţinut să vă cunoaşteţi, deoarece va fi necesar să lucraţi împreună. Suntem angajaţi într-o operaţie care ar putea avea rezultate fabuloase.

La auzul acestor cuvinte un val de curiozitate străbătu asistenţa.

— Care sunt planurile şefului? reluă preşedintele, iată un lucru pe care nu-l cunosc în întregime şi pe care nu am voie să vi-l comunic. Împuternicirile mele se limitează la instrucţiunile pe care trebuie să vi le transmit…

Preşedintele îşi îndreptă atunci privirile către cel căruia i se spunea maiorul.

— Maiorule, îi spuse el, frecventezi multă lume?

— Multă, răspunse maiorul.

Preşedintele păru să consulte notele redactate în caractere hieroglifice.

— Îl vizitezi, întrebă el, şi pe marchizul Van-Hop?

— Da, răspunse maiorul.

— Înseamnă că vei fi invitat la balul pe care-l dă sâmbăta viitoare?

— Cu siguranţă.

— Marchiza nu este o femeie de aproape treizeci de ani, o creolă din America latină?

Maiorul făcu un semn afirmativ.

— Se spune că ar fi foarte bogată.

— Are o rentă de şase sau şapte sute de mii de livre.

— Apreciază artele şi-i iubeşte pe artişti; se spune chiar că ar fi avut fantezia, cu doi ani în urmă, să înceapă să ia lecţii de sculptură!

— Eu îi sunt profesor, răspunse acela dintre asociaţi pe care preşedintele îl numise Phidias.

— Foarte bine. Mi-am închipuit.

— Marchizul Van-Hop este un bărbat de patruzeci de ani, flegmatic şi taciturn… E adevărat că este gelos?

— Foarte gelos, răspunse maiorul. Şi cu toate acestea nu are nici un motiv: marchizei nu i se poate reproşa nimic.

— Maiorule, îi spuse preşedintele, miercurea viitoare îl vei prezenta marchizei pe domnul Chérubin aci de faţă.

Şi preşedintele indică printr-un semn pe cel de al şaselea asociat, bărbatul despre a cărui frumuseţe răpitoare am vorbit.

Apoi, reluă:

— Marchiza nu este ea, oare, bună prietenă cu o femeie de aproape treizeci şi cinci de ani, văduvă de doi ani, căreia i se spune doamna Malassis?

— Cred că da, răspunse maiorul. Am întâlnit-o de mai multe ori pe văduvă în casa marchizei cu prilejul recepţiilor sale intime.

— Doamna Malassis, continuă preşedintele răsfoindu-şi însemnările, a fost, după câte se pare, pe vremea când soţul său era încă în viaţă, destul de uşuratică.

— Mda, destul de… făcu maiorul.

— Cu toate acestea, aşa reiese din notele mele, marchiza nu cunoaşte aceste amănunte şi o socoate pe doamna Malassis drept cea mai cinstită dintre femei; şi în acest timp văduva este insistent curtată de către bătrânul duce de Château-Mailly, care vrea s-o ia de nevastă şi care nu va ezita s-o numească prin testament legatară universală, în detrimentul nepotului contelui de Château-Mailly, care a început să se ruineze…

— Care s-a ruinat, mai degrabă, spuse maiorul.

— Fie şi aşa, răspunse preşedintele.

El îşi îndreaptă apoi privirea către cel de al cincilea dintre asociaţi, acela care părea un Hercule:

— Doamna Malassis, îi spuse el, caută un om de încredere care să poată îndeplini dubla funcţie de intendent şi de maâtre d'hotel, un om pe care-l va plăti cât mai prost cu putinţă dar care va avea de lucru ca un diavol. Doamna Malassis nu este bogată, dar vrea să pară. Te vei duce mâine la dânsa, în strada Pépinière, la numărul 41, şi-i vei spune că ai aflat prin cineva că are nevoie de un intendent.

Omul cu umerii largi se înclină.

— În ceea ce te priveşte pe dumneata, continuă tânărul preşedinte adresându-se lacheului în livrea, se pare că ai fost concediat ieri de către bătrânul duce de Château-Mailly.

— Mai degrabă, spuse lacheul, am făcut în aşa fel încât să fiu concediat, pentru a mă conforma instrucţiunilor pe care mi le-aţi transmis.

— Tocmai asta voiam să spun; ai uitat însă să-i înapoiezi ducelui una din cheile pe care ţi le încredinţase.

— Cheia care deschide grădina casei din stradă Pépinière numărul 41?

— Întocmai. Şi este de presupus, deşi nu ai fost în serviciul ducelui decât trei luni, că-i cunoşti la perfecţie obiceiurile, felul în care îşi petrece timpul, gusturile, maniile…

— Când mă aflu în serviciul unui om, în primul rând îl studiez.

— L-ai studiat, aşadar?

— Îl cunosc de minune.

— Foarte bine; ţi se vor cere amănunte la locul şi la momentul potrivit. Mâine, vei face o vizită unui lăcătuş care se găseşte în strada de Lappe, în colţ cu strada Faubourg-Saint-Antoine; intri în prăvălia lui şi-i spui simplu: „Îl ţii minte pe Nicolo?" El îţi va răspunde: „Am asistat la ghilotinarea lui."

— Asta e tot? întrebă lacheul.

— Îi dai cheia pe care ai păstrat-o…

— A! înţeleg…

— Şi-l rogi să facă una la fel. Te întorci după aceea la el, a doua zi, la aceeaşi oră. Îţi va da două chei, pe cea nouă şi pe cea veche, iar pe aceasta din urmă o vei înapoia domnului de Château-Mailly.

— Ce va trebui să fac cu cea de a doua?

— Către ceasurile opt seara vei ieşi la plimbare pe Boulevard des Italiens şi vei aştepta în faţa băii chinezeşti. Acolo îl vei întâlni pe domnul…

Preşedintele îl desemnă cu degetul pe acela dintre asociaţi pe care l-am asemănat cu un fante de bulevard.

Acesta schiţă un gest de uimire.

— Scumpe asociat, îi spuse atunci preşedintele, doamna Malassis este încă o femeie foarte frumoasă şi ai face o mare greşeală dacă ai refuza cheia ce ţi se va înmâna.

Fantele se înclină fără să spună o vorbă.

— Domnilor, deoarece veţi lucra împreună şi în aceeaşi afacere, era strict necesar să vă cunoaşteţi. Acum, după ce v-aţi văzut unii pe alţii, vă puteţi despărţi. Fiecare dintre dumneavoastră va primi instrucţiuni la el acasă.

Preşedintele ridică şedinţa şi, la un semn al său, cei şase valeţi de cupă plecară unul după altul mistuindu-se în ceaţa atât de groasă care învăluia Parisul.

După ce uşa încăperii subterane se închise în urma ultimului asociat, tânărul care prezidase şedinţa se ridică şi trase zăvoarele; apoi, după ce se asigură că a rămas singur, lovi într-un perete de placaj care despărţea între ele două încăperi ale pivniţei şi spuse:

— Maestre, puteţi intra.

Placajul se învârti în jurul unui ax făcând astfel oficiul de uşă şi un bărbat învăluit într-o mantie largă, asemănătoare mantiilor pe care le purtau cei şase valeţi de cupă, apăru şi spuse vesel:

— Pe cuvântul meu de onoare, prezidezi întocmai ca un judecător, Rocambole.

— Nu-i aşa, căpitane?

Şi Rocambole, căci el este personajul pe care-l întâlnim metamorfozat într-o asemenea măsură, îl salută cu respect pe căpitan, pe sir Williams, adică pe vicontele Andréa, fratele prea credulului Armand de Kergaz.

— Da, continuă căpitanul, prezidezi ca un adevărat magistrat şi trebuie să ştii că, printr-o crăpătură a placajului, te-am urmărit tot timpul… Nici nu-mi vine să cred că eşti una şi aceeaşi persoană cu haimanaua aia scârboasă care l-a trimis pe nevinovatul Nicolo în ceruri:

— A! căpitane, murmură Rocambole spăşit, ştiţi bine…

— Fiul adoptiv al văduvei Fipart, continuă baronetul sir Williams, care în ultima clipă l-a vândut pe căpitan pentru nişte nenorocite de bilete de bancă…

Baronetul spunea toate acestea fără cea mai mică ciudă.

— Şi totuşi, se auzi replica lui Rocambole, sunteţi un spirit mult prea superior pentru a nu înţelege şi pentru a nu scuza purtarea mea de atunci. Pe vremea aceea, cum să vă spun, eram unul dintre agenţii dumneavoastră de rând, nu ca astăzi, după ce v-aţi dat osteneala să mă educaţi; şi, mă rog, nu eram încă fiul dumneavoastră…

— Asta e drept, şmechere…

— Nici dumneavoastră nu ştiaţi ce-o să iasă din mine şi nici eu nu ştiam că sunteţi un om tare!

— E! E! rosti Andréa cu modestie.

— Partidă era pierdută pentru dumneavoastră, eraţi la pământ; tot ce puteam să fac mai bun era să vă vând şi v-am vândut. În locul meu aţi fi făcut acelaşi lucru…

— Pe legea mea! spuse rece baronetul.

— De atunci, continuă Rocambole, am făcut pace ca doi oameni care se iubesc şi se stimează; aţi făcut din mine un tip elegant, un om de lume; m-aţi adoptat ca fiu al dumneavoastră. La New-York, unde am lucrat împreună, m-aţi iniţiat în toate tainele artei noastre… Pe scurt, astăzi suntem legaţi pe viaţă şi pe moarte; sunt sclavul

dumneavoastră; mi-aş da viaţa de douăzeci de ori pentru dumneavoastră.

— Să fim serioşi, spuse baronetul dispreţuitor, cum îşi poate pierde viaţa un om ca dumneata sau ca mine?

După care adăugă zâmbind, cu zâmbetul acela care-l făcea pe Armand de Kergaz să se simtă cuprins de fiori:

— Dar ajunge cu laudele la adresa mea pe ziua de astăzi, domnule viconte de Cambolh… E! E! recunoaşte, se întrerupse el, recunoaşte că ţi-am dres binişor numele.

— Sunteţi un om genial, spuse Rocambole cu admiraţie.

— Domnul viconte de Cambolh, aşa, cu h la coadă, asta miroase a nobleţe istorică. Eşti de origine suedeză, ai priceput bine?

— Tăticule, replică haimanaua ajunsă gentleman, generalul marchiz de Cambolh a părăsit Suedia o dată cu suirea pe tron a lui Bernadotte. Era mult prea mândru pentru a se pune în slujba unui străin.

— Perfect! spuse sir Williams; accentul este simplu, convingător, gestul e plin de demnitate. Perfect! Dar până una alta, şmechere, dă-mi ceva de mâncare pentru că şeful Valeţilor de Cupă moare pur şi simplu de foame!

— Poftiţi, spuse Rocambole; vom urca la mine. Veţi găsi masa pusă şi veţi avea cu ce să vă întremaţi după oboseala zilei de azi. O! adăugă el râzând, este un sfânt, tatăl meu adoptiv, nu trăieşte, bietul de el, decât cu legume şi e un ascet…

— Sub toate acestea mocneşte vâlvătaia răzbunării mele! răspunse sir Williams, ale cărui priviri aruncau jerbe de foc. Armand de Kergaz nu şi-a lichidat încă socotelile cu mine!

Capitolul IV.

Rocambole merse la uşă şi o deschise.

— Veniţi, repetă el luându-l pe Sir Williams de mână şi trăgându-l după el.

Îl făcu să urce fără lumină pe o scară care ducea la o alee neagră, apoi în loc de a urma această alee, puse

piciorul pe treptele altei scări.

Aceasta ducea la primul etaj al casei, care părea nelocuită.

Ieşind din pivniţă, Rocambole stinsese lampa, astfel că acum mergea împreună cu Andréa într-un întuneric total.

Dar la primul etaj, preşedintele Valeţilor de Cupă căută pe pipăite o uşă, o broască, introduse cheia, o răsuci, şi aproape imediat, întunericului de pe scară îi urmă lumina îndoielnică a unei lămpi cu abajur pe care căpitanul o desluşi la marginea cealaltă a unui fel de cămăruţă de serviciu, încărcată cu veşminte, cufere şi tot felul de obiecte pe care un băiat le poate arunca într-o cămară.

Rocambole intră. Căpitanul îl urmă şi, când uşa secretă se închise în urma lor, acesta putu să observe că este perfect ascunsă de un cuier, făcând imposibil celor care intrau printr-o altă uşă să-i bănuiască măcar existenţa.

— Vezi, unchiule, zise Rocambole, că acum domnul viconte de Cambolh nu mai are nimic comun cu acel înspăimântător vecin care prezidează valeţii de cupă şi care pătrunde în pivniţă prin intrări secrete.

Spunând aceasta, Rocambole începu să râdă şi deschise o a doua uşă.

Baronetul Sir Williams se găsi astfel într-un dormitor, o cameră micuţă, cochetă, vădind un lux sobru şi delicat, asemănător celui pe care l-ar visa o femeie din lumea artistică şi galantă.

O mochetă groasă, cu flori de un roş palid ce se detaşau pe un fond alb, acoperea podeaua; o stofă de aceeaşi culoare servea de perdele la uşi şi la ferestre; patul era o bijuterie de sculptură imitând stejarul bătrân; o mobilă de Boule era aşezată între cele două ferestre, iar deasupra acesteia se afla o mică oglindă veneţiană: ici-colea tablouri de mici dimensiuni, iar în dreptul patului o colecţie de arme.

Un foc vioi ardea în cămin.

— Căpitane, spuse Rocambole, împingând către şeful lui un imens şi confortabil fotoliu, o să vă servesc aici, lângă foc. Va fi mai plăcut decât în salon. E vorba de o cinstită canalie pe care aş vrea s-o vânez în prima zi.

— Cum vrei, fiul meu – răspunse baronetul cu o indulgenţă de-a dreptul părintească.

Rocambole trecu în salon, o cameră foarte frumoasă cu plafonul puţin cam jos, ca un dormitor, şi ajunse într-o mică sufragerie în care un valet moţăia pe o banchetă şi unde era pregătită o măsuţă cu mâncăruri pe ea.

— Jacques, spuse el, trezind pe valet, împinge această măsuţă în camera mea, voi lua masa lângă foc… cu unchiul meu.

Astfel îl numea Rocambole pe baronet.

Valetul ascultă şi transportă în camera de culcare cina stăpânului său, compusă din friptură rece de pasăre, pateu de ficat, vreo duzină de stridii şi două sticluţe cu vin vechi, de o minunată culoare gălbuie. Baronetul, care fără îndoială nu venea la elevul său pentru prima dată, reluă în fotoliul său acea atitudine plină de umilinţă, pe care o avusese la contele Armand de Kergaz.

Pentru valetul lui Rocambole, baronetul Sir Williams nu era decât unchiul Williams, un provincial bogat şi bigot pe care nepotul îl accepta sperând să-l moştenească.

— Poţi să te duci la culcare, Jacques.

Valetul se înclină şi ieşi.

Rocambole închise uşa, trase zăvorul şi veni să se aşeze lângă foc, de cealaltă parte a mesei.

Baronetul atacase deja cu curaj friptura rece de pasăre şi desfundase o sticluţă.

— Iată-ne singuri, unchiule, zise Rocambole; putem discuta.

— Şi vom discuta, fiul meu, căci trebuie să-ţi dau o serie de instrucţiuni. Dar întâi spune-mi cum stai cu banii?

— Ai mei sau ai clubului?

— Ai tăi, bineînţeles!

— Doamne! făcu Rocambole cu nevinovăţie; stau cam prost cu banii, unchiule. Am pierdut ieri o sută de ludovici… în cercul meu; conform sfatului dat de dumneata.

— Bine, foarte bine – trebuie să ştii să pierzi. Să semeni puţin ca să culegi mult.

— Am trei cai la curse, urmă Rocambole, un valet de cameră, un băieţaş care-mi face cursele. Titine mă costă cât ochii din cap…

— Ai s-o părăseşti. E o femeie vulgară, prea grasă şi nepăsătoare. Am renunţat la proiectele în care o inclusesem pe ea. Îţi voi găsi ceva mai bun.

— Toate acestea, adunate înţelept, formează un buget echivalent cu o rentă de patruzeci de mii de livre.

— Ia te uită! făcu baronetul fără prea multă acreală, şi depăşeşti această cifră?

— Nu încă, dar dumneata poţi face să cheltuiesc ceva mai mult…

— Fie, dacă vei lucra în consecinţă.

— Sper că am acţionat destul de bine şi până acum…

Şi Sir Williams avu un surâs binevoitor în momentul în care îşi înfigea furculiţa în pateul de ficat.

— Când îmi veţi da un bilet de o mie de franci în plus… atacă Rocambole în continuare.

— Pe an sau pe lună?

— Pe lună, unchiule.

— Fiul meu, făcu grav baronetul. Dumnezeu mi-e martor că nu sunt unul din acei avari care se zgârcesc în afaceri şi sunt scumpi la tărâţe…

— Ştiu foarte bine acest lucru – spuse Rocambole.

— Da, dar în ceea ce numim noi comerţ, am un principiu invariabil: fiecăruia după cât produce.

— Aceasta este o maximă evanghelică, unchiule.

— E a mea, răspunse baronetul, care reveni la atitudinea lui de vinovat ispăşit, de sfânt căruia contele şi contesa de Kergaz îi lăudau virtuţile. Deci urmează acest principiu şi

dacă vei merita această mie de franci în plus pe lună, nu văd nici un inconvenient să nu ţi-o acord.

— Ştii bine, unchiule, că nu mă dau înapoi de la muncă.

— E adevărat, dar vezi că nu mai e vorba acum de o muncă vulgară, de câteva scrisori de dragoste sustrase din dreapta şi din stânga pentru a le revinde. Avem lucruri mai mari de făcut decât asta.

— Nici nu mă îndoiesc, căci mi-ai spus că e o afacere foarte bună.

— E gigantică… e colosală… răspunse rece baronetul.

— Pot să ştiu despre ce e vorba?

— Sigur, fiindcă am toată încrederea în tine.

— Fiţi convins că merit această încredere, zise Rocambole cu calm. Nu sunt destul de prost pentru a vă trăda. Nu-i bine să te cerţi cu geniile.

— Este sigur, zise baronetul cu calmul său obişnuit, că între oameni ca noi devotamentul, recunoştinţa, afecţiunea sunt cuvinte lipsite de orice sens. Între tine şi mine există interesul. Prietenia adevărată nu are altă lege.

— Astea sunt cuvinte de aur, unchiule.

— Dacă vei găsi un om mai bun ca mine, adică mai puternic, mai inteligent, care să te preţuiască atât cât te preţuiesc eu şi care să-ţi şi ofere mai mult, ai fi un mare nătărău dacă mi-ai rămâne fidel.

— N-am fost niciodată nătărău, spuse Rocambole servindu-i vin baronetului.

— Dar cum tu nu vei găsi unul mai bun ca mine, nu văd nici un inconvenient de a nu-ţi încredinţa planurile mele.

— Ascult.

— Întâi, spuse Sir Williams, să procedăm într-o anumită ordine şi să începem cu ceea ce este gata făcut. Cum ai găsit mica mea comedie necesară unei pătrunderi onorabile în casa fratelui meu?

— O! perfectă, zise Rocambole cu tonul unei sincere admiraţii. Leşinul de pe drum a fost aşa minunat jucat, încât dacă nu eram chiar eu vizitiul, aţi fi fost cu siguranţă călcat

în picioarele cailor… Scena recunoaşterii, ispăşirea, remuşcările, viaţa pocăită, toate sunt foarte tari, unchiule!

— Nu-i aşa? făcu Sir Williams, satisfăcut de laudele primite.

— Numai că, reluă Rocambole, nu înţeleg de ce aveţi fantezia de a continua aşa de mult timp acest rol. Trebuie să fie destul de plictisitor să trăieşti permanent în virtute.

— Aş! Merge! Trebuie, de altfel, să-mi prepar mica răzbunare, şi ei sunt printre primii pe lista mea.

Şi baronetul începu să numere pe degete.

— În primul rând Armand: trebuie să-i facem lui această onoare.

— Ştiţi foarte bine, spuse Rocambole, că-i datorez o frumoasă lovitură de cuţit.

— Nu încă… diavole! te cam grăbeşti… Copilul va moşteni… şi, pe urmă, Jeanne încă nu mă iubeşte, şi trebuie să mă iubească.

Surâsul diabolic care trecu în acel moment pe buzele baronului l-ar fi înspăimântat probabil pe contele Armand de Kergaz dacă l-ar fi putut vedea.

— După el, spuse Sir Williams, continuându-şi enumerarea, urmează domnişoara Baccarat. O! în ziua când va fi în mâna mea va vărsa lacrimi de foc şi va regreta că a evadat de la Blanche.

— Totuşi, e o fată foarte frumoasă, observă Rocambole, dar care a avut un sfârşit urât. Dacă ea ar fi fost mai drăguţă, ar fi avut un viitor splendid. O femeie ca ea în mâinile dumitale, unchiule, ar fi făcut o frumoasă carieră.

— Am una de acelaşi gen care-mi este devotată.

— Oh! Oh! O voi vedea?

— O să ţi-o prezint dacă eşti înţelept, replică baronetul cu acea intonaţie sfătoasă a unui părinte care promite o jucărie fiului său.

— Pe cuvântul meu de onoare, unchiule, strigă Rocambole emoţionat, dacă sensibilitatea n-ar fi o prostie

nedemnă de oameni ca noi, ţi-aş săruta mâinile. Eşti o bomboană de unchi!

— După moda bretonă, răspunse Sir Williams, râzând. Dar să numărăm mai departe… După Baccarat îţi închipui, desigur, că nu voi uita pe dragul nostru amic Fernand Rocher. El n-a vrut să meargă la puşcărie inocent… Ei bine, o să-l trimitem acolo vinovat. Este prea bogat pentru a deveni hoţ, dar o să facem din el un asasin… Tu ştii foarte bine că dragostea este un lucru foarte folositor în asemenea ocazii.

— Şi domnişoara Hermine? întrebă Rocambole.

— Dragul meu, zise baronetul cu un calm teribil, când am binevoit să visez la o femeie pe care n-o iubeam că s-o fac nevasta mea şi când această femeie m-a refuzat, ea poate să fie sigură de un lucru: că voi săpa la picioarele ei, puţin câte puţin o prăpastie care îi va înghiţi onoarea, reputaţia, liniştea şi toată viaţa ei viitoare.

— Bravo! făcu Rocambole.

— Apoi, continuă baronetul, vom face, bineînţeles, câte ceva pentru acest cinstit Léon Rolland, un imbecil care l-a ucis pe sărmanul Colar.

— Şi Cerise?

— Între noi fie spus, răspunse Sir Williams, nu vreau să-i provoc nici un rău lui Cerise. Numai că această canalie de Beaupréau, pentru care am avut totdeauna o slăbiciune, este la fel de îndrăgostit ca şi în prima zi, şi am făcut de acum nişte promisiuni.

— Asta e tot? întrebă Rocambole.

— Da… cred că numai atât.

— Dar… Jeanne?

— Eh! Pe ea n-o urăsc, spuse Sir Williams. Dimpotrivă… O iubesc!

Acest cuvânt în gura teribilului şef al Valeţilor de Cupă constituia în ticăloasele-i planuri de viitor sentinţa de moarte a contelui de Kergaz.

— Unchiule, spuse Rocambole, pot să ştiu ce-ţi propui să le faci fiecăruia dintre ei?

— Nu, răspunse baronetul. Şi această întrebare este o prostie în gura ta. Tu nu ştii deci, fiul meu, că omul care vrea să se răzbune trebuie să ţină ascuns chiar faţă de el însuşi secretul răzbunării sale? Poţi să-i spui asociatului tău cum se vor dezvolta lucrurile; secretul răzbunării – niciodată.

— Şi totuşi veţi continua să purtaţi noaptea acea haină inofensivă de blană?

— Fără îndoială.

— Şi pe lângă împopoţonarea cu această scurteică, veţi continua să vă culcaţi iarna într-o cameră fără foc?

— Da.

— Şi să lucraţi douăsprezece ore pe zi pentru a ţine registrele unui prăvăliaş?

— Nu, pentru că iubitul meu frate Armand a găsit de cuviinţă să-mi dea o altă muncă.

— Veţi deveni intendentul lui? întrebă ironic Rocambole.

— Mai mult decât atât, fiul meu. M-a numit şeful poliţiei lui.

Rocambole, care tocmai ducea paharul de vin la buze, îl repuse brusc pe masă şi hohoti într-un râs fără oprire.

— Imposibil! strigă acesta.

— Ba da, fiul meu, continuă baronetul, ai cărui ochi străluceau de o bucurie infernală, iată până la ce putere a ajuns acest om: are o poliţie a lui, personală… Tu ştii ce fel de poliţie are! O adunătură de surzi şi de orbi. Această poliţie a pus mâna pe singurul document pe care am crezut necesar să-l fac să circule, e vorba de o mică notă în care se dau unele amănunte nesemnificative despre valeţii de cupă.

— Doamne fereşte! spuse Rocambole sărind de pe scaunul său. Ce-aţi fost în stare să faceţi, unchiule?

— Un lucru foarte interesant, fiul meu… Am pus un paratrăsnet, căci, ascultă-mă bine, oricât de lipsită de importanţă ar fi poliţia unui filantrop, ea poate avea unele

noroace şi ar putea lăsa să se strecoare un sfat folositor la urechea unui prefect de poliţie, ceea ce ar deveni foarte plictisitor la un moment dat…

— Foarte adevărat, zise Rocambole, impresionat de justeţea raţionamentului.

— Or, urmă Sir Williams, cea mai bună metodă de a paraliza această poliţie este de a conduce eu. Înainte de a o conduce, am găsit acest sistem de a-i da câteva amănunte ca ea să pornească pe acest drum. Am lăsat să stea degeaba câteva hârtii de mică importanţă în locul în care ştiam că vor fi descoperite. Aceste hârtii dădeau indicaţii despre existenţa Valeţilor de Cupă, despre formarea asociaţiei şi despre ţelurile ei. Aici se opreau amănuntele. Armand, acest om puternic şi inteligent, aflând despre aceşti răufăcători, s-a grăbit să-mi încredinţeze importanta misiune de a descoperi totul despre această bandă: cine sunt şefii, ce mijloace de acţiune au, care sunt statutele asociaţiei.

— Ei bine, întrebă preşedintele Valeţilor de Cupă, şi ce veţi face?

— Voi demasca pe aceşti bandiţi.

— Cum? întrebă Rocambole nedumerit.

— Asta înseamnă că tu vei afilia la asociaţie patru sau cinci derbedei care nu ne spun mare lucru şi cărora o să le dăm nişte treburi fără importanţă… Apoi am să-i prind asupra faptului, şi poliţia corecţională sau tribunalul misterios al prea iubitului meu frate vor face dreptate. Cu această acţiune, asociaţia Valeţilor de Cupă nu va mai exista. Înseamnă că ea fusese constituită de către patru sau cinci pungaşi de mică importanţă, iar societatea va fi salvată… graţie mie. Ei! ce părere ai?

— Unchiule, murmură Rocambole stupefiat de admiraţie, sunteţi un om de geniu!

— Trebuie să fii ceva în lumea asta, răspunse modest Sir Williams.

— Ei da, reluă Rocambole, toate astea sunt bune şi frumoase, dar dacă păstraţi pentru dumneavoastră singurul secret al răzbunării, trebuie să ştiu cel puţin câte ceva despre faimoasa operaţiune pe care o calificaţi drept gigantică şi pentru care m-aţi făcut să reunesc pe aceşti şase valeţi de cupă pe care i-aţi văzut astă seară.

— Am să-ţi spun exact atâta cât este absolut necesar să ştii.

— Păi nici nu vreau mai mult.

— Nici nu trebuie să ştii mai mult, fiul meu. Un om prudent trebuie să ştie să păstreze ultimul său cuvânt, cum strâng unii bani pentru zile negre.

Baronetul împinse deoparte masa, căci îşi terminase cina, aprinse un trabuc, se răsturnă, în fotoliu, trase câteva fumuri şi spuse:

— Tu ştii că marchizul Van-Hop este un bogat olandez care-şi petrece iernile la Paris. Se crede că are cinci sau şase sute de mii de livre rentă; dar această avere este o nimica toată, faţă de ceea ce ar putea să aibă dacă n-ar fi căsătorit.

— Ia te uită, zise Rocambole, ce poveste curioasă.

— Iată cum, continuă baronetul. Marchizul Van-Hop avea un unchi; acest unchi părăsise La Haye sărac ca şi Iov, având cu el nişte marfă de proastă calitate. Plecă în Indii, unde s-a angajat la Compania Indiilor şi a făcut o avere extraordinară. El a lăsat douăzeci de milioane unicei sale fiice, copilă a unei indiene, femeie care a reuşit să unească toate instinctele sălbăticiei natale cu educaţia unei fiice de nabab retras la Londra, cu o frumoasă pensie din partea maiestăţii sale engleze.

— Ca să vezi! întrerupse Rocambole, iată că începe să semene cu un roman.

— Păi, de fapt, romanele nu sunt decât istoria unor vieţi, fiul meu, replică cu gravitate baronetul. Dar să continui. Acum zece ani, marchizul era tânăr şi el nu era deloc preocupat de verişoara lui în timp ce verişoara a declarat,

fără drept de apel tatălui ei, că nu se va căsători niciodată cu un alt om în afară de marchizul Van-Hop. Din nefericire, marchizul anunţase dinainte o călătorie în jurul lumii, cum trebuie s-o facă orice olandez cinstit, lor fiindu-le lăsată de la strămoşi plăcerea acestor călătorii. Marchizul şi-a început călătoria prin a vizita Antillele. S-a oprit în Havana, unde a cunoscut şi a iubit o tânără creolă care se numea Pepa Alvarez. Marchizul era tânăr, încă nu-l interesau banii; se considera destul de bogat, aşa că, în loc să se căsătorească cu verişoara lui, s-a întors la Havana, unde i-a dat senioritei Pepa Alvarez titlul de marchiză de Van-Hop.

— Tâmpitul! murmură Rocambole. Poţi să scuipi chiar aşa pe douăzeci de milioane?

— Să ne înţelegem, avea şi el şase milioane.

— Asta nu e o judecată înţeleaptă, unchiule.

— Fie, voi continua. Marchizul era departe de a-şi imagina ce vulcan de dorinţi aprinsese el în inima acestei fiice de indiană. Ea îl iubea, ea îl iubea cu furie, exact aşa cum bonzii însoritei sale ţări îl iubesc pe zeul Şiva, şi ea ar fi sugrumat-o, ar fi spintecat-o, i-ar fi scos inima cu unghiile acelei havaneze dacă ar fi ştiut că, în mai puţin de trei ani, iubitul ei văr, pe care-l aştepta cu atâta ardoare nu va reveni din cauza acestei mici creole… Şi au trecut opt ani de când marchizul este căsătorit şi cinci ani de când indiana visează una din acele frumoase răzbunări ca astfel să devină fericită…

— Ea îl urăşte pe marchiz?

— Din contră, îl iubeşte mai mult ca niciodată.

— Dumnezeule! făcu cu naivitate Rocambole, şi totuşi e foarte uşor să scapi de o rivală, când eşti născută în India şi ai douăzeci de milioane.

Sir Williams ridică din umeri.

— Eşti cam tânăr, fiul meu, îi spuse el, privindu-l de sus.

Rocambole îl privi uimit.

— Nu înţeleg, spuse, mi se pare că există cel puţin cincizeci de metode cu totul diferite de a transforma un om

căsătorit într-un văduv. Dacă indiana mi-ar da mie o sută de mii de franci…

— Mie mi-a promis cinci milioane, spuse cu răceală baronetul.

Rocambole scoase un strigăt de mirare:

— Şi marchiza mai trăieşte? întrebă el.

— Bineînţeles.

— Dar asta înseamnă că v-a promis-o abia ieri.

— Nici gând, povestea e veche de un an.

— Şi atunci ce aşteptaţi?

— Fiul meu, spuse baronetul. Mica discuţie pe care am avut-o împreună îmi confirmă o părere pe care eu o aveam despre tine…

— Care, unchiule?

— Aceea că-ţi lipseşte puterea de pătrundere. Tu ai o serie de calităţi, poţi să execuţi bine un plan, dar…

— Dar? întrebă Rocambole, care-şi muşca buzele.

— Tu nu ştii să concepi un plan. Dar nu e nimic, eşti tânăr şi asta va veni cu timpul.

Şi baronetul adăugă cu un glas mai dulce:

— Cum îţi închipui tu, zăpăcitule, că o femeie care iubeşte la nebunie un bărbat, care însă n-o iubeşte pe ea ci, din contră, o altă femeie, ar fi mulţumită să provoace uciderea sau otrăvirea acesteia din urmă pentru a ajunge până la el?

— Ai dreptate, unchiule.

— Înţelege deci că marchizul îşi iubeşte soţia; şi că dacă ea ar muri, ar fi capabil să se sinucidă, ceea ce nu ar conveni deloc tinerei indiene…

— Acum încep să înţeleg, unchiule.

— În consecinţă, prostuţule, trebuie ca în ziua în care marchiza va muri, soţul ei să fi încetat s-o iubească… Ba mai mult decât atât, trebuie ca el să nu iubească pe altcineva decât pe indiană.

— Drace! Iată că lucrurile par să se complice destul de mult.

— Şi-atunci indiana, care a sesizat perfect înţelepciunea acestui raţionament şi care totuşi nu vrea să renunţe la dragostea ei, n-a avut altă alegere decât de a se arunca în braţele mele şi de a-mi oferi cinci milioane pentru a rezolva această problemă care pare de nerezolvat.

— Şi unde aţi întâlnit-o? întrebă Rocambole, intrigat.

— Anul trecut la New-York. A! Dar asta este tot o poveste interesantă şi nu mă pot abţine să nu ţi-o povestesc.

— Să auzim!

Capitolul V.

Baronetul îşi aprinse al doilea trabuc şi continuă povestirea:

— Lucrurile se întâmplau câteva zile înaintea plecării noastre din New York. Călătoria nu fusese lipsită de peripeţii şi de aventuri de tot felul: am făcut şi treburi bune, dar am avut şi insuccese. Poliţia americană este de bună calitate, dar nu cunosc o altă ţară în care să se poată trăi mai greu în mod cinstit decât Statele Unite. Practic, nu poţi trata nici o mare afacere cu mijloace obişnuite. Ca să n-o mai lungesc, nu aduceam în Europa decât o sută de mii de franci, o bagatelă când te gândeşti că eram de trei ani în America.

Într-o seară, în timp ce reveneam la hotel, am văzut trecând o trăsură la care erau înhămaţi patru cai superbi şi care era condusă de un vizitiu îmbrăcat foarte elegant.

Tolănită pe pernele trăsurii, am remarcat o femeie între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani.

Avea o figură stranie, dintre acelea care nu se uită niciodată.

Pentru un european, adică pentru un om care nu este deloc obişnuit cu secretele încrucişării raselor, această femeie era de rasă albă; puteai chiar, datorită hainelor ei, s-o iei drept o pariziancă ceva mai brună. Pentru mine, era o femeie de culoare; nu o femeie cu sânge negru în vine, ci cu sânge indian sau sângele vreunei rase galbene, care adoră pe zeul Şiva şi care crede în paradisul lui Vişnu.

Toate poftele sălbatice, toate pasiunile aprinse ca un vulcan ale acestei rase crescute sub cerul torid, erau zugrăvite pe faţa acestei creaturi îmbrăcată ca o europeană care merge la Longchamps, transportată de un landou, produs elegant al industriei pariziene.

— Unchiule, îl întrerupse Rocambole, servindu-se la rândul său cu un trabuc luat de pe o farfurie veche de Saxa, aşezată pe măsuţă, şi aprinzându-şi-o la lumânare, nu vreau să vă fac un compliment, dar povestiţi în mod încântător. Ascultându-vă, îmi vine să cred că citesc un foileton.

Baronetul surâse măgulit şi continuă:

— N-am schimbat decât o privire cu această femeie. Şi fiindcă tu faci comparaţii literare, voi continua metafora ta şi-ţi voi spune că, deseori, o simplă privire schimbată între doi oameni este un poem întreg. Am privit-o numai o fracţiune de secundă şi am înţeles imediat că există o puternică dramă în existenţa ei; pe de altă parte, ea a simţit în privirea arzătoare pe care i-am aruncat-o că eram probabil chiar omul pe care-l căuta. A dat un ordin, ascultând probabil de o inspiraţie neaşteptată, şi trăsura s-a oprit.

De altfel şi eu fusesem atras de un soi de stranie fascinaţie spre această trăsură şi continuam s-o privesc, aruncându-i acea privire rece, întrebătoare, pe care tu mi-o cunoşti şi care pătrunde până în fundul sufletului.

— Ce căutaţi? am întrebat-o.

— Un om puternic, îmi răspunse ea cu un accent în care clocoteau furtuni de mânie mult timp ascunse.

— Sunteţi îndrăgostită nebuneşte, i-am spus eu, şi aveţi inima arsă de mânia unei tigrese căreia i-a fost luat tigrul.

— Da, îmi răspunse ea, urăsc de moarte.

— Răzbunarea costă scump.

— Am douăzeci de milioane, îmi spuse ea rece.

N-am mai ascultat nimic şi m-am aşezat lângă ea.

Ea a făcut un semn. Echipajul a pornit în goană mare şi nu s-a oprit decât în faţa gardului unei mici vile înconjurate

de copaci şi care era situată puţin în afara oraşului.

Am coborât primul şi i-am oferit mâna. Ea m-a condus în camera cea mai retrasă din vilă, s-a închis cu mine şi m-a aşezat lângă ea pe o canapea, povestindu-mi toată această istorie pe care tu o ştii.

— Nu v-am văzut niciodată, mi-a zis ea, şi nu ştiu nici cine sunteţi şi nici din ce ţară veniţi; dar am citit în ochii dumneavoastră că sunteţi exact acela pe care-l aştept de ani de zile ca să mă răzbune.”

— Aveţi dreptate, am răspuns eu. Sunt un răzbunător prin excelenţă. Ce trebuie să fac?”

— Îmi iubesc vărul şi vreau să mă mărit cu el.”

— Pentru aceasta, îi răspunsei eu, trebuie mai întâi să moară marchiza.”

— O ştiu, şi nimic nu pare mai uşor. Am sclavi care, dacă aş pronunţa un singur cuvânt, ar ucide-o imediat. Dar cu asta n-am făcut nimic. Deşi moartă, el o va iubi în continuare, şi eu nu vreau ca el s-o mai iubească.”

— Ce sunteţi dispusă să daţi, i-am zis, celui care va îndepărta aceste obstacole, care o va suprima pe marchiză şi care va face ca vărul dumneavoastră să vă iubească?”

— Tot ceea ce va vrea.”

— Ei bine, i-am spus, în ziua în care veţi fi marchiză Van-Hop şi nevasta lui iubită, îmi veţi da cinci milioane?!”

— Ea va fi moartă?”

— De moarte violentă.”

— Moartă şi uitată?”

— Va fi moartă, iar cel care a adorat-o se va gândi la ea cu aversiune.”

Ea aruncă asupra mea o privire arzătoare, care părea că încearcă să-mi citească cele mai ascunse gânduri.

— Ziceţi, făcu ea încet, că va muri de moarte violentă?”

— Da.”

— De mâna cui?”

— De mâna soţului ei…”

Indiana scoase un strigăt de bucurie.

— O! spuse ea, este posibil aşa ceva?”

— Totul este posibil la Paris, când voi fi acolo, doamnă.”

— Dar în fine…”

— Ah! am spus eu, vreţi să ştiţi? E inutil. Vă ajunge să ştiţi că, de acum într-un an, marchiza va fi moartă, asasinată, şi blestemată de soţul ei, şi că, două luni mai târziu, vă veţi căsători cu vărul dumneavoastră, care va petrece restul zilelor sale la picioarele dumneavoastră.”

Ea se ridică, merse către o mică mobilă plasată în fundul camerei şi o deschise.

Era un fel de scrin din care luă o pană şi hârtie şi scrise foarte repede.

— Iată, îmi spuse ea, întinzându-mi hârtia, bani pentru a începe acţiunea.”

Îmi aruncai ochii asupra hârtiei pe care tocmai o luasem în mână, şi citii: „Bon pentru suma de cinci sute de mii de livre franceze plătibile de către domnul Morton, bancherul meu de la Londra.

Dai-Natha Van-Hop.”

Se vedea că indiana ştie cum se procedează în asemenea împrejurări, puteai fără frică să intri în slujba ei. Apoi ea scrise un nou bon. Acesta erai conceput ca o scrisoare de schimb: „La prezentare voi plăti aducătorului suma de cinci milioane.

Dai-Natha, marchiză Van-Hop”

— Veţi pune data, îmi zise ea, în ziua căsătoriei mele, căci această hârtie nu va avea valoare decât atunci.”

— Doamnă, îi spusei, plec la Paris, unde marchizul de Van-Hop îşi petrece iernile. Nu vă ocupaţi de mine, fiţi răbdătoare şi aveţi încredere în cuvintele mele. Dacă într-o zi veţi primi o scrisoare fără semnătură, timbrată, din Bougival, aproape de Paris, şi în care vă voi cere să veniţi, plecaţi de îndată…”

Am lăsat-o pe acea doamnă şi două zile mai târziu navigam pe Atlantic.

— Şi… întrebă Rocambole, aţi mai revăzut-o pe Dai-Natha, unchiule?

— Ieri.

— E la Paris?

— De două zile. Aşteaptă…

Un surâs lunecă pe buzele lui Sir Williams şi Rocambole înţelese că marchiza Van-Hop era condamnată la moarte pentru un preţ de cinci milioane cinci sute de mii de franci. Baronetul îşi sorbea cafeaua cu mici înghiţituri şi îşi aprinse al treilea trabuc.

— Unchiule, întrebă Rocambole, îmi permiteţi să mai pun o întrebare?

— Ţi-am zis tot ce pot să-ţi spun acum.

— În ce-o priveşte pe marchiză, înţeleg; e destul de clară drama pe care o pregătiţi, plasându-vă în locul soartei… Dar vroiam să vă întreb în legătură cu doamna Malassis?

— Aceasta, spuse baronetul, este un episod al acţiunii noastre, al acestei teribile drame, cum o numeşti tu. La prima vedere, doamna Malassis nu are nimic comun cu marchiza Van-Hop; dar în realitate, cele două femei sunt înlănţuite cu aceeaşi verigă.

— Cum?

— Marchizul Van-Hop este bun prieten cu ducele de Château-Mailly.

— Este bancherul lui, nu-i aşa?

— Asta era la început. După aceea a fost flatat că, deşi străin, a fost introdus, împreună cu soţia sa, în foburgul Saint-Germain, acolo unde ducele este una din cele mai cunoscute personaje.

— Dar doamna Malassis?

— Madame Malassis este amanta ducelui.

— Asta o ştiu.

— Ducele se va căsători cu ea… dacă va fi lăsat s-o facă, şi atunci el îşi va dezmoşteni astfel nepotul.

— După câte înţeleg, nepotul vă interesează?

— Nu, dar el va da cinci sute de mii de franci din succesiunea unchiului, în caz că unchiul moare în mod subit de apoplexie.

— Cinci sute de mii de franci nu sunt cinci milioane. Indiana e mai generoasă.

— Evident; dar există mai multe motive pentru a acţiona deodată în aceste două afaceri.

— A! făcu Rocambole intrigat.

— La început, reluă baronetul, marchizul Van-Hop şi nevasta lui nu ştiau nimic despre natura relaţiilor dintre doamna Malassis şi bătrânul duce; dar ei ştiau, că ducele este îndrăgostit şi că are intenţia de a se însura. Marchiza o iubeşte mult pe doamna Malassis şi, crezând-o cea mai cinstită dintre femei, îi doreşte din toată inima s-o vadă măritată cu ducele.

Dar marchizul are încă un motiv, un motiv de gelozie.

Marchizul îşi iubeşte nevasta şi e în stare să fie gelos şi pe propria sa umbră. Nepotul, moştenitorul prezumtiv al domnului de Château-Mailly, a fost prezentat familiei Van-Hop, acum doi ani, s-a apucat să facă curte marchizei şi, deşi n-a reuşit, şi-a făcut din soţul doamnei un duşman de moarte. Marchizul Van-Hop este prieten cu bătrânul duce şi a devenit cel mai înverşunat în a-l sfătui pe acesta să se căsătorească cu doamna Malassis.

— Asta e tot? întrebă rece Rocambole, căci, până în prezent, nu văd nici un motiv serios de a uni cele două afaceri.

— E adevărat, la prima vedere. Ei bine, adevărata cauză a proiectelor mele are o raţiune cu totul specială. Ea poate fi rezumată în două cuvinte: mai uşor pică două femei decât una singură.

În ziua în care doamna Malassis va fi îndrăgostită, şi este la vârsta când femeile se îndrăgostesc foarte uşor, ea va începe să facă unele confidenţe. În ziua în care va primi această confidenţă, marchiza se va simţi tulburată, iar dacă

Chérubin se învârteşte deja în jurul ei, îşi va încredinţa, la rândul ei, secretele doamnei Malassis.

— Toate astea sunt foarte adevărate, unchiule; dar…

— Dar? făcu baronetul, încruntându-se.

— Mai e încă ceva…

— E posibil; numai că ultimul cuvânt în această afacere n-ai să-l ştii…

Şi Sir Williams se ridică cu acel calm de gheaţă al omului hotărât să-şi păstreze secretul.

— Bineînţeles, unchiule, spuse Rocambole resemnat să nu ştie dinainte totul. Cum dumneavoastră sunteţi înţelepciunea personificată, vă cer iertare de a fi fost indiscret.

— Te iert, fiule.

— Mă voi mărgini la o ultimă chestiune… O! o bagatelă… O problemă de cifre…

— Ah! ah! Există vreo problemă de bani?

— Bineînţeles, unchiule.

— Ce vrei să ştii?

— Iată ce, continuă derbedeul, m-aţi făcut locotenentul dumneavoastră şi eu conduc, după sfaturile misterioase pe care mi le daţi, toţi Valeţii de Cupă.

Ei bine, am fost înţeleşi ca, în fiecare operaţie, să existe trei părţi: jumătate pentru dumneavoastră, un sfert pentru mine, celălalt sfert pentru Valeţi.

— Ce-am spus rămâne spus, fiule.

— Va fi la fel şi în afacerea Van-Hop-Malassis?

— Cu o mică diferenţă, adică va fi un milion pentru tine, un milion pentru Valeţi… Ai cuvântul meu de onoare, se întrerupse Sir Williams, sper că am găsit formula cea mai potrivită. Şi, dacă vrei, ne vom ocupa acum să stabilim sarcinile Valeţilor de Cupă.

— Fie, dar asta nu face decât două milioane, unchiule.

— Ceea ce înseamnă că eu păstrez trei milioane pentru mine.

Şi baronetul accentuă aceste cuvinte cu o intonaţie de o asemenea preciziune, încât era clar că nu admite nici un fel de replică.

De altfel, şi Rocambole a înţeles că nu mai poate insista şi, fără să zică un cuvânt, îşi plecă fruntea.

— Bunul meu prieten, reluă baronetul, eu mi-am făcut calculul să mă căsătoresc cu văduva contelui Armand de Kergaz cam peste un an sau doi şi doresc să-i ofer un cadou de nuntă convenabil.

Vorbind astfel, baronetul îşi încheie redingota până la bărbie.

— Sună, zise el, mă vei conduce.

Merse până la fereastră, o deschise şi aruncă o privire cercetătoare în noapte.

— Ceaţa s-a risipit, spuse el, trăsurile circulă: dă dispoziţii să ne înhame cupeul. Vizitiul tău mă va lăsa la Palais Royal.

— Când şi unde o să vă mai văd? întrebă preşedintele Valeţilor de Cupă.

— În trei zile…

Rocambole se înclină, apoi îşi sună lacheul.

Un lacheu microscopic, care dormea pe o banchetă din anticameră, apăru.

— Înham-o pe Leona la cupeu, spuse el.

Lacheul ieşi pentru a îndeplini dispoziţiile.

Sir Williams se înfăşură în manta, îşi ascunse cu grijă faţa şi întinse mâna locotenentului său.

— Adio, ticălosule, zise el surâzând.

— La revedere, unchiule!

— Vei termina cu Titine, nu-i aşa?

— De mâine… Dar cu cealaltă cum rămâne?

— Care cealaltă?

— Cea despre care… în fine… ştiţi dumneavoastră?

— Răbdare! şmechere… Totul vine la timp pentru cel care ştie să aştepte.

Şi baronetul părăsi camera de culcare, traversând salonul şi ajungând în anticameră în timp ce Rocambole lumina drumul cu un mic candelabru cu două braţe.

Deschise el însuşi uşa şefului său şi-l conduse până în josul scării, unde îl aştepta cupeul.

E de observat că sir Williams a plecat pe un alt drum decât cel pe care a venit.

Rocambole locuia de trei luni în acest mezanin, unde se ajungea printr-o uşă boltită pe scara principală a unei imense locuinţe transformată în casă de raport şi ale cărei intrare şi faţadă dădeau în foburg.

Spatele casei atingea însă căsuţa de pe strada Berri şi avea o comunicaţie secretă care lega mezaninul clădirii de scara în spirală a acestei ultime construcţii, comunicaţie care era opera secretă a lui Rocambole. Derbedeul deschise el însuşi portiera, coborî scara, oferi respectuos mâna baronetului pentru a-l ajuta să urce, iar acesta strigă lacheului transformat în vizitiu:

— Mă duci la Palais Royal.

Din înălţimile foburgului Saint-Honoré până în piaţa Palais Royal, cupeul alergă cu viteza unei săgeţi şi, după zece minute, baronetul ajunsese în faţa construcţiei Château d’Eau.

Sir Williams dădu zece franci vizitiului improvizat şi-l lăsă să plece, apoi se îndreptă pe jos spre strada Valois, pe care pătrunse mergând repede.

— Ah! ah! îşi spuse el, în timp ce mergea bine înfăşurat în pelerină, Rocambole ăsta e destul de priceput şi cred că o să-mi folosească, dar e cam curios, secătura… Ah! Vroia să ştie până la ultimul punct desfăşurarea enigmei. Dar această ultimă consecinţă este tocmai răzbunarea mea, fiindcă numai eu ştiu ramificaţiile care-i unesc pe toţi cei pe care-i urăsc, cu toţi cei pe care am interes să-i lovesc. Toţi aceşti oameni sunt de la început în mâna mea şi îi am de acum prinşi în imensa plasă pe care am urzit-o zi de zi, oră de oră, de cinci ani…

Şi Sir Williams, oprindu-se deodată, păru să dea atenţie la acele zgomote confuze, la acele şoapte imprecise, la acele zumzete tainice care se aud permanent, noaptea, în oraşul gigantic şi care urcă spre cer ca un imn incoerent, ca un cântec nelegiuit al Babilonului modern; şi îşi zise:

— O, Paris! Paris! Tu eşti adevăratul Babilon. Adevăratul câmp de bătălie al inteligenţilor, adevăratul templu unde răul are cultul său şi preoţii săi, şi eu cred că suflul arhanghelilor întunericului zboară întotdeauna deasupra ta, aşa cum furtunile trec întotdeauna deasupra oceanelor. O, ocean de piatră, aş vrea să fiu în mijlocul valurilor tale, acel vultur negru care strigă către trăsnet şi doarme surâzând pe furtună cu marea lui aripă întinsă; vreau să fiu geniul răului, vulturul de mare, al acestei mări, perfidă şi furtunoasă, în care se agită şi se revarsă pasiunile omeneşti… O, Armand de Kergaz! te urăsc precum întunericul urăşte lumina! Ai fost nebun în ziua în care m-ai provocat…

Şi baronetul îşi continuă drumul, trecu de piaţa Palais Royal, o luă pe strada Vivienne, şi coborî până în bulevard, pe care-l traversă în dreptul foburgului Montmartre; apoi urmând această din urmă cale, ajunse în cartierul Breda şi se opri la intrarea Clădirii Martirilor.

Aici, înainte de a suna, privi atent spre ultimele etaje ale unei case situate la stânga clădirii şi care, astăzi, poartă numărul 7. La etajul cinci, observă o fereastră la care se zărea o lumină.

— Bine! spuse el, pisicuţa mă aşteaptă.

Şi sună pentru a trezi pe portarul clădirii, mulţumindu-se să-l întrebe numărul casei, unde trebuia să meargă atât de târziu; chiar în acel moment, orologiul de la Notre Dame de Lorette suna orele două dimineaţa.

Sir Williams bătu cu un ciocănel la poarta numărul 7. Poarta se deschise, baronetul intră şi, cum nu fu întrebat nimic, urcă scările celor cinci etaje, în ciuda întunericului. Bătu la uşa care se găsea în faţa lui.

— Cine-i? se auzi o voce de femeie din interior.

— Acela pe care-l aşteptaţi, răspunse sir Williams.

Şi baronetul adăugă în gând:

— Hotărât, viitoarea rivală a lui Baccarat s-a căţărat puţin prea sus. Dar ea este pe cale să părăsească acest paradis mansardat pentru pernele moi dintr-o caleaşcă princiară… Ce să-i faci, aşa e lumea!

Uşa se deschise şi Sir Williams se găsi faţă în faţă cu cea mai minunată creatură pe care un pictor iubitor de ideal şi-ar fi visat-o vreodată, pentru a picta o Magdalenă înainte de pocăire.

Capitolul VI.

Camera în care pătrunse baronetul era micuţă, strâmtă, şi mobilată dubios.

Era, în toată accepţiunea cuvântului, salonul păcatului la începuturile lui, ceea ce ar însemna un lux mizer de mobile cumpărate cu bucata, de perdele uzate şi aduse din hala de vechituri, de etajere, de mărunţişuri pretenţioase, cum ar fi vase de Saxa false şi sticle de Boemia la câţiva bani bucata.

Un covor uzat acoperea podeaua, o pendulă din metal lustruit la foc acoperea sub glob un subiect mitologic între două candelabre din acelaşi metal; era belşugul mizeriei în cea mai naivă cruditate a sa, în neruşinarea cea mai completă.

Dar impresia neplăcută pe care o resimţeai intrând dispărea imediat în prezenţa divinităţii care ocupa acest Olimp de trei parale.

Era o fată de nouăsprezece-douăzeci de ani, micuţă, gingaşă, delicată, cu părul blond, cu ochi mari de un albastru închis, care păreau că reflectă azurul cerului din Orient, în obraji cu o gropiţă nostimă, cu talia zveltă, suplă şi unduioasă ca un şarpe.

Avea mâinile şi picioarele de copil, un surâs de înger, care dintr-o dată putea deveni un surâs diavolesc, avea o frunte înaltă, albă, uşor bombată şi care lăsa să se întrevadă existenţa unei mari inteligenţe. Jenny, căci acesta

era numele ei, era încă un fluturaş, larvă ieri, care îşi încerca aripile nepricepute; dar în privirea ei, în atitudinea ei încântătoare şi plină de o putere de seducţie excepţională, se ghicea ce anvergură vor avea aceste aripi şi ce zboruri vor face într-o zi!

La douăzeci de ani, Jenny ştia deja tot ce trebuie să ştie femeia care intră în această arenă a morţii, unde bărbatul devine inamicul; oraşul asediat, victima consacrată jocurilor infernale. Prometeul a cărui inimă vă fi încredinţată acestor vulturaşi cu unghii roz, cu buzele de carmin, cu dinţi strălucind alb, între care totdeauna alunecă un surâs nelegiuit de scepticism şi indiferenţă.

Ea nu avusese timpul să înveţe, dar ghicise totul, mergând astfel de la necunoscut către cunoscut.

La şaisprezece ani, Jenny ieşise dintr-un pension – fiind orfană – şi se găsi în prezenţa unui tutore bătrân, necredincios şi depravat, care-i fură averea şi oferi numele lui şi reumatismele, în schimbul a tot ce-i furase.

Fiind fără nici un mijloc de trai şi necunoscând nici viaţa, acceptă. La şaptesprezece ani, Jenny îşi dădu seama că soţul era pe trei sferturi ruinat de speculaţii nereuşite şi cum în pension ea învăţase să cânte la pian înainte de a învăţa Catehismul, cum tot acolo gustul luxului îi fusese educat înainte de a fi învăţat principiile serioase ale vieţii, în sfârşit având şi anumite aptitudini către instincte rele, pe care educaţia nu le corijase, tânăra femeie ajunsese una din acele firi care iubea răul pentru rău, cu plăcere şi cu dragoste.

Ea îşi ura bărbatul – el îi furase averea, o condamna să-şi petreacă tinereţea alături de bătrâneţea lui blestemată; ea se gândi mult timp, calculă îndelung şi, cu geniul pe care-l capătă ocnaşul care visează o evadare, pregăti şi ea ruperea obligaţiilor conjugale.

Într-o seară, tânăra femeie adormi alături de bărbatul ei visând la acea viaţă aurită, la acel vârtej de sărbători şi bucurii în care este aşa de uşor unei femei tinere,

inteligente şi frumoase, să cadă din înălţimile abrupte ale virtuţii.

Dimineaţa, când soţul ei s-a trezit, era singur… Păsărica zburase din cuib…

Şi, din acest moment, Jenny deveni o păcătoasă fără să se ascundă… Nu avea inimă, nu resimţea nici remuşcări şi nici nu credea că trebuie să ai scrupule; fugind de sub acoperişul conjugal, ea declară război ordinii sociale şi plecă înarmată cu marea ei frumuseţe, cu surâsul, cu splendida-i tinereţe şi instinctele ei perverse.

Ar fi trebuit să găsească o caleaşcă chiar la peronul casei pe care o părăsea, o locuinţă frumoasă şi servitori care s-o primească. Dar astea nu se găsesc aşa, dintr-o dată, ci se obţin, de obicei, încetul cu încetul. Ştim sigur că femeia este inteligentă, aşa cum au spus totdeauna poeţii, iar prostia îi aparţine bărbatului: atâta timp cât va exista lumea, vom vedea oameni care ei înşişi se denumesc cheflii şi care au avut întotdeauna vanitatea de a lăsa să curgă râuri de aur la picioarele femeilor pierdute. Dar dacă ne uităm cu atenţie, vom vedea că aceşti oameni trec surâzând indiferent pe lângă ceea ce este cu adevărat frumos şi tânăr, pentru a se duce să îngenuncheze înaintea câtorva dantele sau a unui kilogram de fard, totul acoperind o frumuseţe veştedă.

Jenny era cu adevărat frumoasă şi n-avea atunci decât optsprezece ani; ca atare, ea n-a găsit nici un fel de echipaj, şi nici n-a găsit o locuinţă frumoasă: a fost silită să plece pe jos şi să se instaleze într-un mezanin modest pe strada Flechier.

Ea a început prin a-şi ascuţi unghiile roz asupra unor mici funcţionari. La capătul unui an, reuşi să arunce harponul asupra unui mic agent de bursă, un om tânăr şi foarte drăguţ care o instală într-un apartament închiriat cu 2 500 de franci pe care-l mobilă complet, îi cumpără un cupeu şi îi angajă servitori.

Din nefericire, Jenny n-a avut timp să guste din această viaţă. Abia a petrecut câteva ore ale acestei vieţi elegante; trei zile după morganatica ei legătură, drăguţul tânăr avu o ceartă, se bătu în duel cu pistoalele şi primi un glonţ în frunte care-l omorî pe loc.

Nimic nu fusese încă plătit, nici mobilierul, nici trăsura, nici chiria apartamentului. Defunctul avea un frate, un om serios şi foarte puţin galant, care, în calitate de moştenitor, o dădu pur şi simplu afară.

Din acest moment şi până când l-a întâlnit pe Sir Williams, Jenny avu o existenţă plină cu tot felul de necazuri…

Era dintre acele femei despre care se spune uneori: „Are tot ce-i trebuie pentru a reuşi; dar… n-are noroc!”

Mergând mereu alături de mizerie, ea era pradă uşoară a diavolilor obişnuiţi să caute fete împinse de disperare şi să le exploateze; îşi începuse cariera locuind la etajul şase, reuşi să ajungă la mezanin, de unde fu silită să se caţere din nou la etajul şase, fiind dată afară de un proprietar exigent.

— Şi totuşi, murmura ea deseori, blestemându-şi ghinionul, va veni şi ziua când voi avea o caleaşcă, voi avea servitori, voi avea o casă frumoasă…

Şi atunci îl întâlni pe Sir Williams.

Baronetul, un Diogene modern, căuta o femeie, o femeie de care avea nevoie pentru a-şi realiza planurile în acelaşi timp secrete şi perfide. O conversaţie de o oră, un examen rapid, i-au ajuns lui sir Williams pentru a constata la ce te poţi aştepta de la Jenny.

Şi în dimineaţa zilei în care Valeţii de Cupă s-au reunit sub preşedinţia lui Rocambole, Jenny primi următorul bilet: „Aşteaptă astă-noapte, între orele 1 şi 3; norocul va sosi probabil sub forma omului pe care l-aţi întâlnit ieri.

Baronetul”.

Şi după cum am văzut, baronetul a venit exact la întâlnire.

— Micuţo, zise el aşezându-se aproape de focul unde mai ardeau doi cărbuni, îţi cer iertare pentru faptul de a te fi făcut să aştepţi.

Jenny îl privi fix:

— E aşa de mult timp de când aştept pe cineva sau ceva, încât… am învăţat să fiu răbdătoare.

Baronetul păru încântat de acest răspuns.

— Ai dreptate, micuţo, zise el, cine ştie să aştepte este întotdeauna puternic.

Un fulger lumină albastrul ochilor tinerei femei.

— Ah! zise ea, dacă ar veni şi ora mea…

— Va veni, fii sigură.

Ea zâmbi astfel, încât i se zărea strălucirea dinţilor albi şi spuse:

— Iată, îmi puteţi da lingouri să mestec, dinţii nu se vor rupe.

Sir Williams măsură din ochi, ca un adevărat cunoscător, umerii cu un contur perfect, talia subţire, gingaşă şi de o supleţe minunată, picioarele de copil, pe care le ţinea pe jumătate strânse pe o pernă aşezată lângă cămin, în mâinile sale micuţe, cu unghii frumoase.

El admiră totodată această frunte inteligentă şi gânditoare, această privire profundă în care se ghicea o voinţă puternică.

— Fiica mea, îi zise el după o tăcere îndelungată, dacă vrei, vom vorbi.

— Fie, te ascult.

— Nu te cunosc decât de opt zile. Te-am văzut o singură dată şi mi-a fost de-ajuns pentru a te cântări. Eşti o femeie puternică.

— Se poate, răspunse modest Jenny.

— Nu am obiceiul să fac complimente, continuă baronetul, şi ţi-am zis numai ceea ce gândesc din cauză că aş vrea să fac cu tine nişte afaceri.

Sir Williams accentuă acest cuvânt.

— Sunt gata la orice.

— Ţi-ar plăcea să ai o locuinţă plăcută, pe strada Moncey?

— O locuinţă? spuse Jenny bucuroasă.

— Într-o curte frumoasă şi cu o grădină minunată pe strada Moncey. Baronul de O… a construit-o acum şase sau şapte ani pentru amanta sa, o foarte frumoasă fată care se numea Baccarat…

— Am auzit vorbindu-se de ea, murmură Jenny cu o admiraţie ascunsă. A căzut deci în mizerie!

— Nu, numai în virtute, ceea ce revine de fapt la acelaşi lucru, răspunse baronetul.

Jenny ridică ochii la cer, făcu o mutră tragi-comică şi strigă:

— Încă o femeie pierdută!

— Deci, reluă baronetul, poţi să ai mica ta locuinţă pe strada Moncey.

— E de vânzare?

— Nu, e a mea.

— A dumneavoastră, Dumnezeule!

Şi Jenny se uită mai atent la acest domn cu îmbrăcăminte pe jumătate bisericească, cu o pălărie mare de quaker, căruia după aspect îţi venea să-i faci pomană cu un prânz.

— Acum trei luni, am dat dispoziţii omului meu de încredere să fie cumpărată; de altfel, nici n-am plătit-o prea scump: o sută şaizeci de mii de franci cu mobilă cu tot; o nimica toată.

— Şi… Vreţi… să mi-o… daţi mie? întrebă Jenny, a cărei voce tremura vizibil de emoţie.

— N-am spus exact aşa… Îţi repet, micuţo, eu fac afaceri.

Ea bătu din picior cu nerăbdare:

— Să ne înţelegem, spuse ea, explicaţi-vă: ce aşteptaţi de la mine? V-aţi îndrăgostit de mine…?

Ultimele cuvinte le pronunţă cu o vădita ironie.

Sir Williams răspunse cu un surâs; surâsul lumină aşa de bine faţa lui, încât întreaga sa frumuseţe diabolică reapăru.

— E! e! zise el, nu te-ai uitat bine la mine, scumpa mea, căci în acest caz ai fi observat că ai putea să cazi foarte rău…

— Iertaţi-mă, zise Jenny, dar sunteţi atât de prost îmbrăcat, că v-aş da cincizeci de ani şi, probabil, nu aveţi decât treizeci.

— Douăzeci şi nouă, zise baronetul cu calm. Dar nu e vorba deloc de mine, căci dacă aş vrea m-ai iubi pentru mine însumi…

— Fără locuinţa dumneavoastră?

— Fără!

Accentul lui sir Williams era atât de convingător şi batjocoritor în acelaşi timp, încât Jenny tresări.

— După toate alea, zise ea, sunteţi, probabil, un om excepţional… cine ştie?

— Ţi-am vorbit deci, reluă baronetul, despre o mică locuinţă în strada Moncey. Ai putea să te instalezi chiar mâine; vei primi un cupeu şi trei cai.

Privirea fetei scânteie ca a unui animal sălbatic căruia i se promite o pradă bogată.

— Vei avea o cameristă, un vizitiu, o bucătăreasă şi un lacheu… Dacă eşti cuminte, o să-ţi luăm şi un abonament pentru o lojă la Opera Italiană.

Jenny asculta avidă.

— Ah! Am uitat, spuse baronetul. Vei primi, în afară de toate cheltuielile, o mie de scuzi pe lună bani de buzunar.

— Ah! strigă Jenny, vreţi chiar să înnebunesc?

— Micuţo, răspunse grav sir Williams, probabil că-mi pun mari speranţe în tine dacă fac astfel de investiţii.

— Investiţii? Faceţi deci speculaţii?

— Ţintesc un capital destul de frumos, fiica mea.

— Care?

— Un om care are douăsprezece milioane.

— Douăsprezece milioane, Doamne fereşte! murmură Jenny sufocată. Ah! Dacă un asemenea om mi-ar cădea în mână…

— Mi-am făcut socoteala să ţi-l ofer.

Curtezana avu o ameţeală.

— Acest om, urmă Sir Williams, e căsătorit. Are o nevastă pe care o iubeşte cu pasiune.

— O să renunţe la această afecţiune, zise Jenny, rece.

— Ţi-l încredinţez, continuă baronetul, care dădea acestui din urmă cuvânt o semnificaţie îngrozitoare.

— Bine, îl voi transforma aşa cum îl doriţi.

— Îţi dau trei luni, micuţo; sarcina ta va fi de a-l ruina şi de a-l transforma într-un imbecil, nu vreau nimic altceva…

— Şi cele douăsprezece milioane?

— A! asta e o altă afacere; dar vom vorbi mai târziu… Pentru moment, sunt complet dezinteresat.

— Unde-mi veţi prezenta porumbelul?

— Nu ştiu încă… Vom vedea.

— Pot să-i ştiu numele?

— Bineînţeles: se numeşte Fernand Rocher, spuse baronetul, ridicându-se la pronunţarea acestor cuvinte. Adio… Pe mâine!

— Bună seara, papa, zise Jenny, fremătând toată în timp ce luă o lumânare pentru a-i lumina calea.

Sir Williams făcu un pas şi apoi se reîntoarse către ea:

— Apropo, zise el, n-ai alt nume în afară de acela de Jenny? E vulgar şi nu spune nimic.

— Căutaţi-mi altul.

— Multe din cele de genul tău, draga mea, iau nume aristocratice, ceea ce e o prostie! Doamna Fontaine devine Bellefontaine, şi cu asta nu-i mai puţin spălătorească, iar doamna de Saint-Alphonse nu-i altcineva decât micuţa Alphonsine. Nimeni nu crede în aceste titluri, care, de altfel, nici nu atrag privirile. Ceea ce trebuie, e un nume bizar, original, ceva ca topazul sau smaragdul… Pe dracu, se întrerupse sir Williams, tu ai nişte ochi de un admirabil albastru închis, te voi numi Turquoise.

— Frumos! strigă Jenny.

— Adieu, Turquoise! spuse baronetul, de mâine te instalăm în strada Moncey.

Şi sir Williams părăsi locuinţa noii sale acolite, îndreptându-se către casa lui. Aici ajunse puţin înainte de revărsatul zorilor. În momentul în care traversa curtea în vârful picioarelor, văzu strălucind o lumină la fereastra etajului doi.

— Iată, gândi el. Sărmanul Armand mai lucrează. O! fruntea filantropilor!

Şi atunci, în loc să urce pe furiş în camera sa, baronetul, reluându-şi acea atitudine umilă şi timidă pe care o avea permanent în prezenţa fratelui său, merse să bată la uşa camerei de lucru a domnului Armand de Kergaz.

— Intră! spuse Armand surprins.

Contele petrecuse noaptea lucrând.

— Cum se poate! dragă Andréa, zise el văzând că apare fratele său, nu te-ai culcat deloc până la această oră?

— Chiar acum am venit, frate.

— Ai venit?

— Da, mi-am petrecut noaptea prin Paris. Ah! făcu el surâzând, fiindcă m-ai făcut şeful poliţiei tale, scumpul meu frate, trebuie să-mi fac datoria.

— De pe acum?

— De pe acum. Sunt pe o urmă; pe urma Valeţilor de Cupă!

— Cum? zise domnul de Kergaz, ai de acum indicii?

— Ssst! răspunse Andréa. Sunt aşa de slabe, încât n-am să vorbesc nimic. Bună seara, frate!

Şi plecă tot aşa cum a venit, cu fruntea plecată, cu privirea aţintită în pământ, cum merg marii vinovaţi.

— Sărman frate! gândi domnul de Kergaz, ce pocăinţă!

Baronetul urcă în cămăruţa sa situată sub acoperiş şi se închise în cameră: apoi merse în spatele unei mese, deschise un dulap încuiat cu cheia şi scoase un caiet voluminos pe care-l aşează pe masă în faţa lui.

Pe prima pagină a manuscrisului se putea citi: „Jurnalul celei de a două vieţi”.

Andréa ispăşitul, Andréa sfântul care se autopedepseşte, scria, zi de zi, câteva rânduri în acest registru.

— Iată totuşi, murmură el, cu surâsul său infernal, un frumos monument de răbdare… Treizeci de rânduri în fiecare zi, treizeci de rânduri pentru a exprima pocăinţa şi dragostea secretă care mă consumă… Pe cuvântul meu de onoare! se întrerupse el, e o idee destul de îndrăzneaţă. Am avut grijă să scriu la începutul primei pagini: „Aceasta este cartea vieţii mele, şi nimeni nu o va citi; scriu numai pentru mine însumi”, ceea ce înseamnă că într-o zi, din neatenţie, cheia va rămâne după dulap, dulapul se va putea deschide şi va permite să se vadă acest caiet; Armand îl va citi şi va vedea probabil o frază ca aceasta.

Baronetul deschise caietul şi citi: „3 Decembrie.

Ah! cât am suferit în seara asta!… Ce frumoasă era Jeanne… Jeanne pe care o iubesc din umbră ca pasărea de noapte care nu îndrăzneşte să iasă la lumină, cum iubeşte ocnaşul libertatea. Dumnezeule! Poate mă vei ierta într-o zi pentru ceea ce simt când le văd mângâierile, sărutările de îndrăgostiţi pe care şi le dau în prezenţa mea… Ah! Dumnezeule, îmi voi făuri eu însumi instrumentul chinurilor mele, pentru ziua când o voi răpi pe Jeanne pentru a mă răzbuna; o iubesc din ziua în care infamia mea a săpat o prăpastie între ea şi mine”.

— Şi aşa mai departe! murmură baronetul râzând cu râsul său de diavol. În ziua când Armand va citi aceasta va fi capabil să se sinucidă numai din dragoste frăţească, cu scopul de a-mi lăsa emoţionanta misiune de a mă căsători cu văduva lui…

Şi Sir Williams îşi ascuţi pana pentru a scrie cele treizeci de rânduri zilnice, tot gândindu-se la Fernand Rocher, pe care urma să-l lovească primul.

Capitolul VII.

În strada Buci-Saint-Germain, aproape de întretăierea cu strada Senei, exista în vremea povestirii noastre o casă bătrânească cu aparenţă boierească, care trebuie să fi aparţinut cu un secol mai înainte unui preşedinte de curte de casaţie sau vreunui procuror bogat.

Nu era nici o casă de burghez, dar nici un conac boieresc; era ceva intermediar care părea să arate că a aparţinut unui membru al magistraturii, această tânără ramură a aristocraţiei franceze.

O curte, strâmtă, despărţită de stradă printr-o poartă boltită, preceda corpul de case, în spatele căruia se întindea o grădină mare a cărei peluză neglijată şi arborii neîngrijiţi făceau să se înţeleagă că proprietarul nu prea dispune de mijloace băneşti.

Această casă aparţinând mult timp unei familii din provincie, care dispreţuise posibilitatea de a o închiria, fusese vândută şi plătită cu bani lichizi, cam cu şase luni înainte, unei tinere femei îmbrăcată în negru şi care în aceeaşi zi se şi mutase însoţită doar de doi servitori.

Această doamnă, pe care o puteai crede văduvă, după hainele sale de doliu şi tristeţea resemnată a chipului ei, luase – în strada Buci-Saint-Germain, numele de Charmet.

Cu toate că la Paris nu se ocupă nimeni de treburile altora, sosirea doamnei Charmet în strada Buci-Saint-Germain a provocat o adevărată senzaţie, mai întâi pentru că, de când se ştie, casa pe care o cumpărase nu fusese locuită; apoi din cauza aspectului de originalitate pe care părea să-l degajeze distinsa locatară.

Doamna Charmet putea să aibă douăzeci şi şase de ani. Era încă minunat de frumoasă, deşi puţin slăbită, iar hainele sale vădeau o simplitate austeră. În timpul primelor zile în care a locuit în strada Buci, părea să ducă o existenţă misterioasă.

Ieşea zilnic, la şapte dimineaţa, cu o trăsură de piaţă şi nu revenea decât la orele două. De la acea oră până

noaptea târziu, veneau şi plecau o mulţime de persoane, în special preoţi şi doamne în vârstă.

Puţin mai târziu, s-a aflat că doamna Charmet se ocupa de patronarea unor opere de binefacere şi că era însărcinată cu distribuirea unei imense averi în folosul săracilor.

Apoi s-a aflat, dar în mod foarte vag, că această tânără femeie ispăşea mari păcate printr-o viaţă ascetică şi că şi-a găsit refugiul în braţele Domnului, după ce a suferit acest teribil rău ce se numeşte dragoste modernă.

Or, această femeie nu era altcineva decât eroina primului episod al povestirii noastre, acea Magdalenă care se numise Baccarat. Ne amintim că în aceeaşi zi în care Fernand Rocher, omul pe care ea l-a iubit atât de mult, s-a căsătorit cu domnişoara de Beaupréau, Baccarat a îmbrăcat umilele straie ale surorilor de caritate şi a pronunţat acele jurăminte care se mai pot anula.

Totuşi, cu toate că nu intrase complet în rangul călugăriţelor, sora Louise căpătase convingerea că va muri sub haina monahală.

Ea a părăsit mica-i locuinţă din stradă Moncey, trimiţând baronului O…, prietenul ei, actul de proprietate asupra imobilului şi adăugind la acesta titlurile de rentă, bijuteriile de valoare şi tot ceea ce căpătase de la el. În zadar, baronul, care o iubea la nebunie, a încercat s-o facă să renunţe la hotărârea luată; el a mers până acolo încât i-a oferit să se căsătorească cu ea şi să-i dea astfel posibilitatea de a trăi ca o femeie cinstită; dar ea se arătă necruţătoare. Domnul de O… n-a mai avut încotro şi a trebuit să se resemneze, să-şi piardă amanta şi s-o vadă sub umilul veşmânt al Surorilor Cenuşii, pe aceea care până nu de mult arăta ca o sprintenă leoaică.

Baccarat rămăsese aproximativ optsprezece luni la mănăstire şi era pe punctul de a pronunţa jurământul definitiv, când o întâmplare neprevăzută o opri.

Într-o dimineaţă, primi un bilet cu următorul conţinut: „M-am bătut azi dimineaţă în duel în pădurea Meudon; am primit un glonte în piept, iar doctorul A..., pe care-l cunoşti, afirmă că mai am doar câteva ore de trăit. Nu vii să-mi strângi mâna pentru ultima oară?”

Această scrisoare provenea de la baronul O...

Baccarat alergă în strada Neuve-des-Mathurins. Ea îl găsi pe baron muribund, dar în deplinătatea facultăţilor mintale.

— Copila mea, spuse el lui Baccarat care îngenunche plângând lângă acest om pe care-l iubise.

Permite-mi să repar greşelile făcute faţă de tine şi să-ţi cer iertare... Erai o fată cinstită şi pură; dragostea mea te-a condus la viciu, dar tot dragostea mea îţi va permite să repari greşelile făcute şi să faci un pic de bine.

În acest moment, muribundul luă de sub pernă un plic închis şi-l întinse tinerei femei:

— Iată, zise el, testamentul meu. Sunt ultimul din neamul meu; n-am decât rude îndepărtate care nu-mi poartă numele şi care sunt mai bogate decât mine: îţi las ţie toată averea mea, ca să faci din ea o unealtă utilă binelui, pentru ca veniturile acestei averi să le împărţi la săraci.

Baronul îşi apăsă buzele pe frumoasele ei mâini şi muri.

Păcătoasa pocăită nu putea să refuze o asemenea avere, destinată efectuării unor opere de caritate, iar sora Louise a înţeles imediat că numai ea singură ar fi putut să dea o întrebuinţare fericită acestei averi.

Îşi aminti de existenţa ei dinainte, de această viaţă aurită care ascunde de fapt atâta mizerie; începu să se gândească la bietele fete nebune printre care trăise, victime la început, călăi mai târziu, creaturi de obicei cinstite, pe care lenea şi ameţeala luxului le caută în fundul atelierelor în care lucrează, în cocioabele în care locuiesc, în condiţiile cele mai umile şi a căror viaţă este condamnată la necazuri fără număr, având ca alternativă bogăţia sau mizeria, bucuria sau durerea.

Şi cea care fusese numită Baccarat a înţeles că numai ea ar putea să aducă puţină consolare în această lume a păcătoaselor şi chiar să smulgă câte unele, pe cele mai tinere, pe cele mai puţin înrăite sau pe cele pe care adevărata dragoste le-a făcut să înţeleagă mizeria vieţii în care trăiesc. Cu banii pe care îi avea acum, ea ar fi putut să smulgă aceste fete vârtejului de viaţă atotdevorator. Sora Louise părăsi mănăstirea în care locuia şi deveni madame Charmet.

Atunci veni să locuiască în strada Buci şi se instală în casa rece şi severă, despre care tocmai vorbeam.

Aici, totul amintea secolele trecute; nimic nu te făcea să te gândeşti la prezent.

După ce traversai curtea, intrai într-un vestibul cam întunecos, cu dale de marmură cenuşie şi neagră.

Din vestibul se trecea într-un salon mare cu lambriuri din lemn, mobilat ca pe vremea Imperiului, ornamentat cu tapet de un verde închis, al cărui aspect trist şi rece îţi îngheţa inima.

Lipită de acest salon, era o cămăruţă din care doamna Charmet şi-a făcut cameră de lucru, cameră de rugăciune, camera în care îşi redacta voluminoasa corespondenţă.

Pentru cine a cunoscut cochetul şi voluptuosul budoar al lui Baccarat, această cameră dă senzaţia reală a pocăinţei păcătoasei.

Ai zice mai curând că este chilia unei călugăriţe, atât este de rece şi tristă.

Pe pereţi nu există nici un tablou; scaunele sunt din trestie, căminul fără foc; şi acestea se întâmpla în mijlocul iernii.

Când cineva o vizita pe doamna Charmet, ea trecea împreună cu vizitatorul în salon, unde era încălzit; când era singură însă, nu-şi părăsea camera de lucru.

Şi totuşi, în fundul acestei camere de lucru exista o uşă ascunsă între lambriuri, şi această uşă ascundea un secret.

Ca şi acea păstoriţă care, devenind regină, şi-a păstrat într-un dulap de fier veşmintele pe care le purtase înainte, madame Charmet a vrut să păstreze o amintire din ceea ce a fost Baccarat.

Seara, la ora când ea nu mai aştepta pe nimeni, când ziua doamnei din Comitetul de binefacere era terminată, când servitorii ei – mai curând am spune servitorii celor săraci – erau culcaţi, când o linişte profundă domnea în această locuinţă mare şi rece, atunci tânăra femeie lua o lumânare, manevra un resort ascuns între lambriuri şi uşa secretă se deschidea; şi, ca într-un vis, cea care fusese Baccarat se găsea dintr-o dată ajunsă din camera de lucru într-o altă cameră, care semăna cu prima, aşa cum paradisul trebuia să semene cu iadul.

Era un budoar sau, mai bine zis, camera de culcare a lui Baccarat, aşa cum am descris-o în prima parte a acestei povestiri, aşa cum exista în mica locuinţă din str. Moncey, cu tapete gris-perle, cu draperii din catifea violet, cu mici tablouri de Meissonnier, cu portretul în mărime naturală al păcătoasei pictat de Lehman, cu pendule roccoco, cu covoare pictate cu trandafiri, cu scaune moi şi confortabile, cu scrinul din lemn de trandafir, în sfârşit acel cochet ansamblu în mijlocul căruia ea contemplase cândva o noapte întreagă pe iubitul ei Fernand leşinat; pe tăblia căminului se găseau un medalion şi un pumnal.

Medalionul îl luase ea de la gâtul lui Fernand în timpul acelei nopţi după care îl ridicară ca pe un hoţ de cea mai joasă speţă; dacă ne amintim bine, tocmai acest mic obiect o împiedica şi să creadă că înnebunise.

Pumnalul era acela pe care-l apăsase pe gâtul lui Fanny, necredincioasa ei cameristă, în seara în care evadase din sanatoriu.

Baccarat intra în această misterioasă ascunzătoare, închidea cu grijă, aprindea lumânările de pe cămin şi trăgea apoi perdelele patului; iar perdelele, deschizându-se, lăsau să apară o mare pânză reprezentându-l pe

Fernand Rocher, culcat, învelit într-un şal mare englezesc, pe care ea i-l aruncase pe umeri în strada Saint-Louis, de unde îl transportase leşinat în strada Moncey.

De unde avea ea acest portret?

Într-o seară, plecase la simpla indicaţie că există undeva un necăjit care trebuie să fie ajutat, o durere de consolat, şi bătuse la poarta unui pictor, un tânăr om de geniu care murea de foame, aşteptând ziua când va deveni celebru. Sărmanul artist locuia la etajul şase, într-o cameră fără foc, şi era aşezat lângă un pat la capătul căruia două făclii proiectau o lumină lugubră.

Pe acest pat era întins cadavrul unei tinere femei, încă frumoasă, în ciuda faptului că suflul morţii coborâse deasupra ei. Alături, nenorocitul tânăr, cu ochii plini de lacrimi, îşi pregătise şevaletul şi fixă pe o pânză imensă această faţă iubită, pe care cioclii urmau să vină să i-o ia pentru totdeauna; şi cum talentul, în ceasurile cele mai crunte, găseşte acele aripi pe care i le-a făcut Dumnezeu pentru a zbura deasupra întregii omeniri, amantul, frânt de durere, deveni dintr-o dată un mare pictor şi moarta reprodusă pe pânza avea o înspăimântătoare şi sublimă tentă de adevăr.

Doamna Charmet intră şi-i spuse:

— Nu mă întrebaţi cine sunt şi permiteţi-mi să plâng împreună cu dumneavoastră, să îngenunchez şi să mă rog, în timp ce dumneavoastră veţi lucra.

Ea îngenunche, se rugă şi, când luminile imprecise ale răsăritului veniră să roşească ferestrele atelierului, a cărui mobilă fusese vândută pentru a plăti medicamentele sărmanei răposate, pictorul îşi terminase opera… Raza de geniu se stinsese, durerea reapăru şi omul plângea…

Atunci tânăra femeie îi luă mâinile şi-i spuse:

— Trebuie să mergem de multe ori să ne rugăm pe mormintele celor pe care i-am iubit. Nu trebuie ca aceea pe care aţi încercat s-o transformaţi într-un monument al renumelui dumneavoastră, să fie aruncată în groapa

comună… Am iubit, am suferit, şi cei care suferă şi iubesc sunt fraţi… Frate, acceptă ceea ce-ţi dau din partea sorei tale…

Şi ea îi întinse o chitanţă emisă de Administraţia cimitirelor, chitanţă în valoare de o mie de franci, ceea ce reprezenta concesiunea unui loc mortuar, – deci tânăra moartă nu va face ultimul drum în dricul săracilor, un preot va binecuvânta coşciugul şi primul pumn de pământ care se va arunca deasupra lui… Două zile mai târziu, pictorul de geniu era la picioarele doamnei Charmet şi o întrebă prin ce mijloace ar putea vreodată să-i achite datoria de recunoştinţă.

— Ascultă, spuse ea, fă pentru mine ceea ce am făcut eu pentru dumneata. Există în această lume un om care este la fel de mort pentru mine precum este moartă pentru dumneata cea pe care ai plâns-o; şi totuşi el trăieşte, este fericit… Acest om, a petrecut o noapte la mine, întins pe patul meu, învelit într-un şal pe care-l păstrez ca pe o relicvă; dacă vi l-aş arăta o oră, aceasta v-ar ajunge ca să mi-l pictaţi exact în atitudinea pe care v-am descris-o?

— Da, răspunse artistul cu acea convingere profundă a talentului real.

Două zile mai târziu, în momentul în care Fernand Rocher ieşea din casă, o trăsură oprită se găsea chiar în dreptul casei lui; în această trăsură aştepta tânărul pictor şi misterioasa lui protectoare.

— Iată-l! murmură ea.

Pictorul îl învălui în acea privire limpede, profundă, inteligentă care este de fapt secretul marilor artişti, şi răspunse:

— Trăsăturile sale nu se vor şterge niciodată din memoria mea.

Două luni mai târziu, când Baccarat se duse la pictor, scoase un strigăt…

Îl avea în faţă pe Fernand – Fernand al ei cel iubit şi pe care nu-l pierduse niciodată, culcat, acoperit cu un şal mare

ecosez – şi iluzia era atât de perfectă, încât părea că iese din pânză şi capătă chiar relief pe fondul întunecat al draperiilor.

— Ah! – murmură ea – te voi vedea deci întotdeauna!

După câteva zile, pictorul nu mai găsi tabloul, dar găsi un mic plic pe cămin.

Plicul conţinea douăzeci de bilete de o mie de franci şi aceste două rânduri fără semnătură: „Cei care iubesc morţii sunt fraţi!… Adio!”

Şi austera doamnă Charmet pătrundea seară de seară în acest misterios colţişor, pentru a privi portretul, pentru a trăi măcar un ceas împreună cu scumpele, dar sfâşietoarele ei amintiri.

Ea îndepărta perdelele care-l ascundeau pe Fernand adormit, aprindea lumânările şi rămânea aşa să contemple singura, unica ei dragoste…

Şi totuşi, ea îl întâlnise de câteva ori pe Fernand, fie în casa soţilor Kergaz, fie la sora ei, Cerise. Dar aici, şi oriunde, el nu era pentru ea decât fericitul soţ al Herminei, omul spre care ea nu-şi va ridica niciodată ochii…

În timp ce, pe această pânză, era chiar acela pe care-l iubise, acela pe care-l iubea încă, acela ale cărui buze le sărutaseră pe ale ei.

Deseori sărmana Magdalenă pocăită devenea jocul unor iluzii; ea uita unele lucruri pentru a-şi aminti altele; îşi închipuia că trecutul este un vis şi că această pânză fără viaţă este, de fapt, Fernand care doarme şi pe care îi este frică să nu-l trezească.

O! sublimă dragoste care menţine această sărmană femeie în mijlocul amintirilor ei, făcând-o să uite orele care trec repede şi oboselile vieţii ei austere.

Şi totuşi, la un moment dat, uitarea trecea şi ceva o trezea la realitate.

Atunci lacrimile păcătoasei încetau să curgă, ea părăsea acest loc monden, unde venea să-şi regăsească inima şi Baccarat dispărea dinaintea sfintei femei consacrată

Domnului, şi madame Charmet intra din nou în camera fără foc, unde se culca pe un pat de fier.

Dar într-o seară, două zile după întrevederea lui sir Williams cu Jenny, deci într-o miercuri şi, în consecinţă, chiar în ziua în care trebuia să aibă loc balul marchizei Van-Hop, soneria care anunţa sosirea unui vizitator o făcu pe doamna Charmet să tresară, ocupată în clipa aceea să închidă câteva scrisori.

Erau aproximativ ceasurile cinci după-amiază.

Doamna Charmet trecu în marele salon lipit de camera ei de lucru; exact în acel moment, un lacheu anunţa:

— Doamna marchiză Van-Hop.

Păcătoasa tresări la auzul acestui nume, căci nu era pentru prima oară când lua cunoştinţă de el.

Ştia că marchiza era o femeie foarte frumoasă, foarte bogată, de o virtute intangibilă şi ea simţi un fel de umilinţă, amestecată cu remuşcări, ea – Baccarat – să vadă intrând la ea o femeie a cărei puritate morală era atât de respectată.

Ce căuta la sărmana pocăită, strălucitoarea şi virtuoasa marchiză Van-Hop?

În puţine cuvinte, vom explica şi acest lucru.

Marchiza făcea foarte mult bine şi cheltuia sume considerabile cu diferite opere de caritate.

Doamna Van-Hop auzise, cu câteva zile în urmă, un ecleziast, al cărui renume de virtute şi de pietate era cunoscut, lăudându-o pe doamna Charmet şi intrând chiar în câteva detalii foarte intime ale existenţei pocăitei.

Or, tocmai în această dimineaţă, o scrisoare ajunse în mâinile marchizei şi scrisoarea îi aminti imediat de existenţa doamnei de Charmet.

Iată despre ce era vorba.

O tânără femeie, care zicea că se află pe marginea prăpastiei, care nu avea altă sursă de existenţă decât viciul, o altă şansă de a scăpa decât moartea, se adresa prin această scrisoare doamnei Van-Hop, cerându-i ajutor şi protecţie.

Această tânără femeie, necunoscută marchizei, locuia la doi paşi de ea, în cartierul Beaujon.

Ea auzise vorbind despre marchiză, o ştia miloasă şi făcea apel la inima ei.

Doamna Van-Hop s-a gândit imediat la doamna Charmet.

Şi de aceea venea la ea s-o roage să-i servească de intermediar. De altfel, ea veni înarmată cu o scrisoare de recomandare din partea ecleziastului, despre care tocmai am vorbit.

Doamna Van-Hop venea s-o roage, pe umila păcătoasă, de a deveni distribuitoarea sumei de bani pe care se gândea s-o întrebuinţeze pentru a ajuta pe nefericitele, care i se adresau direct.

Să ne fie permis a lăsa un văl deasupra primei întrevederi dintre aceste două femei, pe care nenorociri comune le vor uni mai târziu.

Ne vom mărgini să spunem că era miercuri, ziua marii serate în care Chérubin trebuia să fie prezentat marchizei.

O oră mai târziu, marchiza reveni în locuinţa ei în care o vom regăsi.

Capitolul VIII.

Câteva ore după vizita marchizei de Van-Hop la doamna Charmet, un tânăr în costum de seară se opri, către orele nouă ale serii, în strada Chaussée-d’Antin, intră în casa care avea numărul 45, întrebă dacă maiorul Carden era acasă şi, având în vedere răspunsul afirmativ al portarului, urcă încet la mezanin şi sună.

— Pe cine să anunţ? întrebă valetul de cameră care veni să deschidă.

— Domnul Chérubin, răspunse tânărul, intrând în urma servitorului.

Era, într-adevăr, acel Valet de Cupă care se remarcase prin frumuseţea sa, ajungând să fie poreclit Chérubin şi care se prezenta acum la personajul pe care Rocambole îl numise, în ziua şedinţei, maiorul.

Chérubin, căci îi vom păstra această poreclă, traversă un mic salon, o cameră de culcare şi pătrunse în a treia cameră transformată în fumoar.

Aici, maiorul Carden, trântit într-un fotoliu comod, aştepta, fără îndoială, un vizitator, căci era îmbrăcat, gata de a ieşi.

Maiorul era un om de cincizeci de ani, deşi arăta mai tânăr, având un pronunţat aspect militar, în ciuda hainelor civile pe care se vedeau mai multe decoraţii străine.

Maiorul, căruia chiar numele îi indica originea străină, servise rând pe rând în Prusia, în Rusia, în Spania şi în Portugalia.

Locuia la Paris de aproximativ trei ani şi cheltuia anual treizeci de mii de franci, câştigând câteva sute de ludovici la joc şi fiind un om foarte monden.

Averea sa era una dintre acele enigme, pe care lumea pariziană nu caută niciodată să le descopere.

Maiorul era bogat? Era sărac? Puţin importă. Ducea o viaţă elegantă, îşi plătea furnizorii, avea o casă frumoasă şi trei cai pur-sânge. Nu i se putea, în consecinţă, cere mai mult.

Auzind că este anunţat domnul Chérubin, maiorul întoarse capul pe jumătate şi întinse mâna noului venit:

— Bună seara, îi spuse el. Sunteţi foarte exact: şi exactitatea este jumătate din succes. Luaţi loc, avem tot timpul să fumăm o ţigară.

Şi maiorul privi pendula plasată deasupra căminului.

— Marchiza nu va avea multă lume decât spre miezul nopţii. Noi vom ajunge la zece şi jumătate; o vom găsi aproape singură. E cel mai favorabil moment pentru a vă prezenta.

Domnul Chérubin se aşează în fotoliul pe care îl indicase maiorul.

— Apropo, reluă acesta, cum vă numiţi, onorabile amic, căci, în fine, Chérubin este evident o poreclă care vă

flatează, dacă ne gândim la aventurile cărora o datoraţi, dar nu este totuşi un nume…

— Mă numesc Oscar de Verny, răspunse tânărul.

— Aţi fost militar?

— Nu.

— Foarte bine. Vă întreb acest ultim detaliu pentru a nu face vreo gafă.

Şi maiorul, oferindu-i lui Chérubin o cutie cu trabuce, continuă:

— Aveţi una din acele fizionomii care par special făcute pentru a suci capul femeilor.

Chérubin se înclină.

— Dar, continuă maiorul, în dragoste faţa nu constituie singura garanţie a succesului. Un bărbat prea frumos trebuie chiar să lupte împotriva unor prejudecăţi atunci când are de a face cu o femeie inteligentă… Şi marchiza este…

— Foarte bine, vă înţeleg, îl întrerupse Chérubin; dar nu vă faceţi griji… Îmi cunosc meseria.

Acest răspuns, dat cu un ton puţin cam sec, închise gura maiorului, care se mulţumi să se încline.

— Îmi permiteţi o întrebare, domnule maior?

— Te rog, domnule.

— Ce părere aveţi de asociaţia noastră?

— Numai lucruri bune!

— Asta nu este un răspuns.

— Şi ce vreţi să ştiţi?

— Ceva foarte simplu: ce riscăm în toată această afacere? Căci, nu ştiu dacă dumneavoastră sunteţi informat, dar vă mărturisesc că eu acţionez cam orbeşte.

— Vă rog explicaţi-vă, domnule Chérubin, sau cel puţin puneţi întrebările mai clar.

— Fie, răspunse Chérubin. Cum aţi intrat în această asociaţie?

— Ca şi dumneata, prin intermediul domnului viconte de Cambolh.

— Pe şef îl cunoaşteţi?

— Nu, răspunse maiorul.

— Şi n-aveţi impresia că acţionăm cam uşuratic?

— În ce problemă?

— Prin faptul că ascultăm de o putere necunoscută.

— Ce mă interesează! din moment ce-şi ţin angajamentele, cum au făcut-o până acum.

— Dar facem un joc periculos…

— Nu găsesc deloc… Ceea ce facem noi acum, scumpul meu, nu e deloc periculos; căci este tocmai una din acele treburi pe care poliţia cea mai abilă le constată foarte greu. Suntem amabili şi suntem iubiţi…

Maiorul surâse şi-l privi în faţă pe Chérubin:

— Ce rău e în asta?

— Niciunul, într-adevăr.

— Destinul poate face ca iubirile noastre să aibă consecinţe funeste. Noi suntem indiscreţi… sau, mai bine zis, distraţi. Ei bine! Dacă se va întâmpla o catastrofă, ce dovedeşte asta? E o crimă de resortul vreunui tribunal?

— Aveţi dreptate, zise Chérubin.

— Dumnezeule! zise maiorul, nu ştiu ce rol vor juca asociaţii noştri, dar găsesc că al dumitale este absolut fără pericol. Nimeni în lume nu poate proba că vă cunosc abia de ieri. Ne-am întâlnit la mare, la cură de ape minerale, sau într-un salon, mi-aţi părut un om distins şi, ca atare, am crezut de cuviinţă să vă prezint marchizei. Se poate întâmpla, marchiza fiind frumoasă, să vă îndrăgostiţi de ea. Şi dumneavoastră sunteţi un bărbat frumos şi s-ar putea întâmpla ca şi marchiza să vă iubească. Eu ce pot să fac? În consecinţă, marchizul însuşi n-ar putea să-mi dorească răul…

— Dumneavoastră nu, dar mie?

— Nici dumneavoastră! Nu sunteţi un prieten al marchizului, deci nu se poate spune că-l trădaţi. Marchizul are dreptul să vă ucidă, dar aceasta nu priveşte deloc

justiţia, căci, bineînţeles, marchizul nu este omul care să recurgă la poliţia corecţională. Riscaţi cel mult un duel.

— Atunci, spuse liniştit Chérubin, putem merge mai departe.

Maiorul sună:

— Jean, spuse el valetului de cameră, înhamă-l pe Eclair la docar, voi conduce eu.

Zece minute mai târziu, treaba era îndeplinită.

Îşi puse mănuşile, îşi îmbrăcă pardesiul alb, care era foarte la modă atunci, şi îi spuse lui Chérubin:

— Să mergem!

Amândoi coborâră în curte unde aştepta docarul; maiorul luă hăţurile şi calul porni de-a lungul străzii Chaussée-d'Antin.

Erau ceasurile zece şi jumătate.

Locuinţa marchizului Van-Hop se afla la capătul bulevardului Champs-Élysées, la intrarea în Aleea Văduvelor.

Când docarul maiorului ajunse în dreptul porţii boltite, câteva landouri, câteva echipaje erau deja în curte.

Şi totuşi era încă puţină lume, petrecerea, care promitea să fie strălucitoare dacă te luai după preparativele făcute, era abia la începutul ei.

Cam treizeci de persoane o înconjurau pe marchiză, care stătea în budoarul ei, lipit cu marele salon de la primul etaj; în timp ce soţul ei primea în salon şi dădea mâna doamnelor pe măsură ce acestea soseau.

Am văzut-o în trecere pe marchiză; să ne permitem câteva rânduri pentru a descrie persoana marchizului:

Domnul Van-Hop era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, care nu arăta mai mult de treizeci şi cinci.

Era înalt, cu o vădită tendinţă de îngrăşare, trădând chiar, prin tot felul său de a fi, un pericol de apoplexie…

Blond, cu tenul uşor colorat, ochi albaştri, marchizul era, într-adevăr, foarte frumos şi concentra admirabil tipul perfect al omului din nord.

Surâsul şi privirea erau dulci, dar înţelegeai repede că acest om, cu o statură de Hercule, trebuia să aibă accese de mânie, dacă remarcai sprâncenele groase de un blond roşcat, mai închise decât barba şi părul, şi care erau atât de apropiate, încât le era de-ajuns o simplă încruntare pentru a se uni.

Domnul Van-Hop era bun, credincios, afectuos chiar, dar era gelos…

Era oribil de gelos, nu acel gen de gelozie a omului care se crede trădat, ci a aceluia căruia îi e frică să nu fie vreodată.

Această gelozie era suficient ca să otrăvească viaţa calmă, fericită, îmbelşugată a bogatului bancher olandez, oricâte eforturi făcea pentru a părea permanent omul cel mai puţin gelos de pe întreg pământul. Din această cauză dădea serbări, mergea cu doamna Van-Hop în lume, la Operă, la Italieni, peste tot!

Vara, marchizul şi marchiza Van-Hop apăreau succesiv la apele din Baden şi în Pirinei, la Vichy şi la băi de mare.

Iarna, saloanele lor erau deschise în fiecare miercuri aristocraţiei pariziene de pe ambele maluri ale Senei, casa lor fiind un teren neutru, unde finanţa şi nobleţea îşi strângeau mâna, cordial.

În această seară, când maiorul şi protejatul său soseau, marchizul vorbea cu un bătrân de şaptezeci de ani care sigur nu voia să pară că are mai mult de cincizeci.

Era ducele de Château-Mailly.

Ducele, fost general de cavalerie, era înalt şi trebuie să fi fost foarte frumos chiar când era mai copt.

Succesele, care pentru el umpleau tot trecutul, îşi întorseseră capul de la bătrâneţea lui, dar el se credea încă iubit pentru sine însuşi cu cea mai mare sinceritate din lume.

De aceea-şi cănea cu grijă părul, mustaţa, şi purta un corset sub vestă.

Îmbrăcămintea, de o eleganţă căutată, era însufleţită de un mare număr de decoraţii de toate culorile.

Ducele şi gazda se plimbau în lung şi în lat în marele salon, aproape pustiu, şi ajungeau în timpul plimbării până la uşa budoarului, unde marchiza era înconjurată de primii veniţi.

Lângă marchiză, aşezată pe aceeaşi canapea, se putea remarca o femeie a cărei frumuseţe părea minunăţia de la distanţă şi suporta admirabil lumina lumânărilor.

Avea doar douăzeci şi cinci de ani sau atingea limita dezolantă a celor patruzeci?

Nu se putea da un răspuns precis întrebării, seara, la lumina lustrelor şi a candelabrelor.

Această femeie care se juca cu un evantai, cu graţia nonşalantă a unei spaniole, şi care ştia să-şi pună în valoare frumuseţea prin poziţii studiate ale capului, prin surâsuri fermecătoare şi gesturi pline de cochetărie, era doamna Malassis, prietena intimă a marchizei Van-Hop.

Marchizul şi bătrânul duce ajungeau deci periodic, în plimbările lor, până în faţa budoarului ale cărui uşi cu resort erau deschise. Ajungând aici, se întorceau şi-şi reîncepeau plimbarea. Dar bătrânul duce avea timp, de fiecare dată, să schimbe cu doamna Malassis o privire abia perceptibilă şi un semisurâs de înţelegere secretă.

Intrând, maiorul merse drept la marchiz.

Acesta îi întinse mâna foarte curtenitor şi familial, ceea ce dovedea stima de care se bucura maiorul în casa Van-Hop.

— Scumpul meu marchiz, zise el, permiteţi-mi să vă prezint unul din amicii mei, domnul Oscar de Verny!

Şi îl arătă pe Chérubin.

Chérubin se înclină, şi marchizul Van-Hop, care se pregătea să-l salute la fel de banal cum salutase o sută de persoane indiferente sau necunoscute în fiecare seară, se opri dintr-o dată şi tresări.

Chérubin, într-adevăr, justifica foarte bine pronumele şi putea atrage atenţia unui soţ gelos cum era domnul Van-Hop.

El avea acea frumuseţe minunată şi fatală, care cucereşte atât de uşor femeile cu imaginaţie puternică şi cu caracter romantic.

Chérubin, redevenit domnul Oscar de Verny, era exact tipul unui tânăr chefliu, deja plictisit, cu privirile pe jumătate voalate, uşor palid datorită nopţilor pierdute, dar care, părea să poarte acea amprentă de fatalitate, peste care nu se poate trece şi care defineşte pe acei oameni care au în viaţă o misiune de îndeplinit.

Se putea spune despre el, văzându-l: „Iată un bărbat tânăr, care de la început şi-a impus un rol de seducător şi care îşi joacă acest rol cu conştiinciozitate, neputând fi oprit de nici un fel de scrupule”. Probabil acesta era motivul pentru care, la vederea acestui om, o presimţire bizară nelinişti inima marchizului Van-Hop. Dar maiorul şi Chérubin, după ce salutaseră pe marchiz, se şi îndepărtară, pentru a nu întrerupe discuţia acestuia cu domnul de Château-Mailly.

Maiorul pătrunse în budoar, urmat, bineînţeles, de protejatul său.

Doamna Van-Hop asculta, în acel moment, o anecdotă pe care o povestea doamna Malassis, cu un spirit atât de scânteietor, încât surâsuri de aprobare apărură pe buzele tuturor auditorilor, în timp ce marchiza ea însăşi îşi manifesta bucuria printr-un râs sincer şi deschis.

Lângă marchiză stătea un tânăr înalt, blond, între douăzeci şi şapte şi douăzeci şi opt de ani, a cărui atitudine serioasă părea să contrasteze cu atmosfera de veselie şi bună dispoziţie a persoanelor dimprejur.

Acest tânăr bărbat, foarte frumos de altfel, urmând legile stricte ale frumuseţii clasice, avea amprenta unei mari distincţii în tot felul său de a fi.

Era nepotul ducelui de Château-Mailly.

Contele asculta fără să râdă şi fără a da cel mai mic semn de aprobare, ascultând povestirea doamnei Malassis.

Ba chiar îşi arcuia pe jumătate buzele într-o expresie de total dispreţ, în timp ce văduva vorbea.

În spatele lui se afla un om care, dacă încă nu atrăsese atenţia prin fizionomia lui cu totul deosebită şi prin excentrica îmbrăcăminte, aceasta se datora interesului pe care îl trezea povestea frumoasei văduve.

Să ne închipuim un om cu faţa de culoare cărămizie, cu părul roşu că flacăra căzându-i pe umeri, cu urechile împodobite cu cercei de aur, care purta diamante pe degete şi pe cămaşă, cu o haină albastră, cu un pantalon din postav şi cu un imens guler înalt englezesc în care îi dispărea bărbia. Desigur că dacă acest personaj atât de ciudat prin îmbrăcăminte şi atât de straniu prin fizionomie, şi care părea să aibă cel puţin patruzeci şi cinci de ani – judecând mai curând prin aspectul burţii decât prin faţa sa colorată, aproape slabă – dacă acest personaj, repet, n-ar fi avut prevederea de a se ţine puţin la o parte, ar fi devenit fără îndoială punctul general de atracţie.

Este inutil să-i căutăm altă patrie decât în ceţoasa Anglie şi putem spune că justifica din plin numele de sir Arthur Collins. Sir Arthur ajunsese în aceeaşi dimineaţă şi, venind la marchizul Van-Hop înarmat cu o scrisoare de recomandare şi de credit dată de casa Fly, Bowr and Comp., primi de la marchiz cele zece mii de lire sterline menţionate în scrisoarea de credit. Cu această ocazie, marchizul îl invitase la balul pe care-l dădea în aceeaşi seară. Sir Arthur veni punctual, către ceasurile zece, vorbi cu marchiza şi apoi se îndepărtă modest de cum sosiră primii invitaţi.

În momentul în care doamna Malassis îşi termină povestirea, sir Arthur atinse uşor cu degetul umărul contelui.

Acesta se întoarse şi se arătă foarte surprins la vederea ciudatului personaj.

— Mă iertaţi, domnule conte, spuse sir Arthur într-o franceză foarte corectă, deşi cu un accent englezesc pronunţat, vă rog să mă iertaţi dar doresc să discut puţin cu dumneavoastră.

Contele făcu câţiva paşi înapoi şi, foarte intrigat, îl urmă pe englez într-un colţ al salonului.

— Domnule conte, reluă acesta din urmă, fără să renunţe vreun moment la graseiajul tipic englezesc, mă vedeţi pentru prima oară şi probabil că mă veţi considera indiscret…

— Dar deloc, milord, răspunse contele cu curtoazie.

— O! spuse englezul, nu sunt deloc milord, sunt pur şi simplu un gentleman; dar asta interesează prea puţin. Doresc, domnule conte, să discutăm despre o persoană care este de faţă, şi care fără îndoială nu vă este indiferentă.

Contele păru uimit.

— Ce părere aveţi, continuă englezul, despre această doamnă care distrează atât de bine societatea?

Contele tresări.

— Eu?… Absolut nimic…

— Găsiţi că e spirituală?

— Cât poate fi o vânzătoare de parfumuri la pensie.

Un surâs enigmatic trecu pe buzele lui sir Arthur Collins.

— E frumoasă… încercă el.

— Are patruzeci de ani.

— Şi domnul duce de Château-Mailly, unchiul dumneavoastră…

De această dată, contele lăsă să-i scape un gest de surprindere şi privi atent la acest interlocutor straniu, pe care nu-l mai văzuse niciodată şi care îndrăznea să-i vorbească despre unchiul său şi misterioasa lui pasiune.

— Unchiul dumneavoastră, continuă foarte rece sir Arthur, este de o părere cu totul opusă celei pe care mi-aţi spus-o, domnule conte. Ca dovadă…

— Aha! făcu contele, aveţi şi o dovadă?

— Da.

— Care?

— Dovada este că, înainte de a trece o lună, doamna Malassis, văduva unui bătrân neguţător de parfumuri, femeie de moravuri mai mult decât dubioase, cu toată prefăcătoria ei de împrumut, va deveni ducesă de Château-Mailly.

Contele păli şi-şi muşcă buzele.

— Ştiu foarte bine, spuse sir Arthur, că nu vă spun nici o noutate, că dumneavoastră chiar aşteptaţi acest eveniment de mult timp, aşa cum condamnatul care nu poate scăpa de execuţie aşteaptă tremurând teribila secure…

— Domnule… strigă contele.

— Iertaţi-mă, domnule conte, continuă sir Williams cu un calm perfect şi înclinându-se din nou. Fiţi amabil şi ascultaţi-mă cu răbdare, căci trebuie să am, probabil, un motiv foarte puternic pentru a vă vorbi despre această neplăcută afacere; fiţi amabil şi ascultaţi-mă.

Şi englezul se aşează pe un scaun, invitându-l pe conte, cu un gest, să-l imite.

De îndată ce contele se aşează, englezul îşi reluă ideea:

— Domnul duce de Château-Mailly are o avere imensă pe care aţi fi moştenit-o, dar care va ajunge toată la doamna Malassis, căreia îi va face un legat universal prin contractul de căsătorie… Aceasta este inevitabil.

— Dar bine, domnule, spuse contele cu o voce surdă, pentru ce vă faceţi profetul nenorocirilor şi-mi anunţaţi lucruri pe care le presimt de mult timp?

— Domnule conte, răspunse sir Arthur, dacă mi-am permis să pun degetul pe rană este pentru că… probabil…

Sir Arthur se opri.

— Probabil ce?… întrebă contele speriat.

O privire stranie scăpă din ochii englezului:

— Probabil că… continuă el foarte încet, există pe acest pământ, un singur om care poate să-i împiedice pe ducele de Château-Mailly să se căsătorească, şi să vă păstreze, astfel, dumneavoastră moştenirea la care aveţi dreptul.

Contele îşi înăbuşi un strigăt.

— Şi… acest om?… întrebă el.

— Sunt eu, spuse sec sir Arthur Collins.

În acest moment, un lacheu strigă către invitaţi, din pragul marelui salon, numele domnului şi doamnei Fernand Rocher, după care se dădu de o parte pentru a-i lăsa să treacă.

Capitolul IX.

Sir Arthur nici nu clipi, nu se întoarse măcar şi continuă să discute cu tânărul conte de Château-Mailly.

— Dumneavoastră! murmură acesta, dumneavoastră!

— Eu, repetă sir Arthur, chiar eu!

— Şi cum… puteţi…

— Domnule, am trecut Strâmtoarea, şi am venit special la Paris. Numai că…

— Ah! zise contele, există obstacole, fără îndoială?

— Pot fi din partea dumneavoastră…

— Din partea mea? făcu contele din ce în ce mai mirat.

— Fără îndoială. S-ar putea întâmpla să nu consimţiţi la micile condiţii puse.

— Încerc să ghicesc, spuse contele, îmi propuneţi o afacere…

— Probabil… Dar, vă voi spune de la început că nu este vorba de bani.

Acest răspuns nedumeri şi mai tare pe tânărul conte. Crezu că ghiceşte despre ce e vorba, şi iată că nu ghicea nimic.

— Vorbiţi, domnule, spuse el, explicaţi-vă, căci eu nu înţeleg nimic.

Sir Arthur încrucişă braţele cu nepăsare şi se aplecă pe jumătate către urechea interlocutorului său:

— Domnule, spuse el, dacă v-aş cere un milion din moştenirea ducelui, în caz că această succesiune vă va reveni, mi-aţi da?

— Din toată inima, domnule.

— Fiţi liniştit, nu vă voi cere bani. V-am spus de la început că între noi nu vor exista probleme băneşti. Vroiam numai să-mi dau seama de amploarea sacrificiilor pe care aţi fi în stare să le faceţi, pentru a ajunge la rezultatul pe care vi-l promit.

Contele era speriat şi-l privea pe sir Arthur cu o uimire totală, amestecată cu o vie curiozitate: „Examinând atent acest curios personaj, am o senzaţie de frică.”

Privirea englezului era rece şi tăioasă ca o lamă; gestica sa sobră avea o amprentă de extraordinară fatalitate şi contele înţelese că, sub această mască ridicolă, se ascunde un om îngrozitor.

— Scumpul meu conte, reluă sir Arthur pe un ton ceva mai intim, unchiul dumneavoastră este un bătrân îndrăgostit; în plus, are şi o natură apoplectică.

— Ce vreţi să spuneţi? murmură tânărul, pălind.

— Vreau să spun că domnul de Château-Mailly ar putea foarte bine să aibă un atac, dacă această căsătorie nu s-ar mai face.

Şi sir Arthur adăugă acestor cuvinte un surâs, care-l făcu pe conte să se cutremure.

— Ascultaţi, urmă el, ducele este îndrăgostit şi, ca orice îndrăgostit de şaptezeci de ani, este orb şi surd. Doamna Malassis a fost o femeie uşoară, dar în acelaşi timp prudentă; n-a rămas nici o urmă serioasă a trecutului ei. Deci tot ceea ce am putea face sau spune, pentru a o coborî pe doamna Malassis în ochii lui, ar fi inutil.

— Ştiu, zise contele, cu un accent de profundă convingere.

— Trebuie deci găsită una din acele probe palpabile, de netăgăduit, înaintea căreia orice îndoială să se risipească, pentru a-l face pe domnul conte de Château-Mailly să dea înapoi. Am certitudinea că această probă nu există… Sau, mai bine zis, nu există deocamdată.

După aceste ultime cuvinte, contele făcu o mişcare bruscă.

— Ei nu, murmură el, oricât încerc tot nu reuşesc să înţeleg nimic…

— Aşteptaţi. Am zis că această probă nu există încă. Dar pot s-o fac să existe.

— Dumneavoastră! făcu contele stupefiat.

— Eu, şi înaintea acestei probe domnul de Château-Mailly va rămâne trăsnit, iar femeia pe care a vrut s-o ia de nevastă nu va mai fi în ochii lui decât ultima şi cea mai ticăloasă creatură.

Contele rămase gânditor şi nehotărât.

— Observaţi, reluă englezul, că unchiul dumneavoastră are şaptezeci de ani, că aparţine acelei generaţii de bătrâni cheflii care nu şi-au menajat organismul şi că este suficient un mic accident pentru a-i provoca moartea: Cine vă poate spune că, după zece zile de căsătorie, doamna Malassis nu va găsi într-o dimineaţă, în pat, lângă ea, cadavrul domnului conte?

— Se poate întâmpla, spuse contele.

— Atunci veţi înţelege că, printr-un exces de delicateţe, aţi scurtat viaţa unchiului dumneavoastră, lăsându-i timpul de a contracta această mezalianţă şi, în acelaşi timp, de a vă dezmoşteni.

Contele reflectă, dar nu răspunse.

— Trebuie să vă decideţi, insistă sir Arthur. Nu pot crede că dumneavoastră visaţi la fericirea doamnei Malassis.

Contele ridică imediat capul şi privi în ochi pe sir Arthur.

— Scuzaţi-mă, spuse el, dar, în fine… să admitem că vă dau mână liberă, pentru că dumneavoastră… nu… doriţi… bani… care sunt totuşi… condiţiile, ce aşteptaţi de la mine?

Sir Arthur îl privi fix pe tânărul conte.

— Domnule, spuse el, există o femeie care m-a călcat în picioare.

Contele aruncă o privire pe furiş către sir Arthur şi-şi mărturisi că aspectul insularului putea, până la un punct, să justifice plângerea lui.

— Această femeie, continuă sir Arthur, este tânără, frumoasă, bogată. Ea are tot ce îi trebuie pentru a suci capul unui bărbat cum sunteţi dumneavoastră.

— Ei bine? întrebă contele.

— Ei bine, dacă veţi vrea să-mi juraţi, pe onoarea blazonului dumneavoastră, că veţi urmări această femeie şi veţi face tot ce depinde de dumneavoastră ca să vă iubească…

— Ia te uită, zise contele cu un ton uşuratic, aveţi o metodă foarte curioasă de a vă răzbuna.

— Sunt englez, răspunse gentlemanul.

Acest răspuns era destul de logic, pentru a închide imediat gura contelui.

— În ziua în care această femeie vă va iubi, continuă sir Arthur, moştenirea domnului duce de Château-Mailly vă va aparţine.

— Domnule, zise grav contele, îmi oferiţi un mijloc de a-mi recuceri moştenirea, mijloc pe care un om tânăr şi impetuos îl va accepta oricând. Numai că trebuie să prevedem totul. Femeia despre care îmi vorbiţi… este…

— Virtutea însăşi, spuse rece sir Arthur. Ah! Doamne! N-am spus că vă dau o sarcină uşoară; dar când vrei să…

— E adevărat, spuse contele. Dar e nevoie de răbdare uneori… Poate să dureze şase luni… un an…

— Puţin importă! Sunt destul de răbdător.

— Şi, în timpul ăsta, unchiul meu se va însura, nu?

— Sunteţi un om de onoare?

— Sigur.

— Dacă-mi veţi face un jurământ, îl veţi ţine?

— Bineînţeles.

— Atunci juraţi-mi că, dacă voi împiedica această căsătorie, veţi rămâne la fel de credincios obligaţiilor faţă de mine, pe cât am fost eu faţă de dumneavoastră.

— Pe cuvântul meu de onoare, spuse contele, v-o jur! Dar…

— Aha! spuse sir Arthur, există vreo opreliştе…?

— Fără îndoială.

— Care?

— În caz că nu voi reuşi, cu toate eforturile mele…

— Dacă veţi face toate eforturile şi dacă aceste eforturi, combinate cu ale mele…

— Ah! mă veţi ajuta…?

— Fără îndoială. Şi, spuse gentlemanul cu un surâs, sunt destul de puternic. Deci dacă, cu tot ajutorul meu, nu veţi reuşi, după ce vă veţi fi folosit toată voinţa şi toată energia, voi ajunge la concluzia că răzbunarea mea este imposibilă şi mă voi resemna.

— În acest caz, accept, şi îmi reînnoiesc jurământul.

Şi contele jură din nou.

— Acum, spuse englezul, nu mai am a vă spune decât atât: trebuie să vă fie clar că un tratat solemn şi secret ne uneşte, dar că nimeni în lume nu trebuie să-l cunoască.

— Voi fi mut.

— Aveţi dreptate, căci cea mai mică indiscreţie din partea dumneavoastră va distruge totul, obligându-mă să părăsesc Parisul şi să renunţ la planurile mele.

Contele se înclină.

— Şi acum, spuse el, pot să vă întreb cine este această femeie?

— Ssst! spuse sir Arthur. Probabil că în noaptea asta într-unul din aceste saloane, doi bărbaţi vor schimba o provocare cu voce joasă, şi e de asemenea probabil că eu voi fi unul din cei doi martori.

— Şi? întrebă domnul de Château-Mailly.

— Şi unul din aceşti doi bărbaţi va fi soţul femeii de care vorbeam.

— Ah! făcu contele.

— Din acest moment puteţi începe să faceţi curte acestei femei, căci, probabil, soţul va părăsi balul fără ea.

În momentul în care englezul pronunţa aceste cuvinte, pendula budoarului anunţa orele unsprezece şi începură să se facă auzite primele acorduri ale unui vals.

— Adio… îi spuse sir Arthur Collins, ne vom revedea.

Şi ieşi din budoar, intrând în sala de joc, unde se organizau mese de whist, în timp ce tânărul conte plecă să valseze.

Marchiza se ridică şi merse să-l ia de braţ pe un om care se afla în apropierea ei, tocmai când maiorul Carden se apropie şi i-l prezentă pe Chérubin sau mai bine zis pe Oscar de Verny.

În viaţă există momente când destinul parcă încearcă să ne facă atenţi, trimiţându-ne ciudate presentimente.

La vederea acestui tânăr, care a ştiut să ia o atitudine timidă şi rezervată, coborând pe jumătate ochii, creola havaneză avu o extraordinară senzaţie.

Ai fi zis că acest necunoscut, sub înfăţişarea unui om obişnuit în mijlocul balului, era un trimis misterios al fatalităţii, care pătrundea în viaţa ei.

Ea merse şi luă de mână un om de vârstă mijlocie, căruia îi spuse încet:

— Vreţi să valsaţi?

În acest moment, maiorul îi suflă la ureche lui Chérubin aceste cuvinte:

— Misteriosul nostru şef nu s-a înşelat deloc, dragul meu amic, contând pe efectul fizionomiei dumitale. Iată, marchiza este deja tulburată şi soţul ei gelos.

— Credeţi? făcu Chérubin tresărind.

— Ce vreţi? urmă maiorul, e straniu, neaşteptat, şi totuşi adevărat… Marchiza îşi petrece viaţa în mijlocul celor mai seducători bărbaţi ai lumii; ea îi priveşte, pe toţi, cu aceeaşi indiferenţă, şi iată că, pe neaşteptate, păleşte şi se tulbură la vederea dumneavoastră… Ei bine! continuă maiorul, ştiţi de ce?

— Nu, spuse Chérubin, deşi de multe ori mi-am dat seama de fascinaţia pe care o exercit de la prima vedere asupra femeilor.

În timp ce maiorul şi Chérubin schimbau aceste cuvinte, tânărul conte de Château-Mailly îşi plimbă privirea peste un

grup de tinere femei, căutându-şi o parteneră.

O zări pe doamna Fernand Rocher.

Era prima dată când Fernand şi soţia sa veneau la marile baluri ale marchizei, pe care o reîntâlniseră vara trecută în timp ce făceau cură de ape la Vichy.

Domnul de Château-Mailly n-o văzuse niciodată pe Hermine.

O găsi frumoasă şi, condus de acel fler deosebit al omului de lume, se duse şi o invită la vals.

Hermine era înaltă, zveltă şi valsa minunat.

Contele era tânăr şi, datorită caracterului său pe jumătate melancolic, îi plăcea la nebunie valsul vienez – regele valsului.

Timp de douăzeci de minute, el o conduse ţinând-o strâns în braţele sale, uitând de ciudatul personaj cu care vorbise atâta timp şi de straniul jurământ pe care-l făcuse puţin mai înainte.

Când ultimul suspin al valsului se stingea, contele, puţin ameţit, o conduse pe Hermine la locul ei şi o privi:

— Pe cinstea mea! gândi el, e foarte drăguţă şi dacă, din întâmplare, e cea care mi-a fost atribuită ca victimă, voi câştiga moştenirea unchiului meu fără cea mai mică aversiune.

Gândind astfel, contele se uita de jur împrejur, căutând cu ochii pe excentricul englez.

Dar sir Arthur nu mai era în marele salon.

Era într-un colţ al sălii de joc, în apropierea unei mese care rămăsese fără jucători.

Atitudinea melancolică a gentlemanului părea să indice dorinţa pe care o avea de a găsi un partener.

Un om tânăr, cu monoclu, cu o barbă tăiată scurt, cu un aspect impertinent, trecu în acea clipă pe lângă el.

Acest om tânăr, care venea pentru prima oară în casa marchizului Van-Hop, fusese adus de un străin foarte distins. Tânărul bărbat se numea domnul viconte de Cambolh.

Se zicea că duce o trenă mare, cu cai foarte frumoşi şi că locuia într-un apartament elegant, la mezanin, în foburgul Saint-Honoré. Se opri cu un aer indiferent în faţa mesei de joc, luă un pachet de cărţi şi lăsă să cadă una câte una, la dreapta şi la stânga, ca şi cum s-ar fi apucat să dea banca la Chemin-de-Fer. Atunci sir Arthur se apropie şi-l salută cu politeţea obişnuită fiilor Albionului.

— Doriţi, domnule, îi spuse el, să jucaţi o partidă cu un gentleman, care doreşte foarte mult să joace, dar nu găseşte partener…?

Vicontele de Cambolh se înclină, se aşează şi aruncă neglijent cinci ludovici pe postavul verde al mesei de joc.

Englezul salută la rândul său, se aşează de cealaltă parte a mesei şi deschise portofelul, de unde scoase o bancnotă de cinci lire. Partida începu în tăcere.

Masa de joc se găsea în colţul salonului, unde era încă puţină lume şi unde un whist la mizã de cinci ludovici absorbea atenţia tuturor.

Cei doi jucători se găseau deci perfect izolaţi şi puteau să discute cu jumătate voce, fără cea mai mică teamă de a fi auziţi.

Atunci sir Arthur pierdu, ca printr-o minune, accentul său englezesc:

— Pe cuvânt de onoare! dragul meu Rocambole, zise el, eşti cu adevărat un om de lume, un gentilom de mare clasă în cea mai completă accepţiune a cuvântului.

— Eh! făcu modest domnul viconte de Cambolh, facem şi noi ce putem… Dar dumneavoastră, căpitane, urmă el cu profundă admiraţie, sunteţi cel mai frumos englez pe care l-am văzut vreodată. Frumosul păr galben, faţa roşie cărămizie şi mai ales burta falsă, vă fac absolut de nerecunoscut; m-aş fi înşelat şi eu dacă n-aş fi asistat când v-aţi machiat.

Baronetul sir Williams, căci el era, începu să râdă.

— E adevărat, zise el, că fratele meu filantropul, care m-a recunoscut o dată, în ziua duelului meu cu Bastion, nu mă

va recunoaşte astăzi.

— Ei, reluă Rocambole, când trebuie să încep?

— Ah, doamne! răspunse sir Williams. Să aşteptăm o ocazie; totul e pregătit, de altfel. Turquoise ştie, am instalat-o în mica locuinţă de pe rue Moncey, ieri dimineaţă, şi îşi cunoaşte rolul pe dinafară. Dar tu?

— Eu, spuse Rocambole, îmi cunosc de minune lovitura secretă şi sunt tot atât de sigur că voi vârî un vârf de fier în carnea adversarului meu, pe cât sunt de sigur de identitatea lui sir Arthur Collins şi a lui sir Williams.

— Totuşi, observă baronetul, aminteşte-ţi exact locul unde trebuie să-l atingi. Nu face prostii, că ne jucăm cu milioane.

— Fii liniştit, unchiule!

— Se va juca Chemin-de-Fer, reluă sir Williams, e sigur. Mi-a spus-o chiar marchizul puţin mai înainte. Amicul nostru e jucător, deci va veni… Şi atunci va trebui să ştii să te descurci.

— Mă voi descurca. Nimic nu-i mai uşor, murmură Rocambole, cu o admirabilă înfumurare.

Într-adevăr, chiar în momentul în care falsul sir Arthur Collins întorcea o carte şi băga în buzunar cei cinci ludovici ai domnului viconte de Cambolh, se aşeza o masă de Chemin-de-Fer şi marchizul Van-Hop veni la englez, spunându-i:

— Sunteţi de-ai noştri, dragul meu?

— Yes! răspunse sir Arthur, ridicându-se.

Vreo douăsprezece persoane înconjurau deja masa şi printre ele Fernand Rocher şi tânărul conte de Château-Mailly. S-au tras întâi locurile şi apoi mâna. Un as căzu în dreptul lui Rocambole.

Vicontele îşi salută partenerii şi ţinu banca aruncând doi ludovici pe postav.

— Domnilor, spuse el surâzând, nu-mi place să pasez niciodată de două ori. Sunt un adevărat jucător. Vă rog să tăiaţi cărţile!

Domnul viconte de Cambolh s-a înşelat. A început prin a pierde.

— Bravo! se auzi.

— Atunci, făcu el neglijent, cine vrea patru ludovici? Sunt bani siguri.

Cei patru ludovici fură ţinuţi şi vicontele câştigă.

— E chiar extraordinar, spuse el.

Pasă încă de trei ori şi ajunse la şaizeci de ludovici.

— Bravo! zise o voce. Era cea a englezului sir Arthur.

— Valet şi nouă! replică aproape imediat bancherul.

Şi adăugă surâzând:

— Pe cuvânt de onoare! Aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată şi, pentru raritatea faptului, nu vreau să trec mâna. Ţin pentru oricine vrea. Domnilor, sunt o sută douăzeci şi opt de ludovici cel puţin, şi chiar mai mult dacă vreţi.

Vorbind astfel, vicontele scoase o frumoasă pungă şi, desfăcând-o, se văzură câteva cecuri de bancă şi piese de aur, strălucitoare, pe care le puse în faţa lui.

— Banco! zise o voce la extremitatea mesei.

Vicontele ridică capul şi privi.

Era domnul Fernand Rocher care, cu portofelul în mână, vroia să ţină un banco.

Atunci Rocambole, care ţinea cărţile în mână, le puse rece pe masă.

— Trec mâna, zise el.

Şi accentul cu care pronunţă aceste două cuvinte fură de o impertinenţă atât de rece şi dispreţuitoare, încât faţa lui Fernand Rocher se roşi toată.

— Domnule, strigă acesta, ce înseamnă…?

— Iertaţi-mă, domnule! spuse Rocambole dând cărţile vecinului său din dreapta, care era exact baronetul sir Williams sub trăsăturile cărămizii ale lui sir Arthur Collins, uzez pur şi simplu de dreptul meu, trec mâna.

— Totuşi, observă Fernand Rocher, abia stăpânindu-se, acum zece secunde aţi anunţat că nu treceţi mâna.

— Domnule, spuse liniştit vicontele de Cambolh, m-am răzgândit.

Şi părăsi masa de joc, unde acest incident produse o oarecare rumoare.

Dar jucătorii aşezaţi în jurul mesei nu fură prea tulburaţi de micul incident. De altfel, dacă stăm să judecăm drept, Rocambole uzase de dreptul său şi fu confirmat imediat de evenimente, căci banca o dată trecută, pierdu la prima donă în mâinile lui sir Arthur.

— A avut fler, spuseră câţiva jucători. Ai uneori presentimente.

— Eu, adăugă altul, fac la fel, ţin oricât vrei cu anumite persoane şi nimic cu unul sau cu altul.

În acest moment, baronetul sir Williams privi cu un aer semnificativ pe tânărul conte de Château-Mailly, care era aşezat chiar lângă el. Contele tresări şi înţelese că aici este provocarea despre care îi vorbise englezul.

Se aplecă la urechea acestuia şi-l întrebă:

— Cine este tânărul care tocmai a trecut mâna?

— Este vicontele de Cambolh.

— Şi celălalt?

— Celălalt, spuse sir Arthur încet, este domnul Fernand Rocher, soţul acelei tinere femei cu care tocmai aţi valsat. Înţelegeţi?

— Da, murmură tânărul conte, a cărui inimă începu să bată emoţionată.

Capitolul X.

Totuşi, domnul Fernand Rocher părăsi, la rândul lui, masa de joc şi-l urmă pe vicontele de Cambolh.

Acesta se aşezase într-un mic salon aproape pustiu.

Fernand se apropie şi-l salută. Vicontele îi răspunse la salut din vârful degetelor.

— Iertaţi-mă, domnule, îi spuse Fernand, vreţi să-mi faceţi onoarea de a-mi da o explicaţie?

— Cu plăcere, domnule.

Şi vicontele se uită la el prin monoclul ce-l purta la ochiul stâng şi clipi din ochiul drept.

— Domnule, reluă Fernand, iritat de această nouă obrăznicie, îmi permiteţi să vă întreb în ce locuri jucaţi de obicei Chemin-de-Fer?

— În lume, domnule, răspunse sec Rocambole.

— În care? întrebă Fernand, adoptând, la rândul lui, un ton dispreţuitor.

Vicontele îşi trecu monoclul de la ochiul stâng la cel drept şi răspunse:

— Probabil, domnule, în cea în care am onoarea să vă întâlnesc.

— Domnule, spuse Fernand exasperat, sunt uimit, în acest caz, de a mă găsi eu însumi în această lume, căci cea pe care-o frecventezi dumneata nu pare să fie adevărata lume.

— E adevărat, răspunse Rocambole rece, aşa mi-am zis şi cu când v-am auzit spunând „Banco”. Mă pricep la fizionomii, domnule, şi cum jocul este pentru mine un fel de bătălie, aproximativ ca un duel, am obiceiul, înainte de… a mă bate, să-mi examinez adversarii.

— Ah! făcu Fernand pălind, şi…

— V-am privit, domnule…

— Ei şi?

— Ei bine, examenul nu mi s-a părut deloc satisfăcător, dovadă că am refuzat lupta.

Şi Rocambole râse în faţa celui cu care vorbea.

Atunci Fernand, ieşindu-şi din fire, îl apucă de braţ pe viconte.

— Cartea dumneavoastră de vizită, domnule? îi spuse el. Mâine la 7 dimineaţa, în Bois-de-Boulogne.

— Domnule, replică liniştit Rocambole, îmi permiteţi să observ că înainte de a cere cuiva cartea de vizită, se obişnuieşte a se oferi cea proprie.

— E adevărat, spuse Fernand şi-i aruncă propria-i carte de vizită sub nas.

Rocambole o luă, o privi îndelung şi citi:

Dl Fernand ROCHER

5, rue d’Isly.

Un surâs ironic apăru atunci pe buzele elevului baronetului Sir Williams.

— Scumpul meu domn, spuse el, sunt suedez; mă numesc vicontele de Cambolh, şi în ţara mea nobilii nu se bat niciodată cu burghezii în duel. Totuşi, cum suntem în Franţa…

— Destul, domnule, spuse Fernand Rocher. Mâine, la 7 dimineaţa…

— Iertaţi-mă, domnule, întrerupse rece vicontele de Cambolh. Speram că, plecând de aici pe la ceasurile cinci de dimineaţa, voi găsi poştalionul cu care voi pleca în Italia. Dacă vreţi într-adevăr să vă bateţi cu mine, atunci să ieşim imediat. Vom găsi săbii şi un teren la mai puţin de două sute de metri de aici.

— Fie, răspunse Fernand.

— De exemplu, reluă Rocambole, dacă sunteţi cu soţia, ar fi bine s-o preveniţi că ieşiţi pentru câteva ore.

— Pentru ce?

— Pentru că nu vă veţi mai întoarce… Îmi propun să vă ucid.

Fernand ridică din umeri.

— Să mergem, domnule.

— Domnule, spuse Rocambole, părăsind împreună cu Fernand micul salon, este de acum ora două şi, neavând timp să mergem în cercul meu sau al dumneavoastră, cred că am face bine să căutăm martorii chiar aici.

— Cum doriţi, răspunse Fernand.

Dar Fernand, care venea pentru prima dată la marchiza Van-Hop, nu întâlni, desigur, niciunul din prietenii, aproape intimi, cărora le poţi cere serviciul de care avea acum nevoie; era deci destul de încurcat, când se găsi faţă în faţă cu maiorul Carden.

Fizionomia deschisă şi aspectul militar al maiorului îi plăcură lui Fernand.

Se apropie de el şi-i spuse:

— Aţi fost militar, domnule?

— Toată viaţa, domnule.

— Atunci, probabil că nu-mi veţi refuza un mic serviciu?

— Vorbiţi, domnule, spuse politicos maiorul.

— Domnule, reluă Fernand, am fost insultat. Adversarul meu pleacă mâine în zori şi nu consimte să-mi dea satisfacţie decât cu condiţia ca lupta să aibă loc imediat.

— Doriţi, fără îndoială, să vă fiu martor? întrebă maiorul cu un aer de naivitate, care excludea bănuiala că se găsea aici înadins, aşteptând dinainte să joace acest rol.

— Bineînţeles, domnule, cu toate că nu am onoarea de a fi cunoscut de dumneavoastră.

— Domnule, răspunse maiorul, sunt prieten cu stăpânul casei, şi ştiu ce fel de oameni pot fi întâlniţi aici. Sunt la ordinele dumneavoastră.

Şi maiorul se înclină.

În timp ce Fernand îşi găsise un martor, domnul viconte de Cambolh îl căuta pe al său, în sala de joc.

Vicontele, se poate lesne ghici, nu s-a gândit la altcineva decât la sir Arthur Collins. El se apropie deci de masa de joc.

Dar englezul nu mai era aici, şi Rocambole nu l-a regăsit decât în sala de bal, unde vorbea, aşezat între două ferestre, cu un bătrânel mic şi burtos, pe care noi îl vom recunoaşte fără îndoială ca o veche cunoştinţă.

Bătrânelul, care purta o frumoasă perucă blondă, avea ochii acoperiţi de ochelari cu lentile albastre, purta un pantalon negru, o haină albastră, a la Berryer şi o imensă cravată albă în care dispăreau pe jumătate şi obrazul şi capul său rotund.

Cuviincios şi tăcut de obicei, era văzut aproape peste tot unde aveau loc sărbători sau baluri. Se aşeza într-un colţ, privea lumea care dansa, fără să spună un cuvânt, şi pleca

la primul semn făcut de persoana care-l însoţea, ascultător ca un copil.

Peste tot unde mergea, acestui bătrânel îi mersese vestea de a fi nebun.

Dar cum nebunia lui era liniştită şi inofensivă, era primit cu plăcere. Se zicea că această ţicneală provenea dintr-o poveste de dragoste; iată care era versiunea care circula prin saloanele Parisului, unde-l puteai întâlni.

Tată de familie, ocupând o poziţie administrativă înaltă, bătrânelul cunoscuse cu câţiva ani înainte, o tânără de o remarcabilă frumuseţe, care-l impresionă atât de tare, încât se îndrăgosti ca un nebun. Această dragoste, cu atât mai neaşteptată cu cât tânăra, cinstită şi virtuoasă, se căsătorise imediat cu un tânăr muncitor, l-a dus la nebunie, şi el era convins că inspirase o atât de violentă pasiune tinerei fete, încât aceasta murise.

Iar el rămăsese cu o profundă melancolie, care se manifesta din când în când printr-un suspin, dar nu se plângea niciodată. Pe acest bătrânel nebun cu haină albastră l-am cunoscut cu toţii: era domnul de Beaupréau.

Pe domnul de Beaupréau, soţia şi fiica adoptivă îl regăsiră cu un an înainte într-o casă de nebuni din provincie, nu departe de locul unde s-a născut, la Saint-Remy.

Să ne permitem asupra acestei afaceri o digresiune de câteva rânduri şi o privire retrospectivă spre prima parte a povestirii.

Domnul de Beaupréau, ne amintim, fusese surprins de Léon Rolland în căsuţa din parcul Bougival şi muncitorul sosi exact la timp pentru a-şi salva logodnica şi a smulge pe Cerise violenţelor şefului de birou.

Lucrurile se petrecuseră între el şi domnul de Beaupréau în timp ce domnul de Kergaz, informat de Cerise, fugea în ajutorul Jeannei, care se zbătea în mâinile lui Sir Williams.

Cerise, învinsă de narcotic, n-a întârziat să leşine, iar Léon, speriat, o crezu moartă şi-şi pierdu capul în asemenea hal, încât uită de prezenţa domnului de Beaupréau. Acesta îşi regăsi necesară prezenţă de spirit, pentru a o şterge.

Din acel moment, n-a mai fost revăzut şi probabil că s-a reîntâlnit cu Sir Williams, care de asemenea, dispăruse în acea noapte.

De altfel, doamna de Beaupréau şi Hermine, aveau un dispreţ atât de profund pentru acest mizerabil, încât n-au făcut nici cea mai mică tentativă de a-l găsi. Totuşi, după trei ani, Hermine, devenită doamna Fernand Rocher, primi o scrisoare din provincie care o mişcă profund.

Această scrisoare, care purta ştampila poştei din Saint-Rémy, în Provence, era semnată de directorul ospiciului din acest oraş; el îi făcea cunoscut doamnei Rocher că tatăl ei, a cărui identitate a fost cu greu stabilită, se găsea în prezent printre pensionarii ospiciului său şi că suferea de o nebunie calmă, care nu prezenta nici un fel de pericol.

Doamna de Beaupréau şi fiica sa, aflând starea în care se găsea acesta, îl iertară şi se urcară în poştalion pentru a merge să-l vadă. Domnul de Beaupréau era nebun de-a binelea şi în imposibilitate de a povesti ce i se întâmplase şi ce făcuse în timpul acestor trei ani.

Atunci, mama şi fiica, văzând în această pedeapsă mâna Domnului, şi-au redeschis braţele şi l-au luat cu ele la Paris. De atunci, domnul de Beaupréau îşi reluă locul în mijlocul familiei, fiind – pentru a zice astfel – mult schimbat.

Omul certăreţ, nervos, avar, care şi-a chinuit soţia timp de patruzeci de ani, deveni ca prin minune un bătrânel drăguţ, afectuos, cu un surâs melancolic.

N-ai fi recunoscut în el niciodată pe Beaupréau de altă dată, dacă uneori numele lui Cerise n-ar fi apărut fără voie pe buzele lui.

Acest nume rămăsese singura legătură care părea să-l mai unească cu trecutul.

Hermine începu chiar să-l iubească; împreună cu Fernand îl luau totdeauna cu ei, când ieşeau în lume.

Uneori chiar, când o afacere importantă îl împiedica pe tânărul soţ să-şi însoţească nevasta, îi încredinţa fără nici o grijă domnului de Beaupréau sarcina de a ieşi cu ea, având în vedere că el nu era nebun decât atunci când vorbea despre Cerise, arătându-se în toate celelalte ocazii foarte la locul lui.

Nu avea decât o singură mânie, aceea de a se îmbrăca uneori ca infirmierii casei de nebuni.

Deci domnul de Beaupréau vorbea acum cu englezul sir Arthur Collins sau, dacă vă place mai mult, cu baronetul Sir Williams:

— Socrule, spuse baronetul, fii de acord că nu m-ai fi recunoscut niciodată îmbrăcat astfel şi cu faţa mea de Piele-Roşie.

— De acord, răspunse domnul de Beaupréau, dar recunoaşte, de asemenea, bravul meu ginere, că m-am purtat destul de bine, de când am revenit în mijlocul scumpei mele familii.

— Absolut, papa, eşti un nebun model; îţi joci rolul de minune.

— Nu-i aşa? spuse Beaupréau cu un accent de legitim orgoliu. Oh! cum i-am mai dus de nas, nu?

— Istoria de la Saint-Rémy e perfectă… Ei! scumpul meu domn de Beaupréau, murmură sir Williams râzând, văd că n-ai renunţat deloc la Cerise.

— Bineînţeles că nu, dragul meu ginere.

— Ai dreptate, papa. Numai imbecilii renunţă la o plăcere şi numai jucătorii proşti se opresc după prima partidă.

— Ah! făcu bătrânul, a cărui privire strălucea după ochelarii albaştri, am pierdut o frumoasă ocazie! Îmi mai trebuiau zece minute şi plecam cu micuţa.

— Răbdare, spuse sir Williams, până la urmă vom reuşi! Ne vom lua revanşa, papa.

— Deci, murmură Beaupréau mai crezi că…

— Cred că dacă vei fi gentil şi vei face tot ceea ce-ţi cer, voi reuşi într-o zi să-ţi mijlocesc un minut de discuţie cu Cerise, într-o casă destul de solidă ca soţul ei să nu poată sparge uşa.

— Ah! zise Beaupréau cu un accent de bucurie şi cruzime.

— Dragul meu, continuă baronetul, cine vrea să-şi atingă scopul, trebuie să accepte şi să folosească mijloacele. Graţie imaginaţiei mele te-ai întors în familie, unde ai fost primit cu braţele deschise, eşti tratat cu toată îngăduinţa şi, cum toată lumea te crede nebun, nu privesc deloc cu neîncredere acţiunile tale.

— Bine, şi?

— Ei bine! Iată o situaţie de care trebuie să profităm: chiar în această seară, te numesc locotenentul meu pentru o mică operaţie pe care am conceput-o.

— Să auzim.

— Îţi iubeşti ginerele?

— Fernand? Ah! Monstrul! murmură fostul şef de birou, dacă aş putea, l-aş strangula!

— Ai fi bucuros, dacă ar avea… neplăceri?

— Aş fi încântat!

— Foarte bine! Atunci priveşte.

Şi sir Williams îi arătă domnului de Beaupréau pe tânărul conte de Château-Mailly aşezat lângă Hermine.

— Frumos băiat, pe legea mea, murmură pretinsul nebun.

— Va veni să stea de vorbă cu dumneata imediat. Se numeşte contele de Château-Mailly şi pretinde că te cunoaşte foarte bine. Cum eşti nebun, n-ar fi deloc neobişnuit să-l recunoşti. Te vei face că-l recunoşti şi-l vei prezenta oficial fiicei tale. Mâine îţi voi da indicaţii mai ample.

Şi, cum falsul sir Arthur văzu că soseşte Rocambole, îl lăsă pe domnul de Beaupréau lângă fereastră şi se îndreptă către primul.

— S-a făcut, zise Rocambole. Omul meu mă urmează.

— Perfect, făcu baronetul.

Şi urmă la rândul lui pe domnul viconte de Cambolh, care ieşi în grabă din salon.

În drum, sir Williams întâlni pe contele de Château-Mailly.

— Vedeţi, îi spuse foarte încet, pe acest domn bătrân în haină albastră?

— Da.

— Ei bine! este tatăl.

— Mergeţi să mă prezentaţi?

— Nu, vă veţi prezenta la fel de bine şi singur. Omul acesta e nebun. Una din manii constă în a crede că recunoaşte pe toată lumea. Mergeţi drept la el, spuneţi-i pe nume: se numeşte domnul de Beaupréau, şi a fost înalt funcţionar la Ministerul Afacerilor Străine. Spuneţi-i că l-aţi întâlnit de multe ori în lume, acum trei sau patru ani. Va fi

încântat, vă va considera prieten şi vă va prezenta frumoasei sale fiice.

— Foarte bine, spuse contele! voi merge imediat.

În acest timp, Fernand se apropie de nevasta lui şi-i spuse:

— Scumpa mea, nu mă căuta, voi pleca de la bal, unde voi vă amuzaţi, şi te voi lăsa sub tutela domnului de Beaupréau.

— Cum? zise Hermine, pleci?

— O! Mă voi înapoia acasă cel mai târziu într-o oră… Cel puţin aşa sper.

— Speri? spuse tânăra femeie neliniştită. Dumnezeule! Ce se întâmpla?

Fernand surâse:

— Fii liniştită. Trebuie să îndeplinesc o obligaţie… Ştii foarte bine că nu-mi aparţin întotdeauna.

Lui Fernand Rocher nu-i fu plăcut să spună această minciună, dar îl scăpa de orice altă explicaţie, permiţându-i să părăsească balul, fără să-şi alarmeze soţia.

Se apropie de domnul de Beaupréau şi-i spuse:

— Papa, o vei conduce pe Hermine, nu-i aşa?

— Desigur, aprobă bătrânelul.

Vicontele de Cambolh şi martorul său erau deja pe prima treaptă a peronului, când Fernand îi ajunsese, însoţit de domnul maior Carden.

După ce Fernand Rocher părăsi balul, tânărul conte de Château-Mailly se apropie de fostul şef de birou la Afaceri Străine.

— Permiteţi-mi să vă salut, domnule de Beaupréau, îi zise surâzând şi cu un ton degajat.

Domnul de Beaupréau îl privi, păru mirat un moment, apoi se lovi peste frunte:

— Iartă-mă, scumpul meu prieten, zise el, clar am o memorie îngrozitoare; uit până şi numele celor mai buni prieteni.

— Cum am fost şi noi altădată, spuse contele, luându-l prieteneşte de mână şi strângându-i-o. Nu-l mai recunoaşteţi pe tânărul prieten de acum doi-trei ani?

— O! Ba da. Dar… numele?

— Contele de Château-Mailly.

— Dumnezeule! strigă domnul de Beaupréau, care devenise un foarte bun actor la şcoala lui sir Williams, vă cunosc foarte bine, scumpul meu amic…

Şi-i strânse ambele mâini.

Atunci domnul ele Château-Mailly se sili să-l convingă pe pretinsul nebun că s-au întâlnit de mii de ori în diverse societăţi, domnul de Beaupréau continuând de altfel să se arate prietenos şi afectuos.

Această comedie, opera genialului sir Williams, fu jucată în cel mai frumos stil.

— Dar, zise deodată domnul de Beaupréau, chiar înainte aţi dansat cu fiica mea?

— Fiica dumneavoastră? se miră naiv contele.

— Fără îndoială, fiica mea, această doamnă cu care aţi vorbit de câteva ori înainte.

— Într-adevăr, o femeie frumoasă şi încântătoare. E fiica dumneavoastră?

— Da, doamna Fernand Rocher.

— Atunci, spuse contele, faceţi-mi plăcerea de a mi-o prezenta.

— Cu plăcere! Veniţi.

Şi bătrânelul cu ochelari albaştri îl luă pe conte de mână.

Se întâlniră cu doamna Malassis.

Văduva, după ce schimbase câteva ocheade cu bătrânul duce de Château-Mailly, se pregătea să părăsească balul.

Ducele, care, fără îndoială, aştepta acest moment cu nerăbdare şi care se găsea tocmai la extremitatea opusă a salonului, se grăbi să traverseze mulţimea invitaţilor pentru a-i oferi braţul frumoasei văduve; dar doamna de Malassis şi tânărul conte de Château-Mailly se găseau deja faţă în faţă.

Văduva era prea abilă pentru a nu surâde celui pe care urma să-l fure.

Contele era prea politicos pentru a nu saluta şi surâde la rândul lui.

Dar în salutul şi în surâsul lui se strecură, de această dată, o nuanţă de impertinenţă.

— Într-adevăr, scumpul meu conte, îi zise văduva la ureche. Mi se pare că vă distraţi foarte bine în tovărăşia acestui bătrânel.

— Probabil, doamnă.

— E spiritual?

— Aproape tot atât cât şi dumneavoastră.

— Adevărat? se sclifosi văduva.

— Pe cuvânt de onoare! Povesteşte minunat.

— Nu mai spune!

— Şi-mi povestea tocmai, urmă contele cu un aer batjocoritor, o istorioară din cele mai amuzante.

— Pot s-o ştiu şi eu!

— O! e puţin cam lungă…

— Şi totuşi?

— Ei bine, este vorba de un bătrânel trecut de şaizeci de ani care are nebunia de a se recăsători… de a se însura cu o intrigantă… şi de a-şi dezmoşteni familia pentru aceasta.

Contele o salută cu o obrăznicie rară şi plecă.

O clipă, doamna Malassis rămase palidă şi sufocată de atâta îndrăzneală.

Dar bătrânul duce alerga spre ea grăbit, mai îndrăgostit ca oricând. Atunci, un surâs apăru pe buzele văduvei.

— Între noi, scumpul meu conte! spuse ea.

Capitolul XI.

Ducele îi oferi braţul văduvei şi o conduse până la trăsură.

— Nu urcaţi? îi spuse ea cu cea mai încântătoare voce.

Bătrânul îndrăgostit nu aşteptă să i se repete propunerea; cu o supleţe cu totul tinerească, urcă în trăsură şi se aşează lângă văduvă.

— Strada Pépinière, 40, spuse el valetului care închise portiera.

Doamna Malassis aştepta de mult – adică din momentul în care nepotul ducelui fusese atât de obraznic – ocazia de a vorbi între patru ochi cu bătrânul ei adorator.

— Scumpul meu duce, îi spuse ea în momentul în care trăsura ieşea din curte. E prea aproape Aleea Văduvelor de strada Pépinière.

— Crezi, sufletul meu?

— Da, cel puţin astăzi.

Ducele luă mâna văduvei şi o sărută galant.

— Eşti încântătoare, îi spuse el.

Dar doamna Malassis merse direct la ţintă.

— Destul cu complimentele! spuse ea.

Şi adăugă:

— Dă dispoziţie vizitiului să urce pe strada Champs-Élysées, să iasă prin bariera Etoile şi să meargă până la Neuilly. Noaptea e călduţă şi am o oribilă migrenă, pe care numai aerul o va risipi.

— Dorinţele tale sunt porunci pentru mine, răspunse ducele, care transmise vizitiului, prin intermediul valetului, dorinţa văduvei.

— Şi-acum, reluă doamna Malassis, permite-mi, scumpul meu duce, să profit de această oră de conversaţie pe care o avem pentru a-ţi da o ştire care te va uimi probabil…

— Oh! făcu ducele.

— Este vorba de plecarea mea.

Doamna Malassis pronunţă aceste cuvinte cu calm, totuşi ele avură asupra domnului de Château-Mailly un efect fulgerător. Timp de zece secunde, rămăsese ca sufocat, în imposibilitatea de a face vreun gest sau de a pronunţa vreun cuvânt care să arate dureroasa-i nedumerire.

— Da, scumpul meu duce, reluă văduva, plec… mâine dimineaţă.

— Pleci… murmură, în fine, domnul de Château-Mailly, cu aspectul omului care şi-a pierdut raţiunea. De ce? Unde

pleci?

— Plec pentru motive cunoscute numai de mine şi nu pot divulga secretul călătoriei mele.

Şi doamna Malassis adăugă, surâzând:

— Vezi, sărmanul meu duce, că nu eşti prea inspirat în întrebări. Nu-ţi pot răspunde.

— Doamnă, se bâlbâi bătrânul, apucat subit de un tremur nervos, şi a cărui voce se altera permanent. Vrei să mă ucizi?

Şi el accentuă acest ultim cuvânt cu o asemenea intonaţie, încât doamna Malassis tresări şi înţelese cât de mult este iubită.

— Eu, să te ucid? zise ea, eşti nebun?

— O! Probabil că da, nu ştiu, dar în numele cerului, Laura, nu mai fă glumele astea.

— Scumpul meu duce, răspunse ea, nu glumesc deloc. Dar te văd atât de tulburat şi mirat de ştirea plecării mele, că nu pot avea cruzimea de a-ţi ascunde adevăratul motiv.

— Şi… totuşi pleci…?

— Da, mâine dimineaţă.

— Şi… unde pleci?

— Ai s-o afli mai târziu.

— În fine… e probabil un voiaj de câteva zile.

— Nu, e o călătorie de un an sau doi şi, pentru a vă spune totul, voi pleca în Italia.

Domnul de Château-Mailly se credea victima unui coşmar şi aproape nu mai ştia ce să spună.

— Plec, urmă văduva, pentru a uita puţin… Parisul.

— Să-l uiţi?

— În primul rând să te uit, zise ea rece.

Şi cum bătrânul rămăsese înmărmurit şi nu mai găsea nici un cuvânt, doamna Malassis continuă:

— Când o femeie este compromisă, ca mine, pentru că a comis o greşeală, când această greşeală este cunoscută de toată lumea şi nu poate fi reparată, această femeie n-are

altă alegere decât să părăsească societatea şi să fugă… Este exact ceea ce fac, scumpul meu duce.

— Laura, Laura, se bâlbâia bătrânul, devenit timid ca un copil, în numele cerului, explică-te!

— Cum! zise ea cu o violenţă neaşteptată. Nu înţelegi nimic? Nu înţelegi că pentru mine a fost o zi blestemată, ziua în care m-am trezit văduvă, izolată, fără ajutor, considerând lumea prin prisma durerii mele şi pe toţi văzându-i numai raportaţi la marea mea singurătate? Când te-am întâlnit, am avut slăbiciunea de neiertat de a accepta această prietenie pe care mi-ai oferit-o, cu o dezinteresare atât de nobilă…

Văduva se opri ca stăpânită de o mare emoţie.

Domnul de Château-Mailly îi luă mâinile şi i le sărută cu pasiune.

— Dumnezeule! spuse ea, am fost slabă… am fost vinovată… Mi-ai făcut promisiuni pe care am avut naivitatea de a le crede… Plătesc scump astăzi urmările greşelilor mele.

— Dar… doamnă… murmură ducele cu o voce strangulată, promisiunile pe care le-am făcut… le voi ţine…

— Prea târziu, spuse ea cu un ton sec.

— Prea târziu…?!

— Da, căci tot Parisul astăzi… Dumnezeule! am văzut bine astă-seară… La marchiză… Şi impertinentul tău nepot m-a făcut să simt…

— Nepotul meu! exclamă ducele cu o mânie neaşteptată.

— Da, răspunse ea, nepotul tău m-a lăsat să înţeleg în mod obraznic, că aş fi… O! nu! se întrerupse ea izbucnind în plâns… niciodată nu voi îndrăzni să pronunţ acest cuvânt.

— Doamnă, strigă bătrânul duce, înnebunit de această durere atât de natural jucată, încât oricine s-ar fi înşelat, nepotul meu este un prost şi o să-l învăţ să-şi respecte mătuşa, ducesa de Château-Mailly.

Doamna Malassis scoase un strigăt şi căzu leşinată în braţele bătrânului adorator.

— Imediat acasă! strigă domnul de Château-Mailly vizitiului.

Vizitiul întoarse imediat, coborî pe Champs-Élysées, ajunse în piaţa Beauvau, unde se găsea domiciliul familiei de Château-Mailly.

Doamna Malassis era încă leşinată şi bătrânul duce încerca zadarnic s-o trezească, când trăsura trecu pe sub portal.

Cu excepţia portarului, a cameristului şi a unui grăjdar, toţi servitorii dormeau. N-au fost deci decât aceşti trei oameni care l-au văzut pe domnul de Château-Mailly venind acasă cu o femeie îmbrăcată în rochie de bal, leşinată, şi pe care părea s-o iubească enorm, judecând după figură răvăşită şi exclamaţiile de durere.

— Repede, repede, ordonă el. Transportaţi-o pe doamnă în camera ducesei… Să fie chemat un medic… Sau mai bine nu, aduceţi săruri şi vin!

În timp ce vorbea, ducele se sufocă de emoţie.

Doamna Malassis fu transportată la primul etaj, în camera care fusese mult timp ocupată de ducesa de Château-Mailly. Aici, ducele îndrăgostit o îngriji pe văduvă, o chemă pe nume cu o voce atât de speriată, încât ea se decise, în fine, să deschidă ochii şi plimbă împrejurul ei o privire uimită.

— Ah! în fine! murmură bătrânul cu o explozie de bucurie, în fine, ţi-ai revenit!

Ea-l privi şi scoase un strigăt:

— Dumnezeule! spuse ea, unde sunt? Unde m-ai dus? Dar vorbeşte, domnule, vorbeşte, explică-mi!

— Eşti la mine, zise ducele.

— La tine! şi se ridică înspăimântată şi repetă cu accentul nebuniei:

— La el! Sunt la el! Ah! Sunt pierdută!

— Eşti la tine, doamnă, repetă ducele, eşti în casa ta, nu în a mea, căci, înainte de trecerea a trei săptămâni vei fi ducesă de Château-Mailly.

Doamna Malassis scoase un nou strigăt, dar de această dată nu crezu necesar să-l mai acompanieze cu încă un leşin.

— Nu, nu, spuse ea. Acest lucru nu e posibil… M-ai dezonorat.

Şi cum el nu părea să înţeleagă, viitoarea ducesă îi spuse cu amărăciune:

— Eşti nebun şi crud, domnule… Căci doar n-ai să ai pretenţia – îmi închipui – de a mă aduce aici în plină zi ca soţie, după ce m-ai introdus pe furiş noaptea, în prezenţa servitorilor… Ah! Abia atunci – reluă ea cu o ironie plină de disperare, care-l făcu pe bătrânul duce să-şi piardă capul – abia atunci nepotul dumitale va avea dreptul să-mi zică în faţă ceea ce m-a lăsat să înţeleg astăzi: „Unchiul meu îmi fură moştenirea, căsătorindu-se cu propria-i amantă!”.

Şi doamna Malassis, care calculase cu grijă efectul neaşteptat al acestor cuvinte şi consecinţele cele mai îndepărtate, se ridică cu demnitatea unei regine ofensate, se înfăşură în mantia de bal pe care o găsise pe un scaun, îl salută pe duce şi spuse:

— Adio, domnule, m-ai pierdut… Te iert.

Mai făcu doi paşi şi adăugă cu un suspin:

— Pentru că te-am iubit… Adio…!

Şi ea ieşi, lăsându-l pe duce ca trăsnit şi fără a fi în stare să alerge după ea ca s-o reţină.

Abila văduvă coborî repede scara locuinţei, trecu ca o umbră pe dinaintea lojei portarului, ajunse în piaţa Beauvau şi imediat după aceea în foburgul Saint-Honré, toate acestea în mai puţin de cinci minute.

Oricare alta, în afară de doamna Malassis, ar fi fost mulţumită să fie luată în serios de către duce; dar ea, care cunoştea lumea până în vârful unghiilor, ea nu era femeia să joace un rol pe jumătate. De aproximativ doi ani, ducele suspina la picioarele ei; de un an, el îi vorbise de căsătorie, mai pe departe la început, luptând împotriva unor prejudecăţi sau a unor scrupule foarte mari, apoi din ce în

ce mai puţin evaziv, pe măsură ce văduva îl strângea din ce în ce mai strâns în mrejele ei.

Un singur considerent îl oprea încă pe domnul de Château-Mailly: enormitatea mezalianţei…

Din piaţa Beauvau până în strada Pépinière, distanţa este destul de scurtă pentru ca văduva să îndrăznească s-o străbată pe jos, căci la ceasurile trei dimineaţă, în foburgul Saint-Honoré găseşti foarte rar o trăsură de piaţă.

— În trei săptămâni, îşi zicea că depărtându-se cu paşi grăbiţi, în trei săptămâni, voi fi ducesă de Château-Mailly. Dacă n-aş fi leşinat, era în stare să mai amâne trei luni; şi dacă rămâneam la el imediat, totul ar fi fost pierdut!

Şi doamna Malassis adăugă, cu unul din acele surâsuri care dezvăluie în întregime caracterul unei femei:

— Ducele are cheia grădinii. Într-o oră va fi la mine.

Casa cu numărul 40 de pe strada Pépinière, unde locuia doamna Malassis, se compunea dintr-un corp mare de clădiri dând chiar la stradă, o veritabilă casă de raport, şi un mic pavilion situat în fundul grădinii.

Acest pavilion a fost ales ca locuinţă şi ea trăia aici cu trei servitori: o bucătăreasă, o cameristă şi un intendent pe care-l angajase abia în dimineaţa aceea.

Acesta din urmă şi cu camerista o aşteptau pe văduvă.

Cu toate că venise pe jos, – cum era o foarte frumoasă noapte de iarnă, fără pic de umezeală – puteai crede că doamna Malassis venise cu trăsura.

Ea ajunsese la orele trei dimineaţa în rochie de bal, tot aşa cum plecase. Pe drum, ea făcuse să dispară orice urmă a emoţiei trecătoare, pentru a nu zice simulate, cu care-l înşelase pe bătrânul duce. În consecinţă, servitorii nu puteau să bănuiască deloc că ar veni din altă parte decât de la familia Van-Hop.

Pavilionul ocupat de doamna Malassis era mare, spaţios, mobilat confortabil şi se compunea din parter şi etajul întâi.

Avea două uşi:

Una prin care se intra în mod obişnuit şi care dădea într-un vestibul cu marmoră neagră şi cenuşie – corespunzând cu faţada clădirii.

O a doua, situată în josul scării, dădea în grădină şi era pe jumătate acoperită de o alee cu pomişori. Aleea se prelungea până la zidul grădinii, ajungând la o portiţă ce dădea în strada Laborde, stradă foarte pustie nu numai noaptea, dar aproape totdeauna şi ziua.

Această portiţă era intrarea particulară a doamnei Malassis, cu toate că în aparenţă nu se servea de ea.

Totuşi, această portiţă avea două chei.

Una din aceste chei se afla în mâna văduvei.

Cealaltă era permanent la domnul duce de Château-Mailly.

Această cheie deschidea nu numai portiţa grădinii, dar şi uşa pavilionului.

Foarte des, seara, de fapt către miezul nopţii, când acest cartier liniştit devenea pustiu, doi oameni se strecurau fără zgomot în strada Laborde.

Unul introducea cheia în broască, deschidea portiţa grădinii, în timp ce celălalt rămânea în stradă la pândă.

Primul se îndrepta, urmând aleea cu pomişori, spre pavilion, pătrundea în interior şi urca cu pas tineresc scara care ducea la primul etaj, adică în apartamentul doamnei Malassis.

Aproape întotdeauna el ieşea după o oră şi-şi regăsea însoţitorul în stradă.

Acest însoţitor era valetul de cameră al domnului duce de Château-Mailly, acelaşi care plecase în dimineaţa aceasta şi luase din neatenţie cheia grădinii.

Doamna Malassis, reîntorcându-se, găsi pe noul servitor stând de vorbă liniştit cu camerista.

Acest intendent nu este altul decât omul cu faţa dură şi stranie, de statură atletică, cu umeri pătraţi, a cărui privire părea să trădeze un caracter brutal, şi pe care l-am văzut la reuniunea Valeţilor de Cupă, prezidată de Rocambole.

Cum a reuşit să placă doamnei Malassis omul cu această respingătoare fizionomie?

Graţie unei simple scrisori de recomandare, de care a făcut rost Rocambole şi care era semnată cu unul din cele mai răsunătoare nume ale foburgului Saint-Germain.

Marchiza de… recomandă călduros pe domnul Venture, care a lucrat zece ani la ea ca vizitiu şi care nu pleacă decât din cauză că, fiind atins de un început de oftalmie, nu mai putea conduce trăsura cu aceeaşi siguranţă.

Pretinsa marchiză dădea şi o explicaţie cu privire la aspectul respingător al acestei feţe, arătând că în tinereţe protejatul său fusese victima unei boli care-i mutilase faţa, dându-i acestui om cinstit un aspect de bandit.

În afara acestei scrisori foarte călduroase, doamna Malassis fusese impresionată şi de modestia pretenţiilor acestuia, care nu cerea decât şase sute de franci, casă şi masă.

Deci ea îl angajă pe Venture, care-şi luă în primire obligaţiile chiar în acea dimineaţă.

De altfel, în ciuda urâţeniei sale, solidul bărbat avea un aspect mai fălos în livreaua albastră, cu revere stacojii, decât cu două zile înainte, când purta o haină neagră cu vestă albă.

Văduva îl lăsă să plece, spunându-i că se poate duce la culcare şi pătrunse în dormitor, unde focul ardea din plin.

— Repede! spuse ea cameristei, aruncându-se într-un fotoliu după ce-şi scosese rochia de bal singură. Caută-mi un cufăr, geamantane, pune-le în mijlocul camerei şi aruncă în grabă înăuntru nişte rufe.

— Doamna pleacă într-o călătorie? întreabă camerista, mirată de acest ordin.

— Nu, dar mă prefac că plec.

Subreta era şireată, înţelese, şi îşi privi stăpâna cu un aer fin.

— Doamna aşteaptă pe domnul duce? întreabă ea.

— Da, răspunse văduva. Acum vrea el să se căsătorească cu mine…

— Şi doamna nu vrea?

— Exact.

— Atunci, spuse liniştită subreta, trebuie să-mi fac bagajul, căci cred că peste câteva seri voi dormi în locuinţa ducilor de Château-Mailly.

— Probabil, murmură doamna Malassis, care după cum am văzut făcea confidenţe cameristei, justificând astfel proverbul care spune că „virtutea este a tuturor claselor, ca şi viciul; femeia din cea mai bună lume poate greşi, dar cea care se destăinuie unei servante este totdeauna o femeie obişnuită”.

Subreta execută ordinele stăpânei şi îndesă în grabă câteva rochii într-un cufăr, câteva dantele într-un geamantan şi aranjă două pălării în cutiile lor.

Văduva, care n-avea secrete faţă de cameristă, îi povesti punct cu punct ce se întâmplase între ea şi duce, după plecarea de la bal.

Camerista – pentru a răspunde onoarei unor asemenea confidenţe – îşi ascultă cu atenţie stăpână până la capăt şi sfârşi prin a emite această părere:

— Nu mi-aş permite să vă dau un sfat, doamnă; clar dacă îmi permiteţi o simplă observaţie, aş îndrăzni să zic că este necesar ca doamna să aibă cu adevărat aerul că pleacă.

— Asta este şi intenţia mea.

— În locul doamnei, aş scrie domnului duce un frumos bilet de adio.

— Iată! spuse doamna Malassis, e o idee.

— Şi aş avea aerul că l-am terminat şi că încerc să-l ascund, când ducele ar intra.

— Eşti o fată deşteaptă… du-te!

— Doamna este prea bună, răspunse camerista plecând.

Rămasă singură, doamna Malassis hotărî să urmeze sfatul cameristei şi, aşezându-se înaintea unui frumos

pupitru din lemn de trandafir, care avea tot ce trebuia pentru scris, luă o pană şi începu să scrie câteva rânduri.

Dar în acest moment, ea tresări şi ciuli urechile.

Noaptea era liniştită şi se auzea cel mai uşor zgomot.

Se auzi răsucitul unei chei într-o broască, apoi scârţâitul balamalelor unei portiţe.

— Iată-l, gândi ea.

Într-adevăr, paşi uşori făceau să scârţâie nisipul aleii; doamna Malassis auzi deschizându-se uşa de jos, apoi paşi care răsunau pe scară.

Şi doamna Malassis continuă să scrie.

Cineva bătu la uşa camerei.

— Intră! zise văduva.

Nici nu-şi întoarse capul, continuând să privească hârtia pe care pana o înnegrea.

Uşa se deschise, un bărbat intră şi se opri în prag.

Atunci, convinsă că va vedea figura palidă şi răvăşită a bătrânului duce, văduva strecură scrisoarea sub un carton şi ridică încet capul.

Dar imediat ea scoase un ţipăt puternic, se ridică în grabă şi se dădu câţiva paşi înapoi…

Omul care pătrunsese la ea având cheia, acest om care trecea pragul camerei ei de culcare la ceasurile patru dimineaţa, nu era ducele de Château-Mailly.

Era un necunoscut!

Capitolul XII.

Fernand Rocher şi maiorul Carden, martorul său, părăsiră balul.

Falsul viconte şi sir Williams îi aşteptau pe prima treaptă a peronului. Atunci Rocambole îşi salută din nou adversarul:

— Vă rog să-mi permiteţi, domnule, spuse el, o mică propunere. Locuinţa mea se află în apropiere şi în apartament am nişte săbii obişnuite de duel. Aveţi ceva împotrivă de a ne folosi de ele? În acest caz, va trebui să-l trezim pe Lepage sau pe Devisme.

— Inutil, răspunse Fernand. Ne vom bate cu săbiile dumneavoastră.

— Bine, numai că găsesc că e prea departe să mergem în Bois-de-Boulogne.

— Mergem unde vreţi.

— La câţiva paşi de aici e un locşor complet pustiu, între strada Courcelles şi strada Laborde, un fel de teren viran, de care ne putem folosi de minune.

— Fie, zise încă o dată Fernand.

— Mai e ceva, domnule, sunt cu caleaşca mea şi, cum cred că este inutil să amestecăm şi valeţii în această treabă, îmi voi expedia lacheul şi voi fi – dacă-mi permiteţi – vizitiul dumneavoastră până la locul duelului.

Fernand se înclină.

Rocambole ordonă lacheului să tragă echipajul la marginea peronului.

Apoi, în timp ce lacheul sărea jos de pe capră, Rocambole invită pe maior şi pe Fernand să urce în spate, în timp ce sir Williams lua loc alături de el, pe scaunul din faţă.

Conducându-şi caii, domnul viconte de Cambolh trecu pe sub poarta exterioară a clădirii.

Cinci minute mai târziu, ajungeau în foburgul Saint-Honoré. Rocambole se opri în faţa porţii şi trecu hăţurile lui sir Arthur Collins.

— Domnilor, zise el sărind de pe capră, nu voi lipsi decât zece secunde.

Şi Rocambole urcă, luă două perechi de săbii şi coborî imediat.

— La ordinile dumneavoastră, spuse el.

Trăsura porni din nou şi nu se opri decât în faţa acelor terenuri virane cunoscute sub numele de Câmpiile Monceau.

Aici, cei patru călători coborâră.

În depărtare, la Saint-Philippe-du-Roule sunau ceasurile trei şi jumătate.

Noaptea era clară, lună strălucea pe cer; era un ger uscat.

— Putem duela la fel de bine ca în plină zi, spuse Rocambole lui Fernand. Dar să ne grăbim, domnule, căci e un ger straşnic.

Maiorul Carden şi falsul englez luară săbiile şi le măsurară cu seriozitate.

Una din condiţiile secrete ale vicontelui Andréa şi a lui Rocambole era ca sufletul şi capul conjuraţiei să rămână întotdeauna necunoscut.

Dacă maiorul Carden fusese prevenit de Rocambole că Fernand, provocat de el, îi va cere ajutorul şi că, pentru a întâmpina cererea acestuia, va trebui să se găsească în drumul lui, el nu ştia totuşi nici cauza şi nici scopul acestui duel, căci Rocambole socotise inutil să-i dea cea mai mică explicaţie; nu ştia, de altfel, nici cine putea fi sir Arthur Collins.

De asemenea, sir Arthur îşi jucă cu conştiinciozitate rolul de englez, exprimându-se într-o franceză fantezistă, care părea accesibilă doar pentru cei de peste Canal.

Şeful Valeţilor de Cupă era deci, în cel mai bun caz, – în ochii maiorului Carden – un oarecare afiliat al acestei mari asociaţii, din care făcea şi el parte.

Sir Arthur puse atâta conştiinciozitate în măsurarea săbiilor, discută atât de aprins fiecare condiţie a duelului, se indignă atât de natural împotriva acestui obicei, amintind că el este interzis în Anglia, încât maiorul se întreba dacă nu cumva, în loc de a fi la curent cu secretul sângeroasei comedii ce trebuia să urmeze, sir Arthur nu era cumva un englez de bună credinţă, un naiv musafir al marchizului Van-Hop pe care l-a găsit Rocambole pentru a-i fi martor.

Totuşi falsul insular găsi timpul necesar să se apropie de Rocambole, care tocmai îşi scotea haina, şi să-i zică la ureche:

— Aminteşte-ţi exact lovitura pe care ţi-am arătat-o, altfel…

— O ştiu pe dinafară.

— Şi fără prostii, nu cumva să-l ucizi.

— Fii liniştit.

— Domnule, spuse Fernand, apropiindu-se şi luându-şi sabia din mâinile lui sir Arthur. Sunt de părerea dumneavoastră: se face frig, să ne grăbim.

Cei doi adversari se aşezară faţă în faţă, sir Arthur puse săbiile cu vârfurile lipite şi, luând accentul său cel mai gutural, spuse:

— Gata! domnilor!

Fernand, enervat de permanenta obrăznicie a adversarului său, mai mult decât de insulta care fusese primul motiv al duelului, avea totuşi atâta sânge rece cât îi trebuia ca să nu uite complet toate legile duelului.

Dimpotrivă, Rocambole era tot atât de calm ca un chirurg care se pregăteşte să facă o operaţie şi fluieră o arie din Norma, în timp ce duela.

Fernand primise educaţia unui tânăr care intră în viaţă sub auspiciile sărăciei. Nu mergea atât de des la sala de arme, pe cât frecventa sălile de curs. Mergea mai rar la manej decât la şcoala de drept. Marea avere obţinută prin căsătorie îl găsi spadasin începător, trăgător mediocru.

De cum s-a pus în gardă, îţi dădeai seama că ţinea sabia mai mult cu voinţa, decât cu priceperea.

Rocambole avusese timpul necesar să studieze cu atenţie arta scrimei, având în acelaşi timp un talent înnăscut şi o agilitate fără egal.

Fiul adoptiv al văduvei Fipart, derbedeul devenit leu, nu-şi pierduse calităţile din tinereţe.

Avea permanent acel minunat sânge rece pe care îl avusese şi în ziua în care Léon Rolland îl ţinea sub genunchiul său, apăsându-i pumnalul în piept pentru a-l face să vorbească.

Era în continuare suplu, abil, avea aceiaşi nervi de oţel şi nu uitase nici un moment, învăţând scrima, arta savatei –

acea bătaie cu mâinile şi cu picioarele – care este adevărata scrimă a puştilor din Paris.

Rocambole se prezentase pe teren cu o agilitate de tigru unită cu savantele lecţii, pe care vicontele Andréa i le dăduse, şi ajutat enorm de cunoscuta-i prezenţă de spirit. De altfel, el ştia dinainte forţa exactă a adversarului său şi, dacă ar fi vrut, l-ar fi putut ucide pe Fernand din primele lovituri.

Dar acest lucru nu intra în vederile lui sir Williams şi deci el trebuia să se supună.

Rocambole ştia ce are de făcut. Vroia să facă o mică operaţie chirurgicală şi ştia că un vârf de fier în umăr nu ucide, dar provoacă un leşin şi o rană destul de gravă pentru a obliga un om să stea la pat câteva zile.

Fernand pierduse ultima rămăşiţă de sânge rece şi de cum se văzu cu sabia în mână, se aruncă asupra adversarului său, fiind mai puţin interesat de a-şi apăra propria viaţă, cât a-l ucide pe Rocambole.

Dimpotrivă, Rocambole părea să fie într-o sală de arme şi găsea o mare plăcere în acest joc crud, fără nici un pericol pentru el.

Cei doi martori plasaţi la distanţă stăteau impasibili: maiorul, ca un om obişnuit cu asemenea spectacole; baronetul sir Williams, ca amator pasionat, ca un adevărat excentric entuziasmat de tot felul de lupte, de la bătăile de cocoşi până la boxul englezesc.

Timp de câteva secunde, impetuozitatea plină de furie cu care Fernand Rocher căută în zadar drumul spre pieptul falsului gentilom suedez, nu-i dădu voie acestuia să-şi încerce lovitura secretă pe care o învăţase de la maestrul său.

Rocambole se mulţumea să pareze şi să fandeze, lăsând adversarul să se obosească, aşteptând momentul potrivit.

Pe măsură ce-şi dădea seama de superioritatea lui Rocambole, Fernand începu să uite şi puţina scrimă pe care o ştia şi, foarte curând, braţul său începu să dea semne de

moliciune, atacul fu mai puţin viu, iar riposta mai lentă; nu mai înainta cu aceeaşi vigoare.

Aceasta era clipa pe care o aştepta Rocambole şi, dintr-o dată, fandând în viteză, îşi ridică sabia vertical.

Cea a lui Fernand nemaisimţind fierul, omul neavând ceea ce se numeşte simţul săbiei, pipăi o secundă în vid şi apoi coborî…

Fernand, într-o clipă neaşteptată de nehotărâre, rămăsese fără gardă…

Atunci, iute ca fulgerul, sabia lui Rocambole şuieră ca un şarpe, lovitura fu directă şi vârful se înfipse în umărul lui Fernand, care căzu imediat.

— În sfârşit! murmură sir Williams, să sperăm că nu l-ai ucis… Am nevoie de mai mult decât de viaţa lui.

Capitolul XIII.

Maiorul Carden l-a văzut căzând pe Fernand Rocher.

Cum nu era iniţiat în secretele lui sir Arthur Collins sau, mai curând, ale baronetului sir Williams, cum Rocambole nu-i făcuse nici un fel de mărturisire, el îşi închipui că acela căruia îi fusese martor era fie mort, fie foarte grav rănit.

Încercă deci să se apropie, pentru a vedea în ce stare este Fernand.

Dar Rocambole făcu un pas către el:

— Scumpul meu, îi spuse el, faceţi-mi o favoare…

Maiorul îl privi uimit.

— Înfăşuraţi-vă în manta, urmă Rocambole, şi întoarceţi-vă la bal… Sau mai bine întoarceţi-vă acasă. Serviciile dumneavoastră nu ne mai sunt de folos.

Maiorul se înclină.

El ştia sau, cel puţin, înţelesese, că Fernand era condamnat de asociaţia Valeţilor de Cupă şi deci se aşteptase la acest deznodământ.

Îşi încheie pardesiul, îşi aprinse liniştit trabucul la felinarul caleştii şi plecă.

Rocambole şi sir Arthur Collins rămaseră aplecaţi asupra lui Fernand.

Fernand era leşinat.

Sângele curgea abundent din rană, care nu era adâncă, dar destul de largă, ca toate rănile provocate de o sabie triunghiulară.

— Ei, drace! spuse sir Arthur, eşti sigur că nu l-ai ucis?

— Absolut sigur.

Baronetul luă un felinar de care se servi pentru a examina cu atenţie rana.

— Unde-i mica cutie pe care ţi-am trimis-o azi dimineaţă?

— E în caleaşcă.

Rocambole alergă la caleaşcă şi reveni cu o casetă în care se găseau pansamente, cârpe curate şi o trusă.

Imediat sir Arthur Collins, cu un calm extraordinar şi cu o abilitate de medic, pansă rana şi imobiliză braţul.

— Acum, spuse el, trebuie să-l transportăm cu grijă, pentru a evita o complicaţie. Ar putea să moară pe drum.

Sir Arthur şi Rocambole îl ridicară pe rănit, uşor de tot, şi-l duseră la trăsură, întinzându-l pe bancheta din spate, după ce-i aşezară două perniţe sub cap, pentru a-l face să stea cu pieptul mai ridicat decât restul corpului.

Din câmpiile Monceau, unde avusese loc duelul, şi până în punctul unde Rocambole şi sir Williams trebuiau să transporte rănitul, distanţa nu era mare.

Totuşi, era necesar să se evite orice fel de zdruncinătură, pentru a preveni înrăutăţirea stării bolnavului.

Sir Arthur urcă în trăsură susţinând în continuare capul lui Fernand, care nu-şi revenise din leşin, şi îi spuse lui Rocambole:

— Transformă-te în valet şi mergi pe jos, trăgând calul de dârlogi. Ai grijă să mergi încet.

Şi adăugă râzând:

— E noapte, străzile sunt pustii şi nu te va vedea nimeni. Vicontele de Cambolh nu va fi silit să roşească.

Un sfert de oră mai târziu, micul convoi nocturn se opri în strada Moncey, în faţa locuinţei pe care noi o cunoaştem.

Această locuinţă, construită de baronul de O…, vândută de Baccarat, cumpărată printr-un intermediar de sir Williams, era locuită din această dimineaţă de Turquoise.

Rocambole sună, poarta se deschise fără zgomot şi se auziră paşi scârţiind pe nisip.

Jenny, în capot, cu capul înfăşurat într-un fular, venea cu o lumânare în mână.

Un bărbat, cu o pereche de ochelari albaştri pe nas, chel şi cu o burtă mare, o urmă. Acest bărbat, îmbrăcat cu o haină neagră, purtând cravată albă, avea aspectul savant al unui avocat sau al unui medic. Dar, dacă ar fi fost aici, Baccarat ar fi putut să-l recunoască pe acel fals doctor aflat la căpătâiul ei, cu patru ani în urmă, imediat după arestarea lui Fernand Rocher, cel care o internase într-o casă de nebuni.

— Micuţo, spuse sir Arthur, care-şi regăsi imediat accentul englezesc, ţi-am adus porumbelul.

— Ah! răspunse Turquoise, în a cărei privire scânteia o bucurie crudă.

— Totul e gata la tine?

— Totul.

Sir Arthur făcu un semn falsului vizitiu, care se urcă pe scăriţa faetonului şi-l ajută să coboare rănitul.

Fernand fu dus în casă şi aşezat pe un pat, la parter, chiar în camera pe care altă dată o ocupa Baccarat.

Aici, sir Arthur redeveni chirurg.

Ajutat de Rocambole şi de Turquoise, îl dezbracă pe rănit şi, după ce îi spălă şi îi consultă rana, spuse:

— Îi ajunge pentru opt sau zece zile.

Şi întorcându-se spre Rocambole:

— Ştii că, dacă pătrundeai un centimetru mai mult, îl omorai?

— Ah! Ce nenorocire, murmură naiv Turquoise, şi eu care voiam să-l ronţăi.

— Îl vei ronţăi, scumpa mea, zise sir Arthur, mângâind bărbia catifelată ca o piersică a frumoasei fete.

Turquoise îşi arătă dinţii albi şi ascuţiţi ca de şoarece şi avu un surâs provocator.

— Îţi cunoşti, cel puţin, rolul?

— De minune!

— Şi tu? întrebă Rocambole, întorcându-se către falsul doctor.

— De o lună, răspunse acesta, am învăţat conştiincios şi sunt aproape chirurg. Îl voi îngriji pe rănit ca Aesculap însuşi.

Fernand era leşinat în continuare.

Turquoise şi falsul doctor se instalară la căpătâiul lui.

— Să mergem, spuse sir Arthur lui Rocambole, nu mai avem ce face aici.

Şi adăugă, aplecându-se la urechea lui Turquoise:

— De două ori pe zi să-mi dai de ştire ce se întâmplă; e bine aşa?

— Fără îndoială!

Baronetul îl luă de braţ pe Rocambole, îl scoase afară din dormitor şi ajunseră în grădină, unde lăsaseră caleaşca cu calul legat de un arbore.

Turquoise, instalată abia în dimineaţa aceea, nu avusese timp să se aranjeze şi nu angajase decât o cameristă, care fusese trimisă din timp la culcare, aşa cum prevedeau ordinele lui sir Williams.

— Scumpul meu amic, îi spuse baronetul luând hăţurile din mâinile lui Rocambole şi permiţându-şi plăcerea de a conduce singur, n-ai vrea să ne reîntoarcem la bal?

— Cu multă plăcere, spuse Rocambole.

Baronetul îşi scoase ceasul.

— E ora patru dimineaţa, zise el.

— Nu-i nimic! precis se va dansa până la opt.

— Şi vom supa în zori.

Sir Williams, sub trăsăturile lui sir Arthur, reintră deci în casa familiei Van-Hop, unde sărbătoarea se desfăşura în toată splendoarea ei; se părea că nimeni nu remarcase absenţa lor.

Maiorul nu revenise.

El plecase să supeze la Maison d’Or, după care s-a întors liniştit acasă.

Sir Arthur se plimbă prin sala de bal, trecând printre grupele care dansau sau discutau, până când ajunse într-un colţ unde se opri pentru a discuta cu Rocambole.

Din acest loc, cei doi complici puteau să vadă totul, fără a atrage atenţia.

Observară, în primul rând, că tânărul conte de Château-Mailly dansa cu Hermine.

Îl văzură apoi pe Chérubin, pe frumosul Chérubin, care reuşise să obţină un vals de la doamna Van-Hop şi amândoi se învârteau în vâltoarea dansului. Marchiza de Van-Hop arăta foarte emoţionată, deşi nu părea să acorde o atenţie deosebită partenerului ei.

— Iată, spuse sir Arthur, aplecându-se la urechea lui Rocambole şi arătându-i cu o privire pe frumoasa creolă, îi vezi?

— Da, a început cucerirea.

— Îmi aminteşte, în acest moment, de copiii regelui Carol I, care surâdeau la vederea securii sub al cărei tăiş trebuia să cadă, o oră mai târziu, capul tatălui lor.

— Ah!

— Da! marchiza, valsând cu Chérubin, se joacă cu securea.

— Frumoasă comparaţie, unchiule.

— Numai că, de data asta, securea va fi un pumnal…

— Foarte bine!

— Şi pumnalul va fi pentru ea.

— După câte înţeleg eu, Chérubin va fi pumnalul.

Baronetul ridică din umeri.

— Nu, spuse el. El va fi numai acela care va pune arma ucigaşă în mâna marchizului, acest om cinstit care-şi iubeşte atât de mult soţia.

Şi baronetul avu un surâs, în faţa căruia ar fi tremurat chiar Satana.

Capitolul XIV.

Fernand Rocher leşinase exact în secunda loviturii lui Rocambole.

Când îşi reveni, nu mai era pe terenul viran, iar martorii, adversarul, săbiile, totul dispăruse. Fernand se găsea culcat într-un alcov; în cameră domnea un semiîntuneric misterios, datorită unei lămpi care abia pâlpâia, aşezată pe căminul din apropiere. Această lampă lumina confuz obiectele dimprejur, asupra cărora rănitul îşi plimbă privirea uimită.

I se părea că se găseşte într-un dormitor destul de spaţios, mobilat luxos, al cărui aspect îi era complet necunoscut.

Lampa arunca o lumină ştearsă şi îndoielnică pe tapete, pe mobile, pe perdele şi, cu ajutorul acestei lumini, privirea mirată a lui Fernand încerca să facă un soi de inventar.

Observă, la început, câteva mobile pe care numai arta şi fantezia reunite le selecţionase cu atâta eleganţă: un bufet mic în lemn aurit, ghivece lăcuite, scrinuri de Boule, fotolii moi, acoperite cu o stofă mătăsoasă de culoare gri ca cenuşa, covoare moi, ale căror culori închise se armonizau perfect cu tapetul de pe pereţi, cu uşile şi cu ferestrele.

Părea dormitorul unei tinere din lumea bună. Proprietara camerei putea fi o persoană care peste câteva zile urma să se mărite, sau o ducesă la vârsta de douăzeci de ani; căci totul era în acelaşi timp sobru şi elegant, şi nimic nu lăsa impresia că ar aparţine unei femei cu o situaţie echivocă. Din contră, s-ar fi putut presupune că zâna acestei locuinţe era seara regină sau simplă subretă, de cealaltă parte a cortinei de la Comedia Franceză, atât de mult bun gust, lux, delicateţe şi artă se găseau în acest cuibuşor.

Fernand încercă să-şi amintească trecutul cel mai îndepărtat şi totuşi îşi dădu seama că nu trecuse niciodată pragul acestei camere. Cu toate acestea, el se găsea aci, culcat, singur, în mijlocul unei depline tăceri.

Făcu o mişcare, care-i smulse un strigăt de durere.

Această durere fu pentru el ca aprinderea unei lumini.

Îşi aminti dintr-o dată de duel, de adversarul său, de martor, până şi de strania senzaţie de frig pe care a simţit-o când vârful săbiei i-a pătruns în umăr, şi-şi dădu seama că fusese transportat, în grabă, aici.

Câteva picături de sânge care ornau perna, cât şi aparatul pe care-l simţea pe rană, îl ajutară să-şi amintească totul.

În acelaşi timp, strigătul pe care-l scosese trezi pe cineva din casă, căci se auzi o uşă şi un bărbat îmbrăcat în negru, cu cravată albă, chel, puţin obez, purtând ochelari pe o figură serioasă, se apropie în vârful picioarelor. Apoi, fără să spună un cuvânt, severul personaj luă mâna rănitului, care atârnă în afara patului, şi îi pipăi pulsul.

— Aveţi o febră destul de mare, domnule, îi spuse el, e un semn bun… Vă doare?

— Nu foarte tare, răspunse Fernand, care înţelese că are de a face cu un medic; numai că am făcut o mişcare bruscă.

Doctorul dezveli umărul bolnavului şi reaşeză cu grijă aparatul, care fusese mişcat din loc.

— Trebuie să staţi liniştit, domnule, zise el; repaosul este absolut necesar.

— E deci o rană periculoasă, domnule? întrebă Fernand.

— Periculoasă, nu, răspunse doctorul, dar destul de gravă, domnule, încât să cred că este necesar să nu părăsiţi patul cel puţin opt zile. Din fericire, este iarnă, anotimp totdeauna preferabil verii în vindecarea unor răni.

— Domnule, reluă Fernand, îmi permiteţi să vă pun o întrebare?

Doctorul făcu un semn afirmativ.

— Îmi puteţi spune dacă mă găsesc într-un spital?

— Nici gând, domnule.

— Atunci, probabil că sunt la martorul meu, sau la adversarul meu?

— Domnule, spuse cu naivitate medicul, nu vă pot informa în această privinţă. Am fost chemat la căpătâiul dumneavoastră acum două ore. Zăceaţi îmbrăcat pe acest pat şi sângele curgea destul de abundent din rană… O femeie, o femeie tânără de aproximativ douăzeci de ani…

— Soţia! exclamă Fernand.

— Nu ştiu; este mică, blondă, foarte drăguţă…

— Asta nu e Hermine, murmură rănitul surprins. La cine mă aflu, oare?

— Nu ştiu absolut nimic. Am văzut-o doar ştergându-vă sângele pe măsură ce curgea. Era împreună cu o cameristă.

— Dar, insistă Fernand, în culmea nedumeririi, nu era nici un bărbat aici?

— Niciunul.

— Şi nu ştiţi numele doamnei care…

— Faţă de mine i-au spus numai doamnă, deci asta e tot ce pot să vă spun.

— Ce straniu mister! gândi rănitul.

Şi cum făcu această reflecţie în gând, draperia, pe care doctorul o lăsase să cadă când intră, se ridică din nou şi Fernand auzi un pas uşor lunecând pe covoare; o femeie intra în vârful picioarelor. Această femeie produse o puternică impresie asupra rănitului.

Secretul care părea să învăluie ciudata aventură la începutul ei, apoi această predispoziţie în care se găsea datorită emoţiilor prin care trecuse cu câteva ore mai înainte şi, în fine, minunata frumuseţe a necunoscutei, contribuiră toate laolaltă la intensitatea acestei impresii.

Avea în faţa lui o făptură micuţă şi încântătoare, blondă ca madonele lui Raphael, cu ochii de un albastru închis ca azurul mărilor, o talie unduioasă şl flexibilă şi mâini mici, care păreau mai curând să aparţină unui copil decât unei femei.

Un capot de catifea neagră cu revere albastre ca cerul, scoteau în evidenţă minunata albeaţă a braţelor şi gâtului: un surâs puţin trist, cum se vede numai la femeile care au

deschis cartea vieţii la pagina cu necazuri, flutura pe buzele ei.

Se apropie cu o privire neliniştită, îl privi pe Fernand şi îl salută, făcându-i un semn cu mâna.

— Cum vă simţiţi, domnule? îl întrebă ea.

Vocea era dulce, cu un timbru melodios şi produse o plăcută impresie rănitului.

Şi, cum întredeschise gura pentru a-i mulţumi şi, probabil, pentru a o întreba pe frumoasa necunoscută prin ce stranii împrejurări se afla aici, ea duse degetul la buze.

— Ssst! domnule, zise ea tare. Doctorul pretinde că trebuie să vorbiţi cât mai puţin.

În acelaşi timp, se îndreptă spre o măsuţă apropiată, unde se afla o ceaşcă plină cu ceai, pe care o luă în mâna.

Şi dat fiind că medicul n-o mai putea vedea, ea îşi duse din nou degetul la gură şi, de această dată, rănitul înţelese că dorea să nu fie întrebată nimic faţă de o terţă persoană.

Apoi reveni lângă pat şi îi dădu lui Fernand băutura.

Fernand nu încetă nici un moment să admire această frumoasă femeie, urmărind cu privirea toate mişcările ei.

— Doamnă, spuse atunci medicul, pentru moment îngrijirile mele sunt inutile. Rana merge bine, febra nu este alarmantă, voi reveni peste câteva ore să schimb pansamentul.

Ea îl concedie cu un gest de regină, luă o lumânare pentru a-i lumina calea şi ieşi împreună cu el.

Fernand urca din nou pe culmile nedumeririi.

Unde se afla?

De ce soţia nu fusese anunţată?

Strigă. Necunoscuta se reîntoarse.

— Doamnă, îi spuse Fernand, cu toate că mi-aţi impus tăcerea, cu toate că pretindeţi că prezenţa mea aici trebuie să rămână chiar pentru mine un mister, sper că nu-mi veţi refuza o favoare?

— Vorbiţi, spuse ea surâzând.

— Sunt căsătorit, doamnă, îmi iubesc soţia… care trebuie să fie foarte îngrijorată de absenţa mea…

— Soţia dumneavoastră a fost anunţată.

Şi blonda necunoscută îi aruncă una din acele priviri şi unul din acele surâsuri care tulbură şi inima celui mai pur om.

Apoi, ea adăugă:

— Închipuiţi-vă că sunteţi în palatul unei zâne, o zâna care v-a salvat viaţa şi nu vă cere în schimbul binefacerii făcute decât un lucru…

— Oh! spuneţi, doamnă!

— Un lucru foarte simplu…

Şi-l privi surâzând în continuare.

— Ce? întrebă el.

Puse din nou un deget pe buze.

— Tăcerea! spuse ea.

Şi dispăru.

Fernand rămase singur, pradă unei totale uimiri, amestecată cu o ciudată admiraţie pentru frumuseţea acestei femei.

Timp de câteva minute, speră s-o vadă reapărând şi simţi chiar o inexplicabilă nerăbdare, un fel de spaimă că nu va mai sosi, pe care chiar lui îi era greu să şi-o explice.

Dar minutele treceau, apoi se scurse o oră şi blonda făptură nu reveni.

Fernand intră atunci în acea fază a febrei care urmează aproape întotdeauna leşinurilor provocate de o rană mai serioasă.

De altfel, serioasă sau uşoară, o rană nu produce întotdeauna leşin, dar fie că este urmată de leşin sau nu, rănile sunt urmate totdeauna de accese de febră care dau naştere, în general, deşi de intensitate diferită, unui gen de delir mintal.

Halucinaţii ciudate apărură în mintea lui şi pierdu complet conştiinţa situaţiei reale.

Se scurseră mai multe ore în care el rămăsese în această stare, iar lampa, care arunca o lumină dubioasă în cameră, sfârşi prin a se stinge.

În întuneric, halucinaţiile deveniră mai intense şi mai ciudate, iar tânăra femeie, frumoasa blondă, juca rolul principal.

Lucru straniu! Fernand se gândea în acelaşi timp la soţie şi la frumoasa necunoscută, confundându-le uneori pe amândouă într-o singură făptură; apoi ajunse să-şi închipuie că era mort, că fusese ucis şi că locul unde se afla nu era altul decât anticamera unei alte lumi sau a unei alte vieţi.

Din halucinaţie în halucinaţie, rănitul adormi.

Când se trezi, o rază de soare pătrundea printre perdele şi cădea pe covor.

Somnul calmase puţin febră şi rănitul îşi reveni complet.

În acelaşi timp, amintirile începeau să se adune şi putu, în fine, să analizeze în amănunt întâmplările din ajun, adică neaşteptata provocare căreia îi fusese victimă la balul marchizului Van-Hop şi urmările ei, până în momentul în care căzuse atins de sabia adversarului.

Aici, în casă, se afla doar o femeie. Ce s-a întâmplat cu adversarul şi cu martorii?

Unde l-au transportat?

De ce soţia nu este lângă el?

Şi cine este această splendidă făptură, care s-a transformat în infirmieră?

Erau întrebări cărora nu le găsea răspunsul.

Dar, în ciuda tuturor întâmplărilor, Fernand continua să se gândească la soţia lăsată la bal care, fără îndoială, se întorsese acasă convinsă că-l va găsi acolo şi care, la fel de neîndoios, petrecuse o noapte chinuitoare.

Şi totuşi nu îndrăzni să strige şi se resemnă să aştepte să apară cineva. Într-adevăr, puţin după aceea, uşa prin care dispăruse gingaşa şi blândă necunoscută, se redeschise.

Fernand simţi învăluindu-l o misterioasă emoţie, inima îi bătea puternic, iar imaginea acestei frumoase şi caste

Hermine – pe care nu încetase s-o iubească timp de patru ani – avu de susţinut o puternică luptă cu imaginea unei alte femei, înconjurată de o taină grea.

În pragul uşii, Fernand o observă pe frumoasa necunoscută. Ea veni către el jumătate tristă, jumătate surâzând şi spuse:

— Imediat va veni doctorul să vă panseze. Cum vă simţiţi? Vă doare? Aţi dormit puţin?

Ea îi punea toate aceste întrebări cu vocea-i dulce şi încântătoare, ca o melodie, şi-ţi dădea impresia că o afecţiune puternică şi neobişnuită îi dicta fiecare cuvânt.

— Îmi merge mai bine, răspunse el, dar…

— Ei bine, întrebă ea?

— Soţia mea… murmură Fernand.

— Ssst! Soţia dumneavoastră este anunţată, soţia dumneavoastră este liniştită… Vă ajunge!

Fernand se simţi pradă unei emoţii violente şi inexplicabile, şi totuşi nu ştia nici măcar numele acestei femei, şi o iubea numai pe Hermine. Ea vru să ia mâna lui Fernand în a sa, pentru a se asigura că nu are febră; dar Fernand prinse această mână şi o sărută respectuos – sărutul unui om recunoscător.

Ea îşi retrase mâna şi roşi.

— Ce faceţi, domnule? îi spuse ea.

— Doamnă, se bâlbâi el, vă mulţumesc şi-mi exprim în felul acesta recunoştinţa.

— Nu-mi datoraţi nici o recunoştinţă, răspunse ea simplu.

— Totuşi?… făcu el cu un ton interogativ.

— Îmi închipui, spuse ea, vreţi să ştiţi unde vă aflaţi şi cine sunt?

— Bineînţeles…

— Ei bine, răspunse ea, e imposibil.

— Imposibil?

— Da; e imposibil să vă spun, nu numai cine sunt, dar chiar unde sunteţi… Totuşi…

— Ah! spuse rănitul cu spaimă.

— Pot să vă spun, reluă ea, că vă găsiţi la Paris şi aţi fost transportat la mine în momentul când aţi fost rănit.

Şi lăsând să alunece un surâs pe buzele ei roşii, ea adăugă:

— Restul e secret.

Fernand o contemplă cu o admiraţie mută.

— Rana dumneavoastră nu are nimic grav, reluă ea, dar vă este totuşi absolut interzis să vă ridicaţi din pat sau să faceţi cea mai mică mişcare, ba chiar doctorul mi-a spus că vom fi obligaţi să vă condamnăm la o dietă severă.

Continua să surâdă şi adăugă:

— Totuşi, nu vor trece opt zile şi s-ar putea să fiţi transportat acasă… la… soţia dumneavoastră…

Ea pronunţă atât de greu aceste cuvinte, ca şi cum ar fi fost nevoită să şi le smulgă din inimă.

Seara, Fernand fu din nou doborât de febră şi delir.

Noaptea fu rea, plină de vise, halucinaţii, în mijlocul cărora soţia sa şi blonda necunoscută păreau să se ţină de mână.

Zorile îl găsiră slăbit, epuizat, cu membrele atinse de un tremur nervos şi cu ochii injectaţi.

Îi era imposibil să fixeze un obiect, n-ar fi putut să scrie sau să citească.

Frumoasa infirmieră intră în vârful picioarelor, se apropie de pat şi se asigură, cu o privire rapidă, de starea în care se afla bolnavul.

— Bună ziua, îi spuse ea, se pare că vă e bine, mult mai bine, criza de care ne temeam a trecut.

— Deci vă temeaţi de o criză?

— Da, şi din această cauză am fost nevoită să vă mint.

— Cum?

— V-am spus că soţia a fost anunţată…

Fernand scoase un strigăt.

— Cum… Şi n-a fost?

— Nu. I s-a scris, pur şi simplu, că o afacere urgentă vă ţine departe de Paris câteva zile. Ne temeam de această criză… Acum, că a trecut… Noi putem… Dumneavoastră îi puteţi scrie… Doamna Rocher va fi liniştită.

Fernand era zdrobit.

— Deci îmi ştiţi numele? întrebă el.

— Fără îndoială! Altfel aţi fi aici?

— E adevărat, murmură el, pătruns de adevărul acestui răspuns. Dar de ce n-aţi scris soţiei mele?

— Pentru a nu o alarmă. Acum, reluă ea, permiteţi-mi să vă repet; deşi vă va fi greu, fără îndoială, să vă serviţi de mână, totuşi cred că-i veţi putea scrie câteva rânduri, sau cel puţin, să semnaţi ceea ce voi scrie eu.

Ea se îndreptă către un mic pupitru din lemn de trandafir, aşezat chiar la marginea patului.

Luă de acolo o pană, hârtie, i le întinse şi îi spuse:

— Încercaţi!

El luă pana şi încercă să scrie câteva rânduri; dar mişcarea pe care o făcu deplasă aparatul pus pe rană şi-l făcu să scoată un strigăt.

— Văd foarte prost, spuse el.

— Doamne! spuse tânăra femele. Am fost prea sigură de puterile dumneavoastră… Atunci vă voi servi eu de secretară.

Se aşeză la picioarele patului, luă pana şi scrise: „Scumpa mea Hermine, un uşor accident mă sileşte să apelez, pentru a-ţi scrie, la ajutorul unei mâini străine. Totuşi voi avea forţa de a-mi semna scrisoarea…”

Frumoasa necunoscută se opri şi-l privi pe Fernand surâzând.

— Ah! Doamne, spuse ea, trebuie totuşi… cu toată durerea pricinuită.

Reluă pana şi urmă cu voce tare: „Am trecut printr-un mare pericol; din fericire, am scăpat şi te iubesc; nu vor trece opt zile şi voi fi alături de tine.

Nu te alarma, nu fi necăjită. Gândeşte-te că oricând şi oriunde sunt cu tine şi-ţi port imaginea gravată în suflet!

Fernand al tău, care te iubeşte”.

— E mai bine, spuse frumoasa secretară a lui Fernand, întrerupându-se, e mult mai bine să nu intrăm în amănuntele acestei triste întâmplări…

Dar în realitate – contând pe starea de slăbiciune a lui Fernand şi fiind convinsă că el nu va putea citi înainte de a semna – blonda infirmieră nu scrisese aceste ultime cuvinte, rostite cu voce tare.

Ea scrisese, de fapt: „M-am duelat pentru un fleac; am fost rănit uşor. Din fericire, cauza acestui duel are o mânuţă drăguţă şi albă care-mi va servi de secretară.

La revedere, îţi sărut mâinile”

Şi avu îndrăzneala să-i prezinte biletul.

— Nu pot să citesc, spuse el, dar pot să semnez.

Deşi mâna îi tremura, semnă destul de citeţ pentru ca Hermine să nu se îndoiască de autenticitatea semnăturii.

Necunoscuta îi luă imediat biletul din mână, îl îndoi, îl puse într-un plic, îl pecetlui cu piatra inelului pe care-l purta în deget şi, în timp ce Fernand îi admira mişcările graţioase şi talia zveltă şi gingaşă, ea murmură încetişor, în timp ce scria adresa:

— Iată un scris şi un sigiliu, care vor rămâne întipărite în mintea doamnei Rocher…

Se ridică uşor, surâzătoare, şi aruncă din vârful degetelor un salut de adio rănitului.

Plecă să încredinţeze scrisoarea unui valet, pe care-l trimise în strada Isly.

Către ceasurile zece, doctorul reveni, îl pansă din nou pe Fernand, îl consultă, îi permise să mănânce şi se retrase fără ca bolnavul să fi putut afla ceva de la el.

Din acest moment, tânăra femeie se instală la căpătâiul lui Fernand, nepermiţând decât cameristei să pătrundă în această cameră. În timpul zilei, ea încercă să alunge plictiseala rănitului prin mii de apropouri spirituale, prin

anecdote din lumea marilor saloane, a teatrului şi artelor, discutând despre toate în cunoştinţă de cauză. În acelaşi timp, ea îşi dezvălui firea graţioasă, folosind toate inocentele cochetării ale femeilor din lumea bună.

Dar de fiecare dată când Fernand – care asculta încântat toate istorioarele ei – vroia s-o întrebe ceva, să-i smulgă măcar unul din secretele ei, al numelui, al situaţiei, ea îşi încrunta pe jumătate frumoasele sprâncene, zicându-i:

— Într-adevăr, sunteţi un ingrat…

Şi în timp ce el cobora privirea, bâlbâind o scuză, ea adăuga cu o voce gravă, chiar puţin tristă şi a cărei melancolie pătrundea până în adâncul sufletului lui Fernand:

— Credeţi-mă, domnule, că dacă misterul care vă înconjoară şi care mă împiedică să vă spun unde sunteţi, cine sunt, cum aţi ajuns aici, nu ar fi impus de o voinţă superioară mie, l-aş fi încălcat de mult şi v-aş fi dat toate amănuntele pe care mi le cereţi…

Şi în momentul în care această frază era pronunţată, surâsul îi revenea pe buze şi conversaţia continua pe alt tărâm.

Spre seară, către orele zece, ea îi ură noapte bună şi dispăru.

Fernand o visă până la ziuă; când ea reveni, se simţi de-a dreptul emoţionat şi aproape uitase că este căsătorit.

Dar ea îi spuse cu un surâs pe jumătate batjocoritor:

— Am ştiri de la doamna Rocher; îi merge bine… A fost foarte neliniştită noaptea precedentă, dar biletul meu i-a dat asigurările necesare… Vă aşteaptă în opt zile…

Aceste cuvinte produseră un efect ciudat asupra lui Fernand; se simţi tulburat şi coborî ochii.

Pentru prima oară în viaţă, Fernand îşi puse întrebarea dacă ar fi posibil să nu-şi iubească nevasta pentru eternitate.

Punându-şi această întrebare, el o privea pe necunoscută, a cărei micuţă mână se juca distrată cu un

cordon de sonerie, plasat în apropierea căminului.

— Scumpul meu rănit, spuse ea dintr-o dată, ridicând capul; infirmiera dumneavoastră vă cere un concediu de câteva ore; sunt obligată să ies, dar vă voi lăsa în grija medicului. În ciuda aerului său pedant, este totuşi un om de spirit.

Chiar în momentul în care ea termina definirea omului de ştiinţă, doctorul intră.

Tânăra femeie îi trimise un ultim surâs lui Fernand şi ieşi.

— Repede, spuse ea, trecând în altă cameră, unde se găsea camerista, vino să mă îmbraci. Vreau să văd cum îmi vor veni aceste lucruri. O rochie de lână şi o bonetă de doi bani.

Eleganta femeie trecu în altă cameră şi-şi schimbă rapid hainele, ieşind de acolo îmbrăcată ca o umilă muncitoare din foburguri: rochie neagră, un şal îngust, o bonetă care-i ascundea părul, ghete dintr-o pânză puţin cam destrămată, mănuşi tricotate şi cu un mic coş în mâna.

Ea spuse cameristei:

— Fugi şi adu-mi o trăsura.

— Riscaţi să vă dea cineva de pomană, doamnă, strigă subreta, punând în aceste cuvinte toată admiraţia pe care o resimţea faţă de această neaşteptată transformare.

Cinci minute mai târziu, tânăra femeie traversa grădina, ajungea la poartă unde se găsea trăsura, se urca şi-i spunea vizitiului:

— Condu-mă în piaţa Bastiliei. Te vei opri la colţul foburgului Saint-Antoine.

Trăsura porni…

Încotro se îndrepta?

Capitolul XV.

A sosit timpul să reînnoim cunoştinţa pe care am făcut-o în primul episod al acestei povestiri, cu două simpatice personaje. Este vorba despre Cerise şi Léon Rolland.

Dacă ne aducem bine aminte, frumoasa lucrătoare se căsătorise cu fericitul Léon, chiar în ziua în care contele Armand de Kergaz se căsătorea cu domnişoara de Balder.

În momentul în care tânăra pereche ieşea din biserică, domnul de Kergaz se afla în imediata lor apropiere.

— Prietene, îi spuse el, plec imediat şi în câteva ore voi fi foarte departe de Paris.

— Duceţi-vă, domnule conte, răspunse Rolland; înţeleg că simţiţi nevoia să fiţi un timp singuri cu fericirea dumneavoastră.

— Plecând, spuse contele, nu uit nici un moment că această fericire despre care vorbeşti v-o datorez vouă, atât ţie, cât şi frumoasei şi virtuoasei tale soţii, şi doresc foarte mult să păstrez prietenia voastră atunci când mă voi întoarce.

— Ah! domnule conte, strigă Cerise, nu este o prea mare onoare pentru noi?

— Nu, spuse Armand. Inimile nobile se înfrăţesc.

Şi-i dădu o scrisoare, spunându-i:

— Pentru a-ţi dovedi prietenia, îţi voi încredinţa o misiune… O foarte importantă misiune, dar pe care sunt convins că o vei duce cu bine la îndeplinire.

— Ah! vorbiţi, domnule conte, vorbiţi, murmura Léon emoţionat.

— Instrucţiunile sunt conţinute în această scrisoare, spuse el. Adio… sau, mai bine zis, la revedere!

Şi contele trecu mai departe, oferind braţul tinerei sale soţii, ajutând-o să urce în poştalionul care aştepta gata pregătit chiar la scara bisericii şi caii porniră în mare grabă, ducând – aşa cum zisese Léon – fericirea pe perne de mătase.

Imediat după plecarea lor, Léon Rolland rupse voluminosul plic pe care i-l dăduse contele.

Plicul cuprindea două scrisori.

Una, pe care se vedea scrisul lui Jeanne, era adresată lui Cerise.

Cealaltă, scrisă de către conte, era pentru Léon Rolland.

Léon o deschise pe a lui şi citi: „Prietene, Dacă am îndrăznit să mă sustrag câteva luni sarcinii pe care mi-am impus-o, este datorită convingerii mele profunde că am lăsat la Paris oameni la fel de devotaţi ca şi mine, marii cauze pentru care lupt. Ştiu că eşti unul din acei care mă vor ajuta cu toată energia. Permite-mi deci, scumpul meu prieten, să-ţi încredinţez o misiune.

În lungile luni când haina iernii acoperă Parisul, de multe ori pâinea e scumpă şi lemnele aproape de negăsit; numeroase familii trăiesc dintr-un salariu insuficient, care datorită scumpirii nu-i poate nici măcar hrăni. Ai fost muncitor şi cunoşti toate mizeriile, toate durerile şi virtutea fraţilor tăi. Acesta este motivul pentru care te-am ales tocmai pe tine, ca să încerci să uşurezi aceste mizerii, să consolezi aceste dureri, să încurajezi virtutea necunoscută.

Ai fost muncitor, vreau să devii patron. Stabileşte-te în centrul foburgului Saint-Antoine, deschide acolo un mare atelier de tâmplărie şi de ebenistică în care să faci posibila angajarea a cel puţin două sute de oameni. Dă de lucru în special celor care au familii grele; pentru alegere, întreabă-ţi întotdeauna inima.

Adaug la scrisoarea mea un bon pe care bancherul meu îl va onora pentru o sută de mii de franci, ceea ce constituie cheltuielile de instalare, în acelaşi timp, îţi deschid la el un cont care va fi limitat numai de experienţa ta, Armand”

„Scumpa mea Cerise, Sub ochii mei, Armand i-a scris lui Léon o scrisoare, pe care, de altfel, mi-a dat-o s-o citesc.

Eu însămi am o idee foarte bună şi, pentru că Léon va fi executorul dorinţelor lui Armand, am să te rog pe tine să pui în practică ideea mea.

Dacă Léon va deschide un mare atelier pentru bărbaţi, de ce n-ai conduce tu, scumpa mea Cerise, un atelier la fel de mare destinat femeilor, tinerelor orfane pe care lipsa lucrului, tentaţia luxului, fascinaţia viciului le-ar putea îndepărta de la drumul cel drept şi care n-au totuşi curajul

de a munci douăsprezece sau cincisprezece ore pe zi, pentru a câştiga un salariu de mizerie?

Armand a pus la dispoziţia mea cincizeci de mii de franci şi un credit la bancherul său. Din moment ce plec, îţi las puteri depline asupra acestor bani şi te rog să-mi păstrezi în continuare prietenia pe care mi-ai dovedit-o de atâtea ori, Jeanne”

Léon şi Cerise, după ce au citit cele două scrisori, s-au privit, şi chiar prin privirile schimbate ei au jurat să execute dorinţele binefăcătorilor lor.

Şase luni mai târziu, Léon Rolland era unul din fabricanţii din foburgul Saint-Antoine, probabil cel mai cunoscut, şi care dădea de lucru celui mai mare număr de muncitori.

Cerise se afla în fruntea unor mari ateliere de confecţii, unde orfanele sau mamele de familie găseau întotdeauna de lucru cu un salariu mult mai ridicat decât oriunde altundeva.

Exact în ziua în care frumoasa necunoscută părăsea pentru un moment căpătâiul lui Fernand rănit, pentru a alerga – deghizată în muncitoare – în piaţa Bastiliei, Léon Rolland se afla în magazinul lui, către orele unsprezece dimineaţa, discutând cu casierul şi cu contramaistrul.

Un ucenic, care făcea şi unele servicii patronului, bătu discret la uşă şi, când fu invitat de Léon, intră în birou.

— Ce vrei, Minet?

— Patroane, răspunse ucenicul, – căruia porecla de Minet i-a fost dată de către colegii de atelier din cauza nostimei sale mutrişoare, şmechere şi viclene, şi uşurinţei cu care el se căţăra peste tot şi se lăsa să alunece pe balustradă scării – o tânără fată vrea să vă vorbească.

Léon crezu că soţia, care ocupa etajele superioare ale clădirii, îi trimisese una din muncitoare, îi spuse lui Minet:

— Sunt aici… spune-i să intre.

Atunci patronul văzu apărând în prag o minunată şi delicată făptură, pe care noi o cunoaştem, de altfel la fel de

seducătoare în umilele-i haine de muncitoare pe cât era cu câteva ore mai înainte în ochii lui Fernand Rocher, în capotul ei de femeie elegantă şi bogată.

Turquoise era, ca şi încântătorul Chérubin, dotată cu o ciudată putere de fascinaţie exercitată numai prin privire.

Léon trecu printr-un şoc asemănător celui care îl cuprinsese pe Fernand Rocher şi coborî fără să vrea ochii sub privirea albastră şi profundă pe care i-o aruncă Turquoise.

Strălucirea stranie a ochilor îi dădea o putere aproape magnetică, destul de mare pentru a tulbura atât un om din lumea bună ca Fernand Rocher, cât şi un simplu muncitor ca Léon Rolland.

Léon tresări deci, fără să vrea, la vederea tinerei femei şi aproape maşinal îi oferi un scaun.

— Domnul… Rolland? întrebă ea cu cea mai dulce voce posibilă.

— Eu sunt… domnişoară.

Tânăra femeie aruncă o privire neîncrezătoare asupra celor două persoane care se găseau în birou.

Léon înţelese că ea nu va îndrăzni să vorbească faţă de ei şi le făcu semn să plece.

— Vă ascult, domnişoară, zise el.

Ea coborî ochii şi părea să tremure toată.

— Domnule… zise ea, în sfârşit. Aţi dat de lucru, cam acum doi ani, unui muncitor cu numele de François Garin…

— Da, domnişoară… cred, cel puţin… mi se pare că-mi amintesc acest nume, spuse Léon, încordându-şi memoria. Era un om de aproximativ cincizeci şi cinci de ani.

— Da, făcu ea un semn cu capul, ridicând din nou către el acea privire care-l tulburase.

— Un muncitor din provincie… reluă Léon, care-şi aminti, în sfârşit, de omul despre care se vorbea. Venise la Paris şi nu putea găsi de lucru. A lucrat la mine cam şase luni.

— Exact, domnule.

— Apoi s-a reîntors acasă, în provincie, unde avea o fiică.

— Eu sunt, domnule, zise tânăra femeie cu o voce emoţionată.

— Dumneavoastră! spuse Léon surprins.

— Da, mă numesc Eugénie Garin, răspunse ea cu tristeţe.

— Şi… tatăl dumneavoastră? întrebă Léon.

— El m-a trimis, domnule.

— Ah! înţeleg, spuse Léon, îi e frică, fără îndoială, să nu fiu supărat pe el fiindcă m-a părăsit aşa, dintr-o dată. Spuneţi-i, adăugă el surâzând, că am oricând de lucru pentru el… Şi dacă are nevoie, îi pot da un avans.

— Eh! murmură tânăra femeie. Tatăl meu nu va mai munci niciodată, scumpul meu domn…

Şi încercă să-şi împiedice un oftat.

— E orb, zise ea.

— Orb! strigă Léon.

— De şase luni, domnule, răspunse ea, ridicând din nou asupra lui frumoasă-i privire.

— Ah! înţeleg, spuse muncitorul, a avut dreptate să vă trimită la mine. Îi mulţumesc.

Necunoscuta roşi şi păru să fie tulburată.

— Vă înşelaţi, probabil, domnule, murmură ea; noi suntem mândri. Eu vin să cer de lucru.

Şi cum Léon făcu un gest, ea se grăbi să adauge:

— Tatăl meu mi-a spus că doamna Rolland este o foarte nobilă şi demnă doamnă, care nu va refuza să-mi dea ceva de lucru…

— Bineînţeles că nu.

— Din nenorocire, reluă ea, coborând modest ochii, nu voi putea veni să lucrez în atelier şi să-mi părăsesc tatăl…

Nu numai că este orb, dar este şi infirm.

— Asta nu-i nimic, spuse Léon, Cerise vă va da de lucru acasă.

Se ridică în acelaşi timp şi-i spuse:

— Soţia mea e plecată; s-a dus la doamna contesă de Kergaz; dar nu va întârzia să se reîntoarcă. Vreţi s-o aşteptaţi?

— Da, domnule, răspunse ea umil.

Vorbind, Léon aruncă o privire către mizerele haine ale tinerei femei, a căror curăţenie încerca în zadar să le ascundă mizeria şi simţi deja pentru ea un sentiment pe care el îl considera a nu fi altceva decât milă, cu toate că, în realitate, era imposibil de definit.

— Veniţi, spuse el, vă voi conduce sus în atelier. Cum v-am spus, soţia mea nu va întârzia mult.

Tânăra femeie îl urmă, tot aşa de umilă, tot aşa de modestă şi cu tristeţea întipărită pe faţă.

— Curios, urmă Léon, urcând scara care ducea la primul etaj. Acest François Garin era de ajuns de amărât în timpul lucrului, şi de aceea prinsesem o oarecare milă pentru el.

Şi, întorcându-se către tânăra femeie:

— Unde locuieşte?

— La doi paşi de aici, răspunse ea, în strada Charonne numărul 23.

— Bine, mă voi duce să-l văd imediat. Când aţi venit, tocmai vroiam să ies să merg chiar în această stradă, unde am un depozit de lemne.

Şi Léon deschise uşa apartamentului său, poftind-o să intre.

Locuinţa particulară a lui Léon Rolland se găsea, cum am văzut, la primul etaj şi dădea, printr-o uşă, chiar în atelierul de confecţii.

Se compunea din patru camere mici: o sufragerie, un mic salon, două dormitoare din care unul era ocupat de tinerii căsătoriţi, altul de către mama lui Léon. Camerele erau curate, modeste, şi vădeau acea îndestulare cinstită pe care o aduce munca.

— Mamă, zise Léon, s-a întors Cerise?

— Nu încă, răspunse bătrâna, care-şi păstrase portul ţărănesc şi saboţii.

— Iată, zise Léon, o tânără fată care o s-o aştepte aici şi pe care i-o recomand în mod special. Este fiica unuia din foştii mei lucrători.

Apoi, adresându-se necunoscutei:

— Domnişoară, vreţi să luaţi masa cu noi? Într-o oră Cerise va fi aici.

— Mulţumesc, răspunse ea cu tristeţe; iertaţi-mă, domnule, că nu pot să accept, dar… tatăl meu…

Léon, emoţionat până la lacrimi, se gândea probabil că sărmanul orb n-avea nici bani de pâine şi că gândul acesta o împiedica pe fată să accepte invitaţia…

— Fie, spuse el, dar aşteptaţi-ne şi pe Cerise şi pe mine. Am de făcut un drum de câteva minute şi voi reveni imediat.

Şi Léon, lăsând-o pe tânăra protejată împreună cu mama lui, coborî imediat în birou, îşi puse paltonul şi ieşi.

Ajunse imediat în strada Charonne, se opri înaintea numărului 23 şi o întrebă pe portăreasă unde poate fi găsit François Garin.

— La etajul şase, a treia uşă pe stânga pe culoar, răspunse aceasta.

Léon urcă scara murdară şi întortocheată, ajunse la etajul şase şi bătu la uşa indicată, a cărei cheie se găsea în broască.

— Intraţi, spuse din interior o voce tremurătoare.

Léon deschise uşa şi inima i se strânse dureros la vederea camerei în care pătrundea.

Era o cămăruţă mansardată care nu avea altă mobilă decât un pat de campanie, un pat obişnuit stricat, o masă şi două scaune.

Întins în patul de campanie, bătrânul era învelit cu o cuvertură subţire, mult prea uşoară pentru frigul de aici.

Fără îndoială că patul stricat era pentru fiica lui.

În cămin nu era foc.

Pe masă erau câteva farfurii crăpate şi goale, o bucată de pâine, o cană cu apă.

Într-un colţ, un vechi cufăr de lemn, în care, fără îndoială, erau strânse lucrurile vechi ale sărmanei familii.

În acest bătrân, ai cărui ochi roşii şi fără strălucire dovedeau că orbirea provine din diverse abuzuri, Léon recunoscu pe fostul său muncitor François Garin.

— Cine e? întrebă orbul.

— Eu sunt, răspunse Léon, eu, Léon Rolland.

— Ah! scumpul meu domn, strigă orbul, e posibil? Atâta onoare pentru un mizerabil ca mine?

— Fiica dumneavoastră a venit să mă vadă, taică Garin…

— Ah! murmură muncitorul, care păru să-şi reţină cu greu lacrimile, scump copil al bunului Dumnezeu! Fără ea aş fi fost de mult mort, bunul meu domn Rolland.

Şi bătrânul se ridică pe jumătate în pat şi povesti printre lacrimi că fiica îl hrăneşte de mai bine de şase luni, lucrând optsprezece ore pe zi pentru a câştiga 15 până la 20 de centime.

— Ei, adaugă el, dar iată că dintr-o dată a venit timpul când lucrătoarele în dantele nu mai găsesc de lucru, şi fata mea n-a mai putut câştiga nimic. Atunci m-am gândit la dumneavoastră, bunul meu domn Rolland, şi m-am gândit că micuţa doamnă Rolland ar putea-o ajuta.

— Ai avut dreptate, fiica dumitale e în acest moment la mine acasă şi soţia îi va da de lucru; dar, până atunci, nu te supăra, taică Garin, îţi voi împrumuta nişte bani.

Bătrânul îşi ascunse capul în mâini.

— Ah! murmură el, când mă gândesc la sărmanul meu copil nici nu mai am putere să fiu părinte…

Şi el întinse umil mâna.

Léon îi puse în mână două piese de aur şi-i spuse:

— Voi reveni mâine să te văd. La revedere taică Garin, n-ai nici o grijă, o trimit imediat acasă.

Léon Rolland coborî şi bătu la fereastra lojii portarului.

O bătrână cu un turban în cap, apăru şi-l întrebă cu o voce ascuţită ce doreşte.

— Urcă la taica Garin, îi spuse Rolland dându-i zece franci, fă-i foc în sobă, du-i, o supă şi ceva friptură. Ai grijă de el, am să revin.

Portăreasa, neobişnuită cu asemenea mărinimii, salută până la pământ şi se grăbi să execute ordinele lui Rolland, în timp ce acesta se îndrepta către locuinţa sa. Exact când traversă Piaţa Bastiliei, Cerise, care revenea de la doamna Kergaz, îşi recunoscu soţul, grăbi pasul şi-l ajunse din urmă.

— Ha! iată-te? zise Léon, oferindu-i imediat braţul.

— Da, scumpul meu bărbăţel, răspunse Cerise, întrebuinţând cu soţul său acest epitet amical, foarte răspândit printre muncitorii Parisului.

Cerise era aceeaşi frumoasă şi virtuoasă fată pe care am cunoscut-o altădată în strada Faubourg du Temple, tot atât de veselă şi de surâzătoare, lucrând cu aceeaşi plăcere şi gândindu-se la bucuriile ei.

Căsătoria o înfrumuseţase. Nu mai era puştoaica de şaisprezece ani. Era o tânără femeie de douăzeci şi unu de ani, a cărei talie îşi găsise întreaga eleganţă şi ale cărei încântătoare trăsături pierduseră acea uşoară urmă de oboseală caracteristică adolescenţei şi uneori muncilor grele nesusţinute de o hrană suficientă, întâlnită la femeile din popor. Cerise devenise femeie, o femeie tânără şi frumoasă, punctul de naivă admiraţie a locuitorilor din foburg, care n-o numeau între ei decât frumoasa doamnă Rolland.

Cerise era cea mai fericită dintre femei, – căci avea un soţ care o iubea şi un copilaş pe care-l adora – şi fericirea o făcea şi mai frumoasă.

— Copila mea, îi zise Léon, să ne grăbim puţin, ca să ajungem mai repede.

— De ce oare? E ora prânzului?

— Nu chiar, spuse Léon surâzând, te aşteaptă cineva acasă.

— Ah! cine o fi, oare?

— O biată fată fără lucru.

Şi Léon îi povesti soţiei întrevederea cu fiica bătrânului Garin şi vizita făcută în casa orbului.

Povestirea îi dădu aripi bunei Cerise; urcă uşoară ca o căprioară scara casei, atât de doritoare era de a alina mai repede durerea, şi Léon o urmă.

Eugénie Garin, sau cel puţin cea care purta acest nume, şedea în sufragerie, păstrându-şi atitudinea modestă şi melancolică.

Îi văzu pe Cerise şi pe Léon Rolland intrând în acelaşi timp, şi înţelese că era cea pe care o aştepta.

Îşi ridică din nou privirea asupra lui Léon Rolland, apoi se uită la Cerise.

Această privire produse două rezultate la fel de stranii.

Tânăra femeie era sărăcăcios îmbrăcată, avea aparenţa cinstei şi a mizeriei reunite, şi totuşi, sub greutatea privirii ei, Cerise tresări şi se tulbură de parcă un animal veninos, un şarpe, ar fi apărut înaintea ei.

S-ar zice că avea presentimentul nenorocirii care pătrundea în casa ei.

În acelaşi timp, Léon simţi de asemenea un şoc necunoscut care-i biciuia sângele în vine.

Niciuna din aceste impresii nu scăpă pretinsei fiice a lui moş Garin:

— Amândoi! gândi ea.

Şi coborând ochii, adăugă în gând:

— Nu vor trece nici opt zile şi acest om va fi nebuneşte îndrăgostit de mine, iar ea va fi moartă de gelozie.

Capitolul XVI.

Aproximativ cu o oră mai târziu, pretinsa fiică a lui moş Garin urca încet întortocheata şi murdara scară a casei cu nr. 23 de pe strada Charonne şi pătrundea în locuinţa orbului.

Portăreasa îndeplinise cu exactitate dorinţele lui Léon Rolland, aprinsese un foc în cămin, iar bătrânul se sculase şi, aşezat în colţul mesei, îşi termina liniştit prânzul.

— Ei bine, domnule orb, îi zise tânăra femeie, intrând şi schimbându-şi dintr-o dată tonul şi manierele, v-aţi jucat măcar convenabil rolul?

Taica Garin, a cărui orbire nu era completă şi care vedea încă suficient pentru a se putea deplasa, încercă să distingă trăsăturile tinerei femei, luminată în acel moment de flăcările roşietice din cămin.

— Dumnezeule! răspunse el, dacă ai fi fost aici, scumpa mea doamnă, ai fi aplaudat. Am fost o bomboană de tată. Am plâns, am sughiţat, am spus chiar că sunteţi un înger, dovadă că, acestui imbecil de patron, i-a mers totul la inimă.

Şi orbul începu să surâdă zgomotos.

— Mi-a lăsat patruzeci de franci, patronul; mi-a trimis-o şi pe văduva Fipart, portăreasa, ea mi-a făcut focul.

— Văd şi singură, spuse tânăra femeie, surâzând şi punând într-un colţ un pachet destul de mare, cu lucrul pe care i-l dăduse Cerise. Văd că ai mare poftă de mâncare, ticălos bătrân.

— He, he! zise bătrânul, poftă de mâncare am, dar mi-e mai tare sete… Şi-ar fi un semn al bunătăţii dumitale, frumoasă doamnă, dacă aş căpăta puţin vin.

— Nici vorbă, beţiv bătrân! spuse tânăra femeie râzând, când bei flecăreşti şi n-aş vrea să faci prostii.

— Trebuie deci să beau apă? suspină beţivul cu un accent dezolat.

— Până în momentul când am să-ţi dau voie să bei vin, dar în ziua aceea – dacă vrei – poţi să te culci la negustorul de vinuri.

— Şi când va fi asta?

— Nu ştiu, răspunse ea sec.

Apoi se aşează aproape de foc şi reluă:

— Uite ce e, n-am timp să stau în cocioabă asta infectă. Să ne înţelegem. Ţi-am propus zece ludovici pe lună dacă-ţi joci convenabil rolul de orb şi nenorocit.

— E adevărat, frumoasa mea doamnă, şi pot să mă făiesc, pe cinstea mea de Garin, că sunt conştiincios.

— Şi dacă vei merge până la capăt, vei primi o mie de scuzi atunci când se va termina comedia.

Orbul scoase un strigăt de bucurie.

— Bine, la revedere. Voi reveni mâine dimineaţă. Domnul Rolland nu poate veni nici dimineaţa, nici seara, o ştiu cu siguranţă. Dacă vine totuşi într-o seară, căci trebuie să prevedem toate posibilităţile, spune-i că tocmai am ieşit.

Şi, părăsindu-l pe bătrân, ea coborî scara şi intră la portăreasă. Portăreasa s-o spunem de la început, nu era alta decât chiar văduva Fipart, vechea noastră cunoştinţă din Bougival, văduva nelegitimă a lui Nicolo, mama adoptivă a derbedeului de Rocambole, devenit elegantul viconte de Cambolh.

Bineînţeles că văduva Fipart nu era portăreasă de nevoie, ci numai pentru a se distra, sau pentru ceea ce s-ar numi vulgar: ca să-şi facă mâna.

Slavă Domnului! scumpa şi demna doamnă avea câteva mici economii.

La început, a pus mâna pe o sumă frumuşică, preţ al trădării scumpului ei Nicolo, care fusese executat într-o dimineaţă, cam cu patru ani înainte, în apropiere de bariera Saint-Jacques.

În plus, dezgropase o mică comoară, fără ştirea lui Rocambole, din pivniţa cabaretului din Bougival.

De altfel, o dată cu venirea din America, Rocambole i-o spuse:

— Mamă, o femeie ca tine, mama unui gentleman, nu trebuie să aibă o viaţă grea. Am să-ţi fac o rentă de o mie două sute de franci şi ai să te poţi retrage în Montmartre sau la Batignolles şi vei trăi ca o burgheză căreia nu-i trebuie nimic, are din ce trăi şi nu face rău nimănui.

— Aş prefera să fiu portăreasă într-o casă frumoasă, răspunse văduva, nerespingând renta promisă.

— Sigur, îi răspunse Rocambole, căpitanul tocmai a cumpărat o casă în strada Charonne. Locul e liber şi-l poţi ocupa imediat, răspunse fiul adoptiv.

Văduva Fipart intră în slujbă în aceeaşi zi.

— Am atâta nevoie să mă distrez! îi spusese ea lui Rocambole; altfel n-aş avea ce face, aş plânge mereu pe sărmanul meu Nicolo… Scumpul de el, ce destin tragic, să mori atât de tânăr şi nevinovat!

— Eh! îşi pierduse dinţii şi începuse să chelească…

Acesta a fost discursul funebru destinat lui Nicolo, rostit de Rocambole.

Nu e greu să ne închipuim că văduva Fipart cunoştea secretul pretinsei fiice a lui moş Garin şi primise şi instrucţiuni, fiindcă aceasta intră fără nici o jenă la portăreasă şi spuse:

— Am lăsat sus un pachet. Îl vei duce în camera pe care mi-ai reţinut-o în colţul străzii Lappe şi ai să-mi cauţi o muncitoare, care să facă această treabă.

— S-a înţeles, frumoasa mea doamnă, spuse portăreasa.

— Bună seara, pe mâine!

Şi necunoscuta plecă, ajungând în bulevard pe jos, opri în trecere o trăsură, urcă şi-i spuse vizitiului:

— În strada Moncey, colţ cu strada Blanche.

Douăzeci de minute mai târziu, Turquoise – căci ea era – descindea în faţa fostei case a lui Baccarat, pe care sir Williams aranjase să fie cumpărată pentru a o instala pe tânăra curtezană, viitorul instrument al teribilei drame pusă la punct, amănunt cu amănunt.

Camerista îşi aştepta stăpâna în budoar.

— Scoate-mi zdrenţele astea! zise Turquoise. Of!… Dacă n-ar fi în joc un milion de franci.

Se dezbrăcă în grabă şi puse să i se pregătească baia. După ce se îmbrăcă ca o femeie care a ieşit în ţinuta de oraş, o întrebă pe cameristă:

— Cum merge?

— Doctorul a venit, răspunse camerista, şi l-a pansat. A mâncat o aripă de pui şi a băut un deget de vin Bordeaux; am intrat de două ori la el pentru a vedea dacă n-are nevoie de ceva. Mi-a răspuns în ambele rânduri că nu-i lipseşte

nimic, întrebându-mă de fiecare dată dacă doamna va mai întârzia mult.

Turquoise începu să râdă.

— Biet porumbel!… zise ea.

— Eh! făcu subreta, cred că e deja ameţit… Şi-i aşa de palid…

— Şi nu te-a întrebat nimic?

— Nu.

— Nici nu ţi-a strecurat doi ludovici în mână?

— Nu!

— Bine! spuse tânăra femeie surâzând, e corect… Respectă misterul în care l-am învăluit şi-mi va fi mai uşor să-l jumulesc.

Şi Turquoise, într-o rochie de mătase castanie, cu braţele goale şi fără pălărie, cu păru-i frumos făcut numai bucle, trecu din budoar în camera unde Fernand Rocher stătea întins pe pat şi o aştepta cu nerăbdare.

Când intră, faţa bolnavului, foarte palidă câteva minute mai înainte, se înroşi imediat sub impresia unei puternice şi bruşte emoţii.

— În fine, murmură el, aţi venit!

— Dumnezeule, spuse ea surâzând şi îndreptând către el acea privire care-l tulbura totdeauna, sunteţi deci nerăbdător să mă vedeţi?

El roşi, şi se tulbură şi mai tare.

— Iertaţi-mă, bâlbâi el, sunt de o necuviinţă fără pereche.

Ea îi surâse din nou şi se aşează degajat într-un fotoliu, încrucişându-şi braţele şi luând aerul cel mai simplu din lume:

— Dumnezeule! spuse ea, înţeleg această nerăbdare şi sunteţi scuzat, fiindcă şi eu am simţit la fel…

— Dumneavoastră? murmură el, înşelându-se fără îndoială asupra sensului pe care voia să-l dea acestor cuvinte.

— Sigur, spuse ea surâzând. Bolnavii sunt ca şi prizonierii. Când sunt singuri, se plictisesc.

— Ah! doamnă.

— Ssst! spuse ea, punându-şi frumosul deget pe buze, lăsaţi-mă să-mi termin teoria.

Şi reluă, surâzând:

— Deci, la fel ca şi prizonierii care încep să aştepte cu o oarecare nerăbdare sosirea zilnică a paznicului, la fel şi bolnavii încep să-şi iubească infirmiera, fiind singura persoană pe care o văd de obicei.

— Doamnă… doamnă… murmură Fernand cu un elan neaşteptat, ah! e cu totul alt sentiment.

— Îmi închipui, spuse ea surâzând; vreţi să aveţi ştiri de la doamna Rocher?

Aceste cuvinte ajunseră la urechea lui Fernand, exact ca un neaşteptat răpăit de tobă în auzul unui soldat care doarme.

Tresări, păli, se bâlbâi, în minte îi apăru Hermine.

Dar, în ciuda imaginii lui Hermine, pe care o avea permanent în faţă, ochii tentaţi şi perverşi ai Turquoisei aruncaseră deja îndoială în sufletul lui.

O iubea încă pe Hermine?

Din acest moment, Fernand Rocher, care trăise ca într-un vis, cu schimbări rapide de febră şi de calm, strigându-şi mereu soţia, începu s-o uite, pentru a nu o mai vedea şi auzi decât pe frumoasa necunoscută…

Şi totuşi ea continua să se înconjoare cu cel mai impenetrabil mister, încruntându-şi frumoasele sprâncene ori de câte ori o întrebare indiscretă îi scăpa lui Fernand, răspunzându-i totdeauna cu un surâs plin de tristeţe:

— De ce sunteţi ingrat? Nu v-am spus de atâtea ori că secretul nu-mi aparţine?

Atunci Fernand tăcea şi continua să admire splendida făptură.

Şi aceasta, timp de opt zile.

În timpul acestor opt zile, convalescenţa rănitului progresa repede.

Dar în acelaşi timp, inima lui trebui să reziste unor îndelungi ispite. Cu toate că niciodată o femeie nu s-a arătat mai blândă în comportare, mai castă şi mai prietenoasă în acelaşi timp, mai rezervată fără ipocrizie, decât a fost Turquoise în acest timp.

Comportarea ei era, în acelaşi timp, de ducesă şi de soră de caritate.

Îl îngrijea pe Fernand cum îngrijeşti omul iubit, idolatrizat chiar. Îi surâdea ca unui copil bolnav, şi totuşi nu îndrăznea niciodată să-i atingă măcar mâna.

Era mai tot timpul lângă el; lipsea foarte puţin: în fiecare zi ieşea către ceasurile două ale amiezii şi se întorcea înainte de opt.

Atunci se aşeza la căpătâiul lui, şi Fernand nu-şi mai dădea seama că timpul trece, nici nu mai ştia că există altă lume în afară de această voce care-l fermeca.

Într-o dimineaţă, în timp ce soarele scălda în razele lui camera şi arborii despuiaţi de frunze ai grădinii, doctorul îi dădu voie bolnavului să se ridice şi să respire puţin aer curat. Apoi urmă o mare bucurie pentru Fernand, căci frumoasa necunoscută îi spuse:

— Este o vreme splendidă. Pentru acest anotimp, soarele e călduţ, aerul e plăcut. Dacă-mi promiteţi că nu veţi exagera, vă voi permite să faceţi înconjurul grădinii… Vă veţi sprijini de braţul meu.

Fernand o urmă în grădină, mai mult oferindu-i braţul decât sprijinindu-se de al ei.

Ne amintim că Fernand Rocher petrecuse – cu patru ani înainte – o noapte în acest imobil de pe strada Moncey şi, fără îndoială, ar fi putut să recunoască cel puţin grădina.

Dar nu trebuie să uităm că Baccarat l-a transportat întâi leşinat şi că, în consecinţă, el n-a putut atunci să examineze sau măcar să vadă din fugă exteriorul casei; că după aceea, a doua zi, el a ieşit din casă pe jumătate nebun, ţinut de

braţe de doi sergenţi de stradă şi admonestat de un comisar de poliţie, şi că în această stare de zăpăceală, vecină cu nebunia, n-a putut, bineînţeles, să remarce niciuna din acele particularităţi care, în alte condiţii, te ajută ca, după ani de zile, să recunoşti locurile pe unde ai mai trecut.

De altfel, arborii crescuseră, iar sir Williams, care fără îndoială calculase cu prudenţă toate, indicase să se adauge gardului exterior plăci înalte din fontă, care împiedicau vederea străzii.

Deci Fernand n-a văzut decât că această grădină seamănă cu toate grădinile din lume, că această casă este la fel ca toate casele din lume şi i-a fost imposibil să-şi închipuie că se găseşte în foburgul Saint-Germain sau în cartierul nou, care se ridică în apropiere de colina Montmartre.

De altfel, Fernand nici nu se gândea prea mult unde se află. La fel ca pasărea, fascinată de privirea şarpelui, el nu vedea şi nu auzea decât adorabila făptura care păşea alături de el.

Timp de trei zile, bolnavul a putut să se ridice, să se plimbe o oră sau două în grădină; şi cum rana se închidea şi începea să se cicatrizeze, în ultima seară frumoasă necunoscută îi spuse:

— Curând veţi fi complet vindecat şi cred că vă veţi putea întoarce la soţia dumneavoastră.

Fernand tresări, trecutul îi reveni în minte…

Avu o ameţeală.

— Dumnezeule! strigă el, dar am o soţie, un copil… O soţie pe care o iubesc şi care ar fi trebuit să fie aici!

Turquoise lipsise un moment. Reveni şi îi luă mâna:

— Prietene, îi spuse ea cu cel mai seducător surâs, vă voi cere un mare serviciu.

— Ah! spuse el, scoţând un strigăt de bucurie. Deci pot face ceva ca să vă dovedesc că…

— Ssst! murmură ea, fără vorbe mari; la ce bun? Mai bine ascultaţi-mă…

Se aşează în fotoliu, în apropierea patului, şi îi spuse:

— Ascultaţi, spuse ea.

— Vorbiţi, vă ascult!

— Ştiţi că nu pot să vă spun numele meu, nici cel al străzii pe care ne aflăm.

— Ştiu, răspunse el trist.

— Deci, reluă ea, vă rog să-mi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare că vă veţi supune orbeşte.

— Vi-l dau, doamnă.

— Orbeşte e cuvântul exact, căci vă voi lega la ochi.

Fernand făcu un gest de surpriză.

— Când veţi avea ochii legaţi, urmă ea, vă voi urca într-o trăsură; dar înainte veţi lua această scrisoare, care cuprinde instrucţiunile mele şi care vă va arăta exact ce aştept de la dumneavoastră…

— Dumnezeule! Asta e o poveste din „O mie şi una de nopţi”?

— Aproape.

— Şi unde mă va conduce această trăsură?

Ea lăsă să-i scape un hohot de râs puţin cam batjocoritor.

— Ce întrebare! spuse ea. Dacă aş vrea să vă spun de unde plecăm şi unde ajungem, n-ar mai fi nevoie să vă leg la ochi…

— E adevărat, spuse el.

— Deci, vă veţi urca în trăsură. Trăsura vă va duce o oră sau două, apoi se va opri şi veţi coborî… Atunci vă veţi scoate legătura de pe ochi şi veţi citi scrisoarea care vă va indica tot ce aveţi de făcut.

— Şi… întrebă Fernand, când trebuie să plec?

— Acum.

Turquoise scoase din micul scrin din lemn de trandafir o hârtie şi o pană, redactă scrisoarea şi o închise.

Apoi îl ajută pe Fernand să-şi îmbrace pardesiul şi, scoţându-şi fularul pe care-l avea la gât, îi spuse:

— Iată, zise ea, vă veţi gândi la mine, având-l la ochi.

Îl legă cu grijă la ochi şi-l luă de mână:

— Veniţi! zise ea, conducându-l.

Îl ajută să iasă din casă, traversară grădina şi ajunseră în stradă unde aştepta o trăsură.

Apoi, ajutată de vizitiu, îl urcă în trăsură şi închise portiera, spunându-i:

— Fiţi credincios cuvântului dat.

Trăsura plecă în timp ce Turquoise reintra în casă, râzând şi spunându-şi:

— Iată un bărbat care va reveni aici în genunchi şi cu portofelul în mână.

Deşi trăsura alerga cu viteză pe pavaj, se învârti, de fapt, de mai multe ori în acelaşi loc, asta timp de vreo două ore, şi se opri.

Vizitiul deschise uşa şi spuse:

— Aici este!

Fernand coborî şi, în timp ce-şi scotea legătura de la ochi, trăsura se îndepărtă în grabă.

O dată scoasă legătura de pe ochi, Fernand privi în jurul lui, constată că e noapte, că străzile sunt pustii şi recunoscu imediat locul în care se afla.

Era în josul străzii Amsterdam, în faţa Gării de Vest. Alergă sub un felinar şi desfăcu în grabă plicul pe care-l ţinea în mână.

Scrisoarea era scurtă: „Prietene, Sunteţi aproape vindecat şi capabil să vă reîntoarceţi acasă, la soţia care vă iubeşte şi vă aşteaptă cu nerăbdare.

Adio, deci, şi nu vă mai bateţi în duel.

Dacă vreodată amintirea mea va apărea în mintea dumneavoastră, spuneţi-vă că viaţa e formată din secrete de nepătruns şi nu căutaţi să mă revedeţi…

De altfel, nici nu sunt liberă, nu-mi aparţin, şi dumneavoastră v-aţi expune unor mari pericole…

Gândiţi-vă mai bine că aveţi o soţie frumoasă, bună şi încântătoare, care vă iubeşte şi pe care o iubiţi…

În fine, nu fiţi înfumurat, fiţi generos… căci, probabil, ar fi unele pericole şi pentru mine, dacă mi-aş prelungi rolul de infirmieră.

Adio, nu-mi doriţi răul şi spuneţi-vă mai bine că aţi visat. Visul este cel mai frumos lucru în viaţă”.

Fernand scoase un strigăt terminând de citit această tristă scrisoare, se rezemă slăbit de zid:

— O! murmură el, trebuie neapărat s-o revăd… Chiar dacă ar trebui să întorc pe dos întreg Parisul, o voi revedea.

Capitolul XVII.

A doua zi după ce Fernand Rocher fusese atât de ciudat evacuat din mica locuinţă de pe strada Moncey de către misterioasa necunoscută, îl vom regăsi pe sir Williams, spre miezul nopţii, aşezat la aceeaşi masă cu Rocambole, în salonul micului apartament pe care acesta din urmă îl ocupa în strada Faubourg-Saint-Honoré, colţ cu strada Berri.

Proaspătul viconte era comod îmbrăcat într-un halat de casă şi fuma, în timp ce sir Williams îşi scotea pârleala pentru postul pe care trebuia să-l ţină în casa Kergaz, degustând un delicios pateu de ţipari.

— Unchiule, spuse Rocambole, de trei zile nu ne-am văzut şi avem o mulţime de noutăţi…

— Probabil, nepoate.

— Iată, unchiule, în timp ce dumneavoastră supaţi, eu voi citi mesajele primite.

Şi fiul adoptiv al văduvei Fipart se ridică, aduse o mapă foarte mare, care se afla pe un birou alăturat, şi o întinse pe genunchi.

Mapa cuprindea un vraf de hârtii acoperite cu semne misterioase, asemănătoare cu cele pe care le-am întrezărit pe masa preşedintelui în seara reuniunii Valeţilor de Cupă.

Era un fel de dosar al diferiţilor membri ai acestei imense asociaţii.

Fiecare Valet de Cupă scria cu litere obişnuite lui Rocambole, care recopia nota cu litere convenţionale,

numai de el înţelese, şi ardea originalul.

— Să vedem, spuse sir Williams, continuând să supeze cu mare poftă.

— Să începem cu raportul cel mai vechi. Acela al lui Chérubin.

— Este cel mai important, spuse baronetul.

„Chérubin, citi Rocambole, a valsat de două ori la bal cu marchiza Van-Hop. Marchiza s-a simţit de câteva ori puţin încurcată, dar a rămas indiferentă şi rece. Chérubin a riscat un compliment banal, care a trecut neobservat; el a părăsit balul către ceasurile trei dimineaţă.

A doua zi, către orele două la amiază, când marchiza cobora pe Champs-Élysées, trecu pe lângă ea un călăreţ care o salută.

Era Chérubin.

Chérubin călărea foarte bine şi arăta minunat în şa.

A remarcat o uşoară îmbujorare pe faţa frumoasei marchize.

În ziua următoare, maiorul Carden l-a prezentat pe Chérubin contesei de…, o distinsă englezoaică, la care marchiza merge destul de des şi uneori chiar singură.

Chiar în aceeaşi seară, bancherul olandez n-a putut să-şi însoţească soţia şi, când a ajuns la prietena ei, soarta a făcut ca tânărul Chérubin să stea sprijinit melancolic de căminul din salon, cameră încă pustie la acea oră.

Avea un aspect trist, care făcea un efect minunat, şi a ştiut să pălească exact în momentul în care privirea lui s-a întâlnit cu cea a marchizei.

Cu toate acestea, a fost perfect politicos şi, departe de a se arăta curtenitor, a dat impresia că doreşte să se ţină de-o parte. N-a invitat-o la dans pe marchiză, dar aceasta, întorcându-se în două rânduri, a surprins privirea lui Chérubin îndreptată asupra ei…”

— E foarte bine, spuse baronetul. Cel mai sigur mijloc de a cuceri o femeie şi de a spera totul de la ea, este să pozezi

în omul care încearcă să se sustragă fatalului destin. Continuă, nepoate.

Rocambole reluă lectura notelor hieroglifice: „Chérubin a remarcat că marchiza era oarecum tulburată. A plecat devreme, către miezul nopţii.

A doua zi, Chérubin s-a plimbat în Bois de Boulogne, pe Champs-Élysées, pe strada Marly, între ceasurile două şi patru.

Timpul era frumos, dar se părea că marchiza nu-şi va face plimbarea obişnuită. Nici în ziua următoare nu a fost mai norocos.

Întotdeauna, sâmbăta marchiza rămânea acasă.

Maiorul Carden i-a făcut o vizită şi a găsit-o singură.

Marchiza părea suferindă: privirea îi era tristă.

Totuşi a încercat să pară veselă şi a pălăvrăgit despre tot felul de fleacuri.

Apoi, fără nici un fel de afectare, în modul cel mai natural din lume, l-a întrebat pe maior cine este acel tânăr pe care i l-a prezentat şi pe care l-a revăzut la contesa de…

Maiorul a răspuns că e vorba de domnul Oscar de Verny, un gentilom perfect, puţin cam trist, melancolic, pradă, credea el, unei puternice supărări provocate de o dragoste neîmpărtăşită.

A observat că marchiza a tresărit uşor, apoi a schimbat vorba întrebându-l despre noutăţile ultimei reprezentaţii de la Operă…”

— Aici se opresc notele maiorului şi ale lui Chérubin, încheie Rocambole.

— Cam puţin, zise baronetul, dar, în fine, e totuşi un început.

— Ah! zise Rocambole, cele cinci milioane ale fiicei Indiei nu sunt prea uşor de câştigat.

— Le vom avea totuşi.

— Marchiza este o fortăreaţă de virtute…

— Da, spuse sir Williams; dar Chérubin – ca şi Turquoise – are privirea seducătoare, şi chiar femeile cu inima uscată

nu rezistă la infinit. Dar să trecem la altul.

Rocambole căută din nou în hârtiile lui şi citi: „Dosar Malassis”.

— Aceasta e nota lui Venture, spuse el; pentru un intendent, un om care poartă o livrea, nu e deloc rău scrisă.

Şi Rocambole citi: „Doamna Malassis s-a întors de la bal în noaptea de miercuri spre joi.

Câteva clipe mai târziu, auzi paşi şi a crezut că era bătrânul duce de Château-Mailly, care pătrundea la ea la această oră înaintată.

Dar în locul ducelui a văzut intrând pe domnul Arthur Champy, al şaselea Valet de Cupă.

A scos câteva ţipete slabe, apoi uşa s-a închis şi o tăcere profundă a domnit în cameră.

Ce s-a întâmplat între ea şi tânărul bărbat? N-o ştie nimeni. Sigur este că, înaintea zorilor, domnul Champy a plecat şi că de atunci n-a mai revenit.

Dar, de atunci, doamna Malassis iese zilnic către orele două şi nu se reîntoarce decât pe la orele patru.

Joi dimineaţa, către ceasurile şapte, în plină zi, a venit ducele. Era groaznic de palid şi dezordinea veşmintelor arăta clar că în noaptea aceea nu se culcase.

A intrat prin strada Pépinière. Doamna era deja în picioare şi camerista terminase de pregătit cuferele.

Doamna părea foarte agitată; a devenit palidă şi nu şi-a putut stăpâni emoţia, văzându-l pe duce intrând.

Se temuse că nu-l va mai revedea. Totuşi şi-a jucat bine rolul, a fost demnă, rece, severă, a ştiut să plângă când a fost nevoie.

Ducele s-a aruncat la picioarele ei, s-a rugat, a implorat.

Mult timp neîndurătoare, doamna Malassis a terminat prin a ceda; a fost de acord să se căsătorească cu ducele; dar cu condiţia ca nunta să se facă fără pompă, noaptea şi să plece imediat spre Italia.

A cerut, de altfel, ca ducele să nu mai calce pe la ea înaintea publicării anunţului de căsătorie.

Aştept ordine”.

— Iată, spuse sir Williams, o afacere care merge mai repede decât cea a marchizei. Merge chiar prea repede şi va trebui găsit un mijloc s-o împiedicăm puţin. Treburile tânărului conte de Château-Mailly nu sunt la fel de întemeiate. Ai veşti de la Fipart?

— Sigur, răspunse Rocambole. Mama a venit aseară pe la nouă şi m-am grăbit să transcriu raportul ei.

— S-auzim, spuse sir Williams.

„Mica doamnă blondă, citi Rocambole, vine zilnic, către ceasurile două, şi se instalează la moş Garin. Îşi ia lucrul şi începe să lucreze.

Léon Rolland vine şi el zilnic, sub pretextul de a vedea cum îi merge bătrânului orb, dar pălăvrăgeşte mult timp cu mica doamnă.

Ieri, de exemplu, au vorbit despre posibilitatea de a-l duce pe bătrân într-un sanatoriu.

De două zile, domnul Léon Rolland pare foarte îngrijorat şi vocea îi tremură când întreabă dacă domnişoara Eugénie este împreună cu tatăl său.

Ieri, când a venit, mica doamnă nu sosise încă. I-am spus că e plecată. A devenit palid, dar a urcat totuşi.”

— Iată păsărica prinsă în laţ! zise sir Williams, şi scoase din buzunar un mic bilet, acoperit de un scris care trăda o mână de femeie.

Era o scrisoare de la Turquoise.

Era astfel concepută: „Scumpul meu protector, Cred că sărmana doamnă Cerise Rolland va avea în curând unele neplăceri.

Imbecilul ei soţ este absolut ţicnit. În fiecare clipă este pe punctul să-mi cadă la picioare, singura piedică constituind-o prezenţa pretinsului meu tată.

Credeţi că e necesar să suprim şi acest obstacol, trimiţându-l pe bătrân la Dubois?

Vă aştept mâine la întâlnirea stabilită, pentru a şti ce am de făcut.

Mica dumneavoastră căprioară cu ochi albaştri”.

Sir Williams reciti această scrisoare. Apoi se apropie de lumânare şi arse biletul.

— Aşa! unchiule, zise Rocambole, îmi permiteţi să vă pun o întrebare?

— Fie.

— Turquoise va fi iubită şi de Rolland şi de Fernand în acelaşi timp?

— Fără îndoială!

— Pentru ce această dublă corvoadă? Nu era mai bine să găsim două femei diferite? Mi se pare că ar fi fost mai comod…

Sir Williams ridică din umeri.

— Hotărât, murmură el, eşti mai slab decât mă aşteptam.

— Ah! făcu Rocambole, supărat de tonul dispreţuitor al lui sir Williams.

— Cum? reluă acesta. Nu-ţi dai seama deloc de momentul în care aceşti doi oameni vor ajunge la paroxismul pasiunii?

— Ei bine?

— Ei bine, dar atunci, zise sir Williams al cărui diabolic surâs apăru în toată fatala-i splendoare, vom aranja o mică scenă unde se vor întâlni şi se vor sugruma ca doi parlagii beţi.

— O! formidabil! strigă Rocambole. Formidabil!

Şi-l privi pe sir Williams cu o admiraţie naivă.

— Unchiule, murmură el, Satana va termina prin a abdica în favoarea dumitale, căci, pe cuvânt de onoare, eşti mai abil chiar decât el!

— Mulţumesc, răspunse sir Williams cu modestie.

Apoi împinse deoparte tava în care se aflau resturile cinei, luă un trabuc de pe cămin, se instală în fundul fotoliului şi se înconjură maiestuos, într-un magnific nor de fum albastru.

Gândurile baronetului, pe care, de altfel, Rocambole nu îndrăzni să le tulbure, durară aproximativ zece minute.

Dintr-o dată, ridică privirea:

— Spune-mi, ştii care este cel mai bun sistem de a încerca inima unei femei?

— Cred că sunt mai multe, spuse Rocambole.

— Da, dar este una care nu dă niciodată greş.

— Care?

— Marchiza va începe, probabil, să-l iubească în taină pe Chérubin…

— Probabil, murmură Rocambole.

— Dar marchiza e virtuoasă…

— Păi vezi!

— Şi atâta timp cât o femeie virtuoasă nu şi-a trădat secretul, măcar faţă de ea, printr-o emoţie oarecare, inima ei este o cetate de necucerit.

— Aveţi perfectă dreptate, unchiule.

— Deci, reluă baronetul, este necesar ca marchiza să-şi mărturisească sieşi, într-o zi, că-l iubeşte pe Chérubin…

— Şi e posibil aşa ceva?

— În viaţă totul e posibil.

— Vă ascult.

— Lucrurile se vor petrece poimâine; este ziua în care lumea bună merge la operă.

— Da, da, se joacă „Hughenoţii”.

— Marchiza ştiu că merge destul de regulat la Operă.

— Aproape întotdeauna.

— Foarte bine. Atunci, ascultă-mă atent. Îl vei găsi pe Chérubin şi-i vei spune: „Există o mică lovitură de sabie în braţ, care nu este mai gravă decât o simplă zgârietură, dar care produce întotdeauna un efect puternic asupra femeilor. Va trebui să primeşti o asemenea zgârietura din partea mea şi, probabil, marchiza va încerca să afle ştiri, imediat după duel”.

— Drace, făcu Rocambole. Uite încă o idee bună, unchiule.

— Aşteaptă… îl vei trimite deci pe Chérubin la Operă şi ai să-i faci rost de o lojă învecinată cu cea a marchizei.

— Perfect!

— După aceea, vei aranja ca, în pauză, să-i cauţi ceartă în mod foarte politicos şi curtenitor, dar de asemenea manieră încât să nu se poată aranja fără un duel şi veţi vorbi destul de tare amândoi, astfel ca marchiza să nu piardă nici un cuvânt din discuţie: ora duelului, alegerea armelor şi adresa exactă unde locuieşte Chérubin…

— Foarte bine! Am înţeles.

— Între timp, spuse sir Williams, adică chiar de mâine dimineaţă, Chérubin se va duce şi va închiria un apartament care este liber în strada Pépinière, numărul patruzeci.

— Deci chiar în casa doamnei Malassis?

— Exact.

— Ferestrele acestui apartament dau în grădină. Se poate vedea de la doamna Malassis direct în apartament.

— Extraordinar! murmură Rocambole, încântat.

— Marchiza merge uneori în vizită la prietena ei. Ei bine, sunt sigur că în ziua în care va avea loc duelul, chiar înainte de amiază, marchiza va veni în vizită la doamna Malassis. Venture ne va ţine la curent. Ei, cum găseşti ideea mea?

— Excelentă, unchiule, şi vă jur că va fi executată de mine; dar…

— Cum! zise sir Williams încruntându-şi sprâncenele, există şi un dar…

— Oricând şi oriunde există un dar…

— Să-l auzim pe al tău.

— Dacă Chérubin nu va fi de acord să…

— Să fie de acord cu ce?

— Să primească lovitura de sabie…

— Ia te uită, făcu sir Williams, ce, eşti nebun, domnule viconte?

— Drace, nu prea e plăcut.

— Scumpul meu, îi spuse baronetul cu răceală, când un om este de-ai noştri, trebuie să fie trup şi suflet. Şi dacă ar fi necesar ca maestrul Chérubin să-şi sacrifice în folosul

Clubului Valeţilor de Cupă şi nasul şi ambele urechi, ceea ce recunosc că i-ar cam urâţi frumoasa figură, aş face foarte liniştit această operaţie.

— Nu mai am nimic de obiectat, spuse Rocambole.

Baronetul se ridică, îşi încheie lunga sa redingotă neagră care-i dădea aspect de ecleziast, îşi luă pălăria cu borurile mari, mănuşile de lână – căci nu purta altele de când, la el acasă, leul făcuse loc umilului funcţionar – şi îşi luă rămas bun de la Rocambole:

— Adio, spuse, pe mâine seară.

— Nu vreţi să luaţi trăsura mea? întrebă vicontele.

— Da, cel puţin până în josul străzii Blanche.

Şi, într-adevăr, sir Williams plecă în cupeul lui Rocambole, care se opri la colţul pe care-l face strada Blanche cu strada Saint-Lazare, în faţa unei farmacii.

Apoi plecă pe jos, pe prima din aceste două străzi, şi ajunse în strada Moncey.

Sir Williams era un om prudent. El o instalase pe Turquoise în mica locuinţă de care se folosise Baccarat, dar rămăsese în secret proprietarul clădirii; şi cum vroia să-şi păstreze dreptul de a pătrunde la orice oră la curtezană, el avea atât cheia porţii, cât şi cheia casei.

Intră deci fără să sune, fără să facă zgomot, fără să trezească pe cineva, traversă vestibulul, urcă încet la primul etaj şi ciocăni discret la uşa dormitorului, ale cărui ferestre, – observase în timp ce traversa grădina – erau încă luminate.

— Intraţi, zise o voce de femeie – bineînţeles, blonda Jenny.

Turquoise era pe cale să se culce şi era de-acum îmbrăcată pentru noapte.

— A, dumneavoastră sunteţi? zise ea, văzându-l intrând pe sir Williams. Aveam presimţirea că veţi veni astă-seară.

— Poţi să zici dimineaţă, sunt ceasurile trei.

— Fie! Îmi permiteţi să mă culc?

— Bineînţeles.

Turquoise se strecură ca un şarpe sub plapumă, îşi aşează frumosu-i cap cu bucle blonde pe pernă, încolăcindu-şi braţele goale în jurul capului şi-l privi pe sir Williams.

— Scumpul meu sultan, spuse ea, sunt acum supusa dumneavoastră sclavă, gata să vă urmeze poruncile.

— Atunci ascultă-mă bine, micuţo, spuse sir Williams, cu un ton părintesc.

Şi, în acelaşi timp, se aşează pe marginea patului, începând să mângâie mâna albă şi micuţă a frumoasei gazde.

— Mâine, spuse el, te vei duce de dimineaţă în strada Charonne, îl vei urca pe pretinsul tău tată într-o trăsură şi-l vei duce la sanatorul Dubois, în foburgul Saint-Denis.

— Eee! în fine… spuse Turquoise, ai cărei ochi albaştri scânteiau de perversitate.

— Restul te priveşte, încheie sir Williams discuţia.

— Păi… şi Fernand? întrebă ea.

— Stai! Nu încă… Nu încă… Drace! trebuie să ai răbdare, fiica mea, dacă vrei să jumuleşti douăsprezece milioane…

— Voi avea, murmură curtezana; dar vă jur că dacă Fernand va veni vreodată aici, îşi va lăsa ultimul ban.

— Şi onoarea soţiei, adăugă baronetul cu un ton calm.

— Amin! încheie Turquoise.

Capitolul XVIII.

Două zile după ce sir Williams discutase cu Rocambole, avu loc întâlnirea pe care o vom povesti imediat.

Doamnei marchize de Van-Hop i se aranja toaleta.

Erau aproximativ ceasurile şapte şi jumătate seara.

Marchizul era trântit într-un fotoliu mare în budoarul soţiei sale, urmărind cum o îmbrăcau priceputele cameriste.

Îndrăgostit ca în prima zi a lunii de miere, domnul Van-Hop admira delicata frumuseţe a soţiei sale, frumuseţe căreia i se potriveau atât de bine şirurile de diamante, purtate pe umeri, şi splendidele ramuri de coral aşezate în

păru-i negru. Dar, cu toate acestea, marchiza arăta palidă, părea suferindă.

De câteva zile, creola era pradă unor vagi nelinişti, unei neobişnuite tristeţi, căreia nici ea nu-i putea găsi motivul.

Soţul ei se afla lângă ea; soţul pe care îl iubise atât de mult, pe care credea că-l iubeşte încă foarte mult, şi surâsul îi reveni pe buze când, din cochetărie, aruncă o privire complice prin oglinda care se afla în faţa ei.

Marchizul trecuse de patruzeci de ani, dar îşi păstrase bine frumuseţea masculină puţin cam rece, cam tăcută – fără îndoială care este apanajul oamenilor din nord.

Înalt, cu o uşoară tendinţă de îngrăşare, marchizul, al cărui ten era de obicei colorat, devenea, în urma unei emoţii violente, extrem de palid.

Era foarte vulnerabil la ceea ce popoarele nordice numesc mânia albă. Calm, amabil, binevoitor, îşi ascundea de obicei gelozia, dar deseori paloarea sa trăda furia ascunsă; sir Williams îl apreciase perfect, atunci când l-a considerat capabil de a-şi ucide soţia, în ziua când o va şti vinovată, sau chiar când o va bănui numai.

Totuşi, domnul Van-Hop era un om de lume, ştia să stăpânească pasiunile, să-şi domine instinctele şi, în consecinţă, îi lăsa soţiei sale toată libertatea de mişcare. De exemplu, chiar în acea zi, marchizul nu văzu nimic neobişnuit, lăsând-o să meargă la Operă fără el.

Marchizul era un jucător de şah pasionat; chiar în acea seară avea de jucat o interesantă partidă în cercul său şi nu ţinea deloc să lipsească.

— Scumpă prietenă, îi spuse el soţiei, am să vin să te iau de la Operă către orele unsprezece, spre sfârşitul ultimului act.

Şi continuă să asiste la îmbrăcarea soţiei sale, când deodată, valetul anunţă:

— Domnul maior Carden!

— Spune-i să intre în salon, zise marchiza.

— Nu, nu, spuse repede marchizul, eşti complet îmbrăcată, scumpa mea prietenă, şi poţi să-l primeşti aici pe maior. E un vechi prieten, care poate intra oriunde.

Cei cincizeci de ani pe care-i avea maiorul explicau perfect această încredere a domnului Van-Hop.

Maiorul intră.

— Ah! spuse marchizul, căruia îi veni pe loc o idee, îmi pare bine că ai venit, maiorule.

Maiorul sărută mâna marchizei şi-i privi soţul cu un aer întrebător.

— Scumpul meu maior, spuse acesta, vă place Opera?

— Foarte mult, marchize.

— Ei bine, doamna marchiză vă oferă un loc în loja ei. Şi marchizul îşi privi soţia.

Un surâs uşor apăru pe buzele marchizei.

— Domnule maior, spuse ea, soţul meu e un trădător, sau mai bine zis un bărbat ca atâţia alţii care preferă jocul de şah soţiei sale şi care, pentru a împăca şi obligaţiile şi plăcerile, îşi aşează nevasta sub protecţia prietenilor.

Doamna Van-Hop se uită la soţul ei şi, cu o încântătoare privire, îndepărtă amărăciunea reproşului.

— Ei, du-te, adăugă ea, du-te să joci şah, domnule, dar nu uita să vii să ne iei după actul patru: ştii foarte bine că aşa ne place.

Zece minute mai târziu, maiorul urcă în marele cupeu al marchizei şi o conduse la Operă.

Sala era plină.

Marchiza încânta cu frumuseţea ei şi făcu senzaţie când apăru în lojă.

Ordinele date de sir Williams fuseseră urmate punct cu punct de Rocambole.

Puţin după ce marchiza luă loc în partea din faţă a lojei, se deschise loja alăturată şi doi tineri intrară.

Primul era domnul Oscar de Verny, zis Chérubin.

Se aşeză în partea din faţă a lojei şi se aplecă pe jumătate, astfel încât marchiza, al cărui binoclu era

îndreptat către sală, putu totuşi să-l observe.

Dacă doamna Van-Hop ar fi văzut dintr-o dată apărând un pericol oarecare, iminent, imposibil de înlăturat, probabil că n-ar fi simţit o emoţie mai puternică, ca aceea care-i cuprinse inima în momentul când îl observă pe Chérubin.

Dar era femeie şi toate femeile ştiu să ascundă neplăcerile sufleteşti sub masca indiferenţei.

Nici un muşchi al frumoasei feţe nu tresări şi ea se întoarse către scenă ca şi când nu observase nimic.

Dar ea îl văzuse…

Maiorul, fiind în spate, nu putu să-l observe pe Chérubin, păstră o atitudine foarte calmă şi îndreptă spre sală privirea omului obişnuit cu Opera, care regăseşte în fiecare vineri seara aceeaşi lume.

Exact în momentul în care cortina se ridica, loja situată vizavi de cea a marchizei şi care era a unui distins străin fu deschisă domnului viconte de Cambolh, care intră cu monoclul la ochi şi cu un încântător surâs pe buze.

— Iată, spuse maiorul, aplecându-se către marchiză, iată-l pe domnul de Cambolh.

— Într-adevăr, zise marchiza.

— Cred că l-am întâlnit la dumneavoastră…

— Da, un sculptor pe care-l văd des şi care mi-a şi dat unele lecţii mi l-a prezentat.

Marchiza, a cărei inimă continua să bată din cauza necunoscutei emoţii, era fericită că poate schimba câteva cuvinte cu cavalerul ei, numai pentru a-şi înşela propria senzaţie de spaimă.

— De altfel, reluă maiorul, domnul viconte de Cambolh este un gentilom de viţă şi din cea mai bună lume.

— Parcă e suedez, nu-i aşa?

— De origine. E născut în Franţa. Am servit mult timp împreună cu tatăl său. Familia sa era bine primită la Curtea Suediei.

— E bogat?

— Nu, treizeci sau patruzeci de mii de livre rentă, cel mult; dar poate face o căsătorie bună când vrea. E tânăr, simpatic, spiritual… Dar, se întrerupse maiorul, cum orice maladie are reversul ei, trebuie să vă mărturisesc că, în schimbul marilor sale calităţi, vicontele are un caracter irascibil şi certăreţ.

— Chiar aşa? făcu marchiza, care părea să asculte cu mare atenţie, în timp ce în realitate, gândurile îi zburau aiurea.

— După câte ştiu eu, reluă maiorul, s-a bătut de douăzeci şi cinci sau treizeci de ori. E foarte bun trăgător, vine pe teren cu un neobişnuit sânge rece şi deseori şi-a omorât adversarul.

— Ce oroare! murmură marchiza.

Şi se întoarse din nou către scenă, părând să asculte primul act cu cea mai mare atenţie.

Dar, în realitate, ea încerca să-şi dea seama ce semnificau aceste bătăi de inimă care începuseră de când îl zărise pe Chérubin.

În acest timp, i se păru că observă monoclul vicontelui de Cambolh îndreptat cu o atenţie susţinută către loja vecină cu a ei, adică cea a domnului Oscar de Verny.

Şi atunci, cuvintele maiorului Cardan o făcură să tresară involuntar.

Sau vicontele îl privea pe Chérubin într-un mod ostil, şi la acest gând marchiza îşi simţea inima bătând şi mai repede, sau era o femeie frumoasă în loja domnului de Verny, care atrăsese impertinenta atenţie a domnului de Cambolh.

Şi marchiza, admiţând această ultimă ipoteză, simţi o stranie neplăcere.

Primul act se termină, cortina căzu, vicontele îşi părăsi loja.

Doamna Van-Hop respiră uşurată… Ai fi zis că scăpase dintr-un mare pericol.

Dar, puţin mai târziu, auzi ciocănindu-se la uşa lojei vecine; uşa se deschise şi prinse aceste cuvinte schimbate în şoaptă:

— Domul Oscar de Verny

— Eu sunt, domnule.

— Domnule, sunteţi amabil să-mi acordaţi câteva minute?

— Cu plăcere, domnule.

— Sunt vicontele de Cambolh.

— Ştiu, domnule, am avut onoarea să vă întâlnesc la marchiza Van-Hop, acum opt zile.

La auzul acestor cuvinte, marchiza tresări şi începu să asculte cu o curiozitate crescândă.

— Domnule, reluă domnul de Cambolh cu o curtoazie perfectă, de opt zile încerc să aflu numele şi adresa dumneavoastră… Puţin mai înainte am reuşit să vă aflu numele…

— Pot să vă informez eu, domnule, în ce priveşte cel de-al doilea punct. Locuiesc într-un apartament, la mezanin, pe strada Pépinière, numărul 40.

La aceste cuvinte, doamna Van-Hop, care continua să asculte, – în timp ce maiorul, plasat în celălalt capăt al lojii, nu auzea nimic, sau cel puţin părea că nu aude – doamna Van-Hop tresări din nou…

— Dar, sunt uimit, spuse domnul de Verny, cred că vă daţi seama, repet, sunt uimit de interesul pe care vi-l stârnesc…

— Probabil, răspunse domnul de Cambolh, că am un motiv foarte serios, din moment ce doream să vă reîntâlnesc. La bal, la doamna marchiză, nu vă ştiam numele… şi ţineam neapărat să-l aflu.

— Domnule, replică domnul de Verny, cu o nuanţă de ironie în glas, v-a însărcinat cineva cu vreo misiune… secretă?

— Deloc, domnule, nu mă ocup decât de propriile mele afaceri şi, dacă-mi permiteţi, vă voi explica imediat despre

ce e vorba.

— Domnule, sunt gata să vă ascult.

— Domnule, reluă vicontele cu jumătate voce, la marchiza Van-Hop s-a jucat Chemin-de-Fer.

— Îmi amintesc foarte bine, domnule.

— Jocul a fost destul de animat, nu-i aşa? Au fost jucători care au avut un noroc neobişnuit.

— Da, un noroc cu totul neobişnuit! spuse Oscar, păstrându-şi tonul ironic.

— Eu, de exemplu, reluă contele. Am câştigat o sumă destul de frumoasă, până când am pasat mâna.

— Îmi amintesc foarte bine.

— Pasărea mâinii mi-a cauzat chiar o neplăcere. Mi-a căutat cineva ceartă. Pe scurt, am părăsit pe loc balul pentru a mă bate în duel.

— Aha! spuse domnul de Verny, cu un accent pe care marchiza, în continuare atentă, îl consideră că un semn de surpriză.

— Dar mi-am luat din timp toate precauţiunile şi mi-am impus condiţiile. Adversarul a acceptat armele mele, am mers şi le-am luat de la mine de acasă şi, graţie vitezei calului meu, calculasem că voi avea timpul să mă bat în duel, pe câmpiile Monceau şi apoi să mă întorc la bal ca învingător, fără ca toată treaba la un loc să-mi ia mai mult de o oră.

— Ţineaţi deci să mai dansaţi?

— Nu, dar vroiam să regăsesc anumite persoane, care prin surâsuri rău-voitoare şi prin câteva cuvinte nechibzuite, scăpate în momentul în care părăseam masa de joc, m-au indispus.

E lesne de închipuit prin ce chinuri trecea marchiza, continuând să asculte.

Era evident că domnul viconte de Cambolh venise cu scopul precis de a-l provoca la duel pe domnul Oscar de Verny.

— Astfel, continuă vicontele, mi s-a părut că aud aceste cuvinte în momentul în care plecam: „N-am văzut niciodată jucându-se cărţi în acest stil, decât de oamenii care fac din Chemin-de-Fer o meserie!”

— A! aţi auzit aceste cuvinte?

— Perfect.

— Şi ştiţi cine le-a pronunţat?

— Da, domnule, dumneavoastră.

— Probabil!

Şi doamna Van-Hop îşi imaginã că un surâs plin de dispreţ însoţea acest cuvânt.

— Domnule, spuse vicontele, după ce mi-am terminat treburile, când am revenit la bal, v-am căutat degeaba; eraţi plecat.

— Plec întotdeauna devreme.

— Din fericire, v-am regăsit astă seară, şi-mi place să cred că nu-mi veţi refuza o explicaţie… asupra acelor neplăcute cuvinte care v-au scăpat.

— Domnule viconte, răspunse domnul de Verny, am un principiu de la care nu mă abat…

— Care?

— Nu mă căiesc niciodată de ceea ce fac sau de ceea ce vorbesc şi nu-mi reneg niciodată trecutul.

— Deci nu vreţi să retractaţi nimic?

— Nici măcar o silabă.

— Atunci, domnule, nu-mi rămâne decât să vă cer o ultimă informaţie. Unde doriţi să aşteptaţi martorii mei?

— V-am mai spus-o, dar o repet, domnule, locuiesc la mezanin în strada Pépinière, numărul patruzeci.

— Numai că este târziu şi aş vrea să terminăm până mâine dimineaţă.

— Foarte uşor.

— Cum?

— Am un prieten, pe care l-am văzut chiar înainte pe culoar: maiorul Carden.

— Este chiar în loja alăturată, spuse vicontele, în loja doamnei Van-Hop.

— A!

Şi în această exclamaţie, marchiza ghici o neaşteptată emoţie şi o inexplicabilă spaimă.

Ea asculta tremurând toată, şi-l auzi pe Chérubin continuând astfel:

— Aş putea aranja ca maiorul să se găsească la cafeneaua „Cardinal”, în colţul străzii Richelieu, la miezul nopţii. El s-ar putea întâlni aici cu martorii dumneavoastră, ar stabili condiţiile şi am putea mâine dimineaţa, la orele opt, să ne reîntâlnim cu toţii în Bois-de-Boulogne…

— Trebuie să vă fac atent asupra unei chestiuni, spuse vicontele de Cambolh.

— Vă ascult, domnule.

— Niciodată nu am considerat duelul ca o glumă ridicolă; mă bat cu toată seriozitatea şi-mi place să cred că nu ne vom întoarce amândoi din Bois-de-Boulogne.

— Şi eu sper la fel, domnule.

Marchiza, a cărei inimă bătea din ce în ce mai tare, auzi un zgomot de scaune mişcate, şi înţelese că vicontele pleca.

Maiorul profită de pauză, pentru a privi în sală, şi părea să nu fi auzit absolut nimic.

Este foarte greu să descriem ce-a simţit marchiza în acest timp.

Fiindcă suferea, înţelese că unul din aceşti doi oameni, care mâine îşi vor apăra şansele cu îndârjire, îi inspira o puternică simpatie. Şi această simpatie, avea o rădăcină secretă, pe care nu putea încă să şi-o explice.

Căci marchiza era una din femeile realmente virtuoase, în ochii cărora lanţul datoriilor pare să fie format din inele de nedesfăcut, femei pentru care gândul că o altă dragoste ar putea s-o înlocuiască pe cea legitimă nu poate veni decât la foarte mult timp după ce această dragoste a încolţit în inima lor, aşa cum uneori rădăcinile unui arbust tânăr

încolţeşte pe sub rădăcinile unui arbore mare şi puternic, pe care în curând furtuna îl va doborî.

Pentru moment, marchiza nu încercă să-şi dea seama de cauza dureroaselor ei impresii: ea nu văzu, nu înţelese decât un singur lucru, că domnul de Verny, acest bărbat tânăr şi frumos, cu figura lui tristă, va merge să se bată şi, fără îndoială, va pieri în această luptă ucigaşă.

Şi cum la femeie prima reacţie o constituie întotdeauna un sentiment energic de opoziţie, ea se gândi imediat să împiedice această întâlnire… Dar cum? Prin ce mijloc?

Şi-apoi, cum putea ea să se amestece în cearta dintre doi bărbaţi pe care abia dacă îi cunoştea şi care puteau să-i fie cel mult indiferenţi?

Marchiza, a cărei paloare devenise extremă, începu să gândească că a spune un singur cuvânt, a lăsa să-i scape cel mai mic gest, însemna să se compromită în proprii ei ochi, să-şi mărturisească chiar ei că-l iubea pe Chérubin.

Dacă i-ar mărturisi maiorului Carden că a ascultat toată conversaţia dintre domnul de Verny şi contele de Cambolh, n-ar însemna să-i spună în acelaşi timp că nu-i este indiferent Chérubin? Şi maiorul, om care cunoaşte viaţa, care studiase inima bărbaţilor şi a femeilor, n-ar fi ghicit cauza neliniştii ei?

În timpul celor zece minute ulterioare plecării vicontelui de Cambolh, care între timp reapăruse în loja lui, doamna Van-Hop trecu prin toate suferinţele martirilor.

Dar şi mai greu fu momentul în care auzi din nou această voce încântătoare şi melancolică a lui Chérubin, spunându-i unui tânăr care se afla cu el în lojă:

— Prietene, trebuie să-ţi fac o mărturisire şi să-ţi cer un serviciu. Iubesc o femeie. O femeie care nu ştie despre dragostea mea şi care nu va afla nimic decât după moartea mea. Viaţa şi aşa nu mă interesează; aş accepta moartea ca o binefacere.

— Ce nebunie! murmură o voce, pe care marchiza n-o auzise niciodată şi care trebuia să fie a confidentului

domnului de Verny.

— Din cauza aceasta, continuă Chérubin, accept aproape cu bucurie acest duel, deşi presimt că-mi va fi fatal.

— Oscar, eşti nebun…

— Nu, dar sunt plictisit de viaţă, asta e totul, căci iubesc fără nici o speranţă… Iar cea pe care o iubesc nu va şti nimic despre dragostea mea atâta timp cât voi trăi.

— Şi dacă vei muri?

— Ah! zise el cu tristeţe. Atunci sper că devotamentul tău nu mă va părăsi, nu-i aşa?

— Ce trebuie să fac?

— Mâine, înaintea duelului, îţi voi da o scrisoare…

Chérubin se opri… Marchiza simţea că leşină.

— Şi această scrisoare? întrebă prietenul.

— Această scrisoare va fi închisă în două plicuri: plicul exterior va fi alb, plicul interior va purta numele destinatarei. Va trebui să-mi juri că, dacă voi fi ucis, vei duce această scrisoare la Poştă, vei rupe primul plic şi, închizând ochii, vei arunca scrisoarea în cutie, fără să te uiţi la adresă.

— Ţi-o jur, răspunse prietenul.

— Îţi închipui, dragă, murmură Chérubin, ce înseamnă această scrisoare… Măcar după moartea mea, ea va şti cât am iubit-o.

La aceste ultime cuvinte, marchiza simţi din nou că leşină. Dar, în acelaşi timp, apăru o speranţă nebunească, cum numai femeile pot încerca.

Chérubin se gândise la maior ca să-i fie martor: maiorul era prietenul său şi, în acelaşi timp, prietenul domnului de Cambolh. Chérubin va trebui să-l găsească pe maior, să-i expună rugămintea sa şi maiorul nu va rezista tentaţiei, de a-i încredinţa marchizei secretul, pe care ea îl ştia dinainte… Ea trebuia acuma să fie puternică, trebuia să rămână calmă, indiferentă, cu surâsul pe buze şi, după ce i-ar fi dovedit astfel că n-o interesează niciunul, nici celălalt, l-ar fi făcut să înţeleagă că ar fi de datoria lui, în spiritul

onoarei de vechi soldat şi de arbitru al curajului, să aranjeze această ceartă fără nici o gravitate şi care luase naştere chiar în saloanele ei, ale marchizei Van-Hop. Şi în timp ce marchiza îşi promitea să vorbească foarte de sus în numele ei şi să pună în valoare teama de a izbucni un scandal, cineva ciocăni discret la uşa lojii…

Tânăra femeie, deja întărită, avu un ultim moment de slăbiciune, tresări şi începu să tremure.

Căci crezu că era Chérubin.

SFÂRŞIT